

МАРИОН ЛЕНОКС БОЛНИЦА СРЕД ПУСТИНЯТА

Превод от английски: Ели Леви, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

На табелата, която отмина преди около час, пишеше: „Район на аборигените. Забранено е лагеруването без разрешение“.

Доктор Кери Елис погледна картата, разтворена на седалката до нея, и прехапа устни. Районът беше ограден с червено и бе нарисуван същият предупредителен знак, който видя на табелата.

Слейти Крийк се намираше на сто и петдесет километра надолу по покрития с пясък безкраен път. Оставаха ѝ още петдесет километра, преди да излезе от района. През последните две нощи спа на палатка край пътя. Мисълта, че ще се добере до населено място и топъл душ, я накара да се опита да измине наведнъж толкова голямо разстояние.

Над сухата земя падаше здрач. В ушите ѝ звучеше предупреждението на хората от Алис Спрингс: „Ако си разумна, на стъмване вече трябва да спреш. Край теб може да няма жива душа, но след като падне нощта, кенгурата се раздвижват. Пресичат внезапно шосето. Не е изключено да погубят себе си, автомобила и самата теб“.

Погледна нервно през прозореца. Всичко наоколо тънеше в мрак. Не успя да различи дали неясните очертания са ниски дървета или готови за скок кенгура.

Налагаше се да прекара и тази нощ на открито. Въпреки знака, нямаше да мръдне оттук. Тайно се надяваше, че не осквернява някакво свято място. Приблужи до ръба на шосето и спря.

Не се страхуваше. През последните три дни срещна само две коли, и то близо до Алис Спрингс. При други обстоятелства не би се осмелила да спи край пътя и като изключим самотата, нямаше причини да е неспокойна. Прогони мисълта от главата си. Изборът да бъде колкото е възможно по-далеч от хора, докато приеме фактите и вземе решение, беше неин. Да признае, че се нуждае от компания, би било проява на слабост.

Разпъна палатката и сложи тенджерката на примуса. Разчиташе, че храната ще ѝ помогне да забрави мрачните си мисли.

Тихият шум от двигател на самолет я накара да вдигне глава. Различи очертанията му. Спускаше се надолу. Приблужи се и се устреми към нея, сякаш за да провери кой нарушава покоя на тази пуста отсечка от пътя.

Кери се намръщи. Отстрани на корпуса ясно личеше емблемата на Австралийската въздушна медицинска служба — чифт криле.

Самолетът прелетя съвсем ниско и въздушната струя облъхна младата жена, после смени посоката и се отдалечи. Тя въздъхна облекчено. Ала само след няколкостотин метра машината направи завой и се спусна над палатката, без да се приземи. Кери реши, че пилотът само оглежда местността, но той очевидно проверяваше шосето. Най-накрая зави и кацна.

Кери въздъхна разочаровано и се усмихна. Какъв абсурд! Само преди половин час мечтаеше за компания, а сега, когато някой идваше буквално от небето, тя го проклинаше!

Веселото настроение я напусна. Видът ѝ не беше подходящ за среща с хора. Цели три дни не срещна течаща вода. Носеше мръсна риза на карета и скъсани джинси, а красивата ѝ руса коса бе завързана с оръфана панделка.

Докосна с ръка лицето си и тутакси смръщи вежди. Сега пък сигурно си залепи и черно петно от тигана, който току-що извади от колата. Защо се приземиха? Спомни си знака на пътя. Едва ли Въздушната медицинска служба се интересуваше от нарушаването на подобни закони.

Пилотът насочи самолета към автомобила. Задната врата се отвори и някакъв мъж скочи на неравния път. Зад него от кабината любопитно надничаше момиче с униформа на медицинска сестра.

Мъжът беше около трийсет и пет годишен, мускулест и висок, облечен в лек панталон и разкопчана на врата риза. Краищата на тъмокестенявата му коса бяха избелели от слънцето. От него лъхаше увереност и сила.

— Аз съм доктор Блеър Кинън. — Гласът му беше плътен.

Внимателно оглеждаше момичето. Изглеждаше уморена. Под големите ѝ зелени очи личаха тъмни сенки, но не се забелязваха признаци на травма или заболяване.

— Добре ли сте?

— Да — отвърна Кери и се намръщи озадачено.

— Ранена ли сте?

— Не.

— Да не би да имате проблеми с автомобила?

— Не.

— Тогава какво правите в земята на Кинджара? — попита доктор Кинън и въздъхна облекчено.

— Кинджара ли казахте? — Значи се беше загубила.

— Целият район е собственост на племето. — Той посочи земята наоколо. — А, вие, скъпа, ако не се лъжа, сте американка и едва ли принадлежите на някое от местните племена. — Говореше тихо и гневно. — Обзалагам се, че не притежавате разрешително за лагеруване тук.

— Аз ли? Не.

— Пилотът рискува живота на хората на борда, като кацна в полумрака на непознат терен. — Мъжът уморено затвори очи. — Знаете ли защо?

— Не... — Кери беше притеснена и обърквана.

— Решихме, че ви се е случило нещо. Никой не лагерува в този район. Напълно естествено е да предположим, че сте в беда. Возим болно дете. Можете да се гордеете със себе си!

— Съжалявам. — Лицето ѝ пребледня от притеснение. — И през ум не ми мина...

— Естествено! Такива като вас никога не се замислят много. Давам ви три минути да си съберете багажа и да се махнете.

— Но аз... — Кери се ужаси. — Не мога да тръгна.

— Защо?

— Тъмно е. — У Кери се надигаше гняв. — Казаха ми, че е опасно да се пътува по тези пътища нощем.

Видя изражението на лицата на пилота и сестрата. Двамата очевидно се забавляваха.

— Тогава защо сте навлезли в района, след като няма да успеете да изминете разстоянието, преди да се стъмни?

— Не мислех, че пътят е засипан с толкова много пясък — опита се да се защити момичето. — Двайсетина километра колата буквално пълзеше. Вече трябваше да съм стигнала в Слейти Крийк.

— Но не сте. И не можете да останете тук.

— Защо? — ядосано попита Кери. — Не притеснявам никого. Не желая да рискувам живота си. Аборигените едва ли ще ме изгонят.

— Никой от тях не би го направил. Те са мили скромни хора и никога не биха постъпили така с вас.

— Тогава защо е нужно да се махна?

— Съществуването им зависи от тази земя. — Говореше ѝ така, сякаш беше непокорно дете. — От хиляди години живеят тук. Хранят се с диви животни. Достатъчно е това, че са разрешили през тяхната територия да минава път. Допуснат ли и лагеруването, дивите животни ще избягат. Това съвсем ще обърка живота им.

Кери гледаше навъсено мъжа. Беше уморена и гладна. С непоклатимата си логика той я принуждаваше да продължи пътуването по ужасния път. Сълзите напиреха в очите ѝ. Обърна се и започна да прибира съдовете в автомобила.

— Ако се притеснявате от пътуването — продължи Блеър Кинън със спокоен глас, понеже явно беше забелязал сълзите ѝ, — оставете автомобила тук и елате с нас.

За миг идеята ѝ се стори съблазнителна. Би било чудесно някой да я превози до населено място...

— А колата... — започна тя.

— Ще наемете някой да ви докара утре, за да я приберете. Но ще струва доста пари.

Кери долови веселата нотка в гласа му и се ядоса. Явно я възприемаше като „богато дете“.

— Няма значение — рязко заяви Кери. — Благодаря за предложението, но сама ще се погрижа за себе си.

Наведе се и се залови с палатката. Известно време Блеър наблюдава крехката ѝ фигура. Независимостта и гордостта ѝ го заинтригуваха. Какво търсеше в тази част на страната? Накрая поклати глава и попита:

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно — тъжно изрече тя. — Не е нужно да стоите, за да се уверите. Давам ви честната си дума.

— Няма ли да тръгваме, Блеър? — попита сестрата, привлекателно момиче на възрастта на Кери. Явно се забавляваше. Застана до него. — Имаме пациент. Иначе с удоволствие бихме си побъбрили.

Кери се обърна и я погледна злобно.

— Да, Лиз — отвърна той. После добави, като гледаше към момичето, което стоеше с гръб към тях: — Съветвам ви да приемете поканата ни. Личи, че сте уморена, а в тази страна не е съвсем безопасно да се пътува през нощта.

— Благодаря — процеди през зъби Кери. — Помощта ви не ми е необходима.

— Тук не се нуждаят от нас — заяви Блеър. После даде знак на пилота: — Да вървим.

Кери остана наведена над колчетата на палатката, докато шумът от двигателите заглъхна в нощта. После зарови лице в ръцете си и се разплака от умора, унижение и гняв.

Докато Кери събере всичко и дойде на себе си, плътен мрак покри всичко. Изяде няколко бисквити. Напълно бе загубила апетит, но знаеше, че трябва да хапне, за да е бодра през следващите няколко часа. Водата беше успяла да заври. Изпи няколко чаши силно кафе, преди да седне зад волана.

Ядът ѝ беше преминал. Започна да усеща неудобство. Доктор Кинън беше прав. Нареди на пилота да приземи самолета само за да се увери, че всичко е наред...

Мисълта ѝ даде сили да не се чувства толкова самотна в огромната безлюдна равнина. Макар да я мислеше за глупачка, човекът прояви загриженост. Отдавна не беше срещала толкова отдаден на професията си лекар.

Поне пътят беше поносим. Въпреки това, даваше си сметка, че няма да стигне до Слейти Крийк. Целта ѝ беше да излезе от района. Стана ѝ неприятно, че отново ще разпъва палатката.

Защо постъпваше по този начин? Не за първи път се питаше дали е нормална. Поклати глава и потърси касета с музика.

Наоколо не се забелязваха никакви кенгура и след малко тя се отпусна. Навярно предупрежденията бяха преувеличени. Виждаше се само безкрайният хоризонт на безплодната пустиня.

Автомобилът се изпълни с приятните звуци на джазовия концерт, на който Кери беше ходила преди няколко години. Шосето се простираше като черна лента пред нея. Натисна педала за газта.

Огромното стадо се появи изневиделица. Допреди миг пътят беше съвсем чист, а сега Кери виждаше само кенгура. Потърси отчаяно с крак педала на спирачката. Ръцете ѝ стискаха волана. Не можеше да избегне животните. Автомобилът зави рязко, затъна в пясъка и се обърна настрани. След малко колелетата престанаха да се въртят.

ВТОРА ГЛАВА

Постепенно звуците на джаза нахлуха в съзнанието на Кери. Познат женски глас пееше любимата ѝ песен „Мисти“. За миг младата жена помисли, че е в концертната зала. Неочаквана нетърпима болка в краката спря дъха ѝ. Извика, но нямаше кой да я чуе. Опита се да си спомни какво се беше случило.

Автомобилът лежеше на една страна. Кери висеше, притисната от волана. Вън беше тъмно. Нямаше представа колко дълго е била в безсъзнание.

Започна оркестрово изпълнение и звукът взе да я дразни непоносимо. Кери се завъртя и въпреки силната болка спря касетофона. Обгърна я тишината на пустинята. Усещаше тъпо пулсиране в главата. Докосна с ръка косата си. Лепнеше от стичащата се по лицето ѝ кръв. Яростно натисна волана, за да го отмести от тялото си, но напразно. От усилието болката в главата ѝ се засили. Пред очите ѝ отново се спусна тъмнина.

През следващите няколко часа тя ту губеше съзнание, ту идваше на себе си. Нощта прерасна в ден. Слънцето взе да напича, ставаше все по-горещо. Помъчи се да стигне съда с водата, но не успя.

Това беше кулминацията в живота ѝ. Първо делото в съда, после — присъдата, която сложи край на медицинската ѝ кариера, Харви я изостави, а сега и тази случка. Можеше и да е мъртва. Всъщност смъртта вероятно щеше да настъпи скоро. В тази горещина, без вода...

Жаждата ставаше непоносима. От силната болка често потъваше в забрава. Всеки път, когато се съвземеше, я връхлиташе пореден пристъп на ужас. Напълно загуби представа за времето. Сред виденията, които спохождаха изтерзаното ѝ съзнание, изплуваше образът на Блеър Кинън. Емблемата на лекуващите криле се превърна в талисман, който сякаш бе последната ѝ надежда.

— Той ще се върне — шепнеше си тя.

Силно бръмчене се сля с немощния ѝ глас. Самолетът се приземи и Кери разбра, че не сънува. Задната врата на автомобила се

отвори. Видя в огледалото над главата си загрижените очи на Блеър и промълви:

— Знаех си, че ще дойдете.

Смътно си спомняше следващите няколко часа. Мина доста време, преди да я освободят от разбития автомобил.

Блеър ѝ инжектира болкоуспокоителни. Унесът се задълбочи. Поднесе вода до устните ѝ, като не спираше да говори, за да ѝ вдъхне сили. Самото му присъствие беше достатъчно, за да прогони страха. Този човек щеше да я спаси. Впоследствие се присмя на детинската си увереност, но за момента тя ѝ изглеждаше напълно нормална.

Изнесоха я от автомобила. Вън около носилката видя хората от предната вечер. Опита се да им се усмихне. Нямаше спомен от пътуването до Слейти Крик със самолета, а после с линейката до болницата.

Събуди се в кабинета. За миг главата ѝ се проясни. Не беше изпадала в позиция на пациент и всичко ѝ се струваше необикновено. Досега тя бе извършвала прегледите.

До нея стоеше Блеър. Излъчваше сила и спокойствие. Замаяна от болката, шока и лекарствата, мислеше трудно. Напразно се мъчеше да излезе от унеса. Блеър се обърна и ѝ се усмихна.

— И така, вие сте при нас, Кери.

— Откъде знаете името ми?

Той посочи бюрото зад себе си. Тя видя пътната си чанта, изсипана върху него.

— Проверихме. Не бяхте в състояние да ни го кажете.

— Какво се случи?

— Ударили сте едно старо кенгуру. Не си ли спомняте?

— Убила ли съм го?

— Естествено. Едва не сте направили същото и със себе си. Трябва да сте карали доста бързо.

— Съжалявам — изхлипа тя и извърна лице върху възглавницата.

Блеър стоеше до нея, а от лицето му не слизаше никакво странно изражение.

— Е, урокът по безопасност на движението ще почака. Готова ли е операционната? — попита Блеър сестрата.

— Каква операционна? — изплаши се Кери.

— Налага се да направим известни корекции.

— Счупен е тазът, нали? — Гласът ѝ потрепери.

Искаше ѝ се доктор Кинън да ѝ обясни като на лекар какво е състоянието ѝ, но получи само най-общи сведения.

— Да. Рентгеновите снимки показват, че не е разместен. Ще останете при нас, докато зарасне. Не се тревожете, ще се грижим добре за вас.

Усмихна се и лицето му грейна. Очите им се срещнаха. Паниката на Кери утихна. Еуфорията от многото лекарства отново надделя. Сигурна бе, че той ще направи всичко, за да я излекува. Усмивката му изчезна. Дълго я гледа. Тя също не откъсваше очи от него. Вратата се отвори. Влезе млад мъж с открито лице.

— Кери, това е доктор Род Даниълс. Ваш сънародник.

Кери се взря объркано в мъжа.

— Американец съм — усмихна се той. — От Ню Йорк.

— А аз съм от Калифорния — немощно отвърна момичето.

— Няма значение. — Обърна се към Блеър, който пълнеше спринцовка: — Извикай ме, щом си готов.

— Добре. Време е да поспите, Кери.

ТРЕТА ГЛАВА

През следващите няколко дни непрекъснато я приспиваха с лекарства. Кери виждаше загриженото лице на Блеър Кинън. Внимателните му пръсти докосваха наранените места, докато я преглеждаше. Пред погледа ѝ се явяваха и изчезваха сестри със спринцовки, някакви други хора изричаха неразбираеми думи.

На четвъртия ден след катастрофата се събуди с далеч по-прояснена глава. Ярка слънчева светлина струеше върху бялото болнично легло. Отначало Кери не разбра къде се намира, но после споменът изплува.

Главата все още я болеше и светлината ѝ пречеше. Помъчи се да задържи очите си отворени, за да огледа обстановката. Видя включената система. Сигурно е била силно обезводнена.

Тазът ѝ беше счупен. Размърда пръстите на единия крак, после на другия. Зарадва се, че поне гръбнакът ѝ е здрав. Замисли се за възможните увреждания при подобна травма. Пикочният мехур. Дали го бяха прегледали? Доктор Кинън ѝ се стори доста опитен, но все пак едва ли можеше да очаква да срещне кой знае колко добри специалисти в Слейти Крийк. Вратата се отвори. Влезе Блеър.

— Добро утро — поздрави я той и взе табелата, закачена за леглото.

— Кой ден сме днес? — попита тя.

— Петък.

— Губят ми се цели четири дни!

— През които не се случи нищо особено — усмихна ѝ се той. — Следващата седмица ще ви направим контролни изследвания.

— Има ли нещо сериозно? — тревожно попита Кери.

Блеър остави табелата и застана до главата ѝ.

— Не. Досега и ние, и вие вършим всичко, както трябва.

— Като изключим това, че се натроших.

— Вие го казвате — усмихна ѝ се Блеър.

— Не е нужно да се хилите. Смятате, че си го заслужавам.

— Е... — Усмивката не напускаше лицето му.

Красив е, когато се усмихва, помисли си Кери.

— Добре де, заслужих си го.

— Пердахът би бил по-подходящ от счупения таз и от осемнайсетчасовия престой, заклещена от волана.

— Пердахът ли? — възмути се тя. — На колко години съм според вас?

— Що се отнася до зрелостта, не са много. В шофьорската ви книжка пише, че сте на двайсет и седем. Ако наистина е така, би следвало да се държите като възрастен човек.

— Благодаря — с горчивина отвърна Кери.

— Искате ли да ви изпратим в Пърт? — изведнъж попита той.

— Защо в Пърт?

— Веднага щяхме да ви транспортираме, но бяхте загубили много кръв, бяхте в шок и доста обезводнена. Може би предпочитате да ви лекуват в по-голяма болница.

— Как ще ме превозите?

— Със самолета.

За миг Кери затвори очи. Пърт. Баща ѝ щеше да я потърси, и то най-напред в големите градове — не като пациентка, като лекарка. Доктор Кери Елис. Името не се срещаше често. А и с нейния късмет...

— Не, благодаря — твърдо заяви тя. — Ако нямате нищо против, ще остана тук.

— А родителите ви? Навярно ще поискат консултация.

— Вие наистина мислите, че съм разглезено дете.

— Занятие? — Блеър ѝ показа бланката. — Мястото е оставено празно.

— Не работя. Сега доволен ли сте? Кери Елис, богатата американска туристка, която върши всичко не както трябва, спасена от опитния доктор Блеър Кинън.

— Миналото ви не ме засяга — решително и спокойно заяви той. — Щом настоявате, през следващите няколко седмици ще бъдете просто моя пациентка, нищо повече.

— И никакви лекции?

— Добре — усмихна се той, а очите му останаха сериозни. — След като излезете отук, ваше право е да продължите да се държите

глупаво до края на живота си. Моя грижа е да върна тялото ви към предишното му състояние. А сега да видя какво съм направил.

След десет минути тя отново лежеше спокойно под завивките.

— Изглежда доста по-добре. — Професионалната усмивка на Блеър все още не напускаше устните му.

— Кое? — тъжно попита Кери и затвори очи. Говореше провлечено, устните ѝ бяха разранени и подути. — Във всеки случай не и главата ми.

— Лъжете се — съчувствено отвърна той. — Когато ви открихме, приличахте на герой от филм на ужасите след посещение на вампир.

— Вампирите се възползват от кръвта далеч по-разумно. — Кери докосна превръзката и се помъчи да се усмихне.

— Ще забравите, че подобно нещо се е случило с вас. Всъщност раната на крака ви беше доста по-сериозна.

— А тазът ми?

— Ще бъдете обездвижена една седмица, а престоят ви тук ще продължи около месец — успокой я той. — Просто имахте късмет.

— Едва ли всички мислят така — безизразно се засмя момичето.

— При подобни обстоятелства много хора загиват. Ако се бяхме забавили с още едно денонощие, нямаше да сте сред живите.

— Добре, признавам, че съм имала късмет.

— Точно така — каза сестрата, която влезе в стаята. После се обърна към Блеър: — Банката на господин Сандърс свършва.

— Разбирам, Маги — отвърна той и излезе.

— Казвам се Маги Бромптън — представи се жената. — Можете да ме наричате Маги, както всички останали в болницата.

— А аз съм Кери Елис.

— Знам. Попълних картона при приемането ви. И сте американка. Какво, по дяволите, търсите тук?

— Просто пътувам.

— Съвсем сама? Вие или сте луда, или твърде смела. А може би и двете. Разбирате ли от коли?

— Не толкова, че да ги удържа на шосето.

— Имам предвид дали можете да се справите, ако нещо се повреди — ухили се Маги.

— О, да.

— А с какво се занимавате, когато не пътувате?

— С нищо. — Кери се затрудни с отговора. — Не работя.

— На някои хора им върви. Имате късмет, че Блеър се разтревожи и отклони самолета, за да ви потърси отново. Иначе щяхте да бъдете мъртва. А сега отворете уста.

Пъхна термометъра и я хвана за китката. С това разговорът приключи. Кери се опита да осмисли информацията, която току-що беше получила, но очите ѝ се затвориха.

Когато се събуди, в стаята беше тъмно и Блеър Кинън отново стоеше до леглото ѝ. Кери наблюдаваше острите му черти и се чудеше що за човек е. Очевидно бе сериозен и задълбочен специалист. Вярваше му инстинктивно.

Представи си каква паника би се вдигнала, ако беше катастрофирала в Америка. Баща ѝ беше професор по хирургия. Научеше ли какво се е случило, щеше да доведе всякакви специалисти. Да пази Господ! Зарови глава във възглавницата и чу гласа на своя лекар:

— Само проверявам. Не се разсънвайте.

— А вие спите ли въобще? — попита тя и погледна часовника до главата си, който показваше дванайсет часа.

— Сега отивам да си легна — тихо каза Блеър. — Преди това обаче искам да се уверя, че пациентите ми се държат добре. Не обичам да ме викат, тъкмо когато заспивам.

— Аз се държа добре — отвърна Кери. — Пък и не мисля, че имам друг избор.

— Наистина нямате — усмихна ѝ се той. — Костите ви са наместени добре, така че мога да ви оставя спокойно.

— Не бих искала да съм причина за поредна безсънна нощ.

Блеър дълго стоя, загледан в обезобразеното лице на момичето. Преди да тръгне, тихо изрече:

— Сигурен съм.

Измина цяла седмица, преди Кери да започне да се възстановява. Дозите на болкоуспокояващите постепенно намаляваха, раните заздравяваха, отоците спадаха и тя вече обръщаше внимание на средата и на хората около себе си.

Отношенията ѝ с доктор Кинън останаха строги и обтегнати. Отклоняваше предложенията му да я закара в Пърт. В Слейти Крийк щеше да се скрие по-успешно от близките си. Болницата беше пълна. В стаята ѝ имаше две легла и на тях непрекъснато настаняваха и после изписваха пациентки. Малко по малко опознаваше персонала. Веднага си допаднаха с Маги, а с доктор Род Даниълс станаха приятели. Младата жена все повече го заинтригуваше. Красотата ѝ се възвръщаше.

— От коя част на Калифорния си?

— Предпочитам да не говоря за това. А ти защо си тук?

— За да се забавлявам. Въздушната медицинска служба винаги ме е привличала. И какво? Подписах договор за две години, а ме сложиха пред радиостанцията. Сега върша същото, както и преди. На всичко отгоре не виждам пациента, а само изслушвам симптомите му.

— В някои случаи сигурно е по-добре. — Кери се размърда, като се опита да се настани по-удобно.

— Боли ли те? — Род погледна табелата. — Да ти назнача нещо, ако смяташ, че е нужно.

— Не, благодаря. Блеър вече ми предложи, но аз отказах. Ще издържа лекото неразположение. Предпочитам главата ми да е бистра.

Род тръгна да си върши работата и Кери се помъчи да заспи. Беше ден за свиждане и другата пациентка имаше посетители. Сънят бягаше от очите ѝ. За първи път се замисли за бъдещето си. Скоро щеше да започне да става, а след няколко седмици трябваше да напусне болницата, ако можеше да отиде някъде. Щяха да минат месеци, преди да е в състояние да шофира сама. Налагаше се да вземе самолета до Пърт.

Средствата ѝ почти свършиха. Автомобилът беше застрахован, но едва ли щеше да си получи парите скоро. Разполагаше и с билет за Щатите, ала още не беше готова да се върне у дома и да срещне състраданието на семейството и на приятелите си.

Какво да прави? Години наред медицината и Харви бяха нейният живот.

— Сълзи ли виждам? — Беше Блеър. Движеше се безшумно като котка и тя не разбра кога е влязъл. Очите му я гледаха въпросително. — Болки ли чувствате?

— Не, всичко е наред. Благодаря, доктор Кинън.

— Ясно, потисната сте. — Блеър се взря в лицето ѝ и попита: — Защо не ни разрешавате да се свържем със семейството ви? Сигурно някой се тревожи за вас.

Семейството ѝ се тревожеше единствено да не опозори с още нещо името на известния професор и на преуспяващите му синове. Майка ѝ искрено се безпокоеше за нея, но не смееше да го признае пред съпруга си. Момичето въздъхна, поклати глава и отвърна рязко:

— Сама се оправям.

— Значи сте независима жена — шеговито отбеляза Блеър.

— Действително съм независима.

— А финансово?

— Не се оплаквам.

— Наистина ли?

Кери вдигна глава и срещна очите му. Защо този мъж я караше да се държи като ученичка, която е хлътнала до уши?

— Това не ви засяга — сопна му се тя. — А сега бихте ли ме оставили на мира?

Беше неблагоприятна и груба, но щом го видеше ѝ се искаше да зарови глава във възглавницата и да плаче. И тя го направи. След пет минути отново я прекъснаха.

— Какво е това? Сълзи?

Маги носеше чаша горещ шоколад. Кери се усмихна, повдигна се в леглото и прие с благодарност напитката.

— Откога старшата сестра разнася вечерята?

— Не е вечеря. — Маги притегли стола до леглото ѝ и седна. — Неофициално е. Всички имат гости. А и доктор Кинън смята, че не е зле да поплачеш на нечие рамо. Жената помага повече, макар и лекарят да е състрадателен.

— Блеър Кинън не е състрадателен.

— Ти си мислиш така. А сега ще си излееш ли мъката?

— Не знам...

— Къде ще отидеш, когато излезеш от болницата?

— Не съм мислила — призна Кери.

— Няма ли да заминеш за Пърт?

— Ще трябва да чакам да получа застраховката. Противно на мнението на доктор Кинън, аз съм без пари.

— А с какво се издържаше досега? — Маги се намръщи.

— Върших разни неща, докато пътувах — обясни ѝ Кери. — Бях сервитьорка, чистачка. Вземах толкова, колкото да преживявам.

— И защо?

— Понеже не желая да се прибирам у дома. — Думите излязоха от устата ѝ, преди да успее да ги спре.

— По каква причина?

— Все още нямам сили да се прибера у дома.

— Заради някои хора?

— И ситуации.

— Мога да ти помогна. Джок, съпругът ми, работи в една ферма за коне на около четири километра от Слейти Крик. Живеем в голяма разнебитена къща. Ако можеш да понесеш две малки момчета, най-различни животни и купища прах, си добре дошла.

— Аз... Много си мила, но не бих искала...

— ... да те притеснявам — довърши изречението Маги. — Няма да ме притесняваш. Имам много работа в болницата, а въпреки всеки се оправя сам. Честно казано, ще се радваме да ни погостуваш. У нас рядко идват хора.

— Щом си толкова сигурна.

— Сигурна съм. А сега знаеш ли какво. Ще ти измия косата.

— Мислех да я отрежа.

— Би било жалко. Сигурно е красива, когато е чиста.

След един час Кери беше изтощена, но златистата грива отново заобикаляше като пухкав облак лицето ѝ.

— Готово! — възкликна Маги. — Остават ми да свърша хиляди неща, но си струваше. Не смяташ ли?

— Чудесно е. Благодаря ти. — Очите на Кери се затваряха.

— Господи, какво ли не бих дала да имам такава коса! По-скоро Джок би бил безкрайно щастлив.

— Едва ли си пада чак толкова по блондинките. Иначе не би се оженил за теб.

— Аз съм добра в леглото — ухили се Маги. — Пък и според майка му, по бедрата ми се познавало, че ще раждам лесно.

Кери се изсмя и зарови глава във възглавницата. Независимо от проблемите си и от критичното отношение на Блеър Кинън, тази нощ тя щеше да спи. Унасяше се, когато той дойде, за да я навести за последен път този ден.

Стаята тънеше в полумрак. Кери го усети, но беше прекалено уморена, за да му се обади. Очакваше да я разпитва, да провери табелата, но той само дълго стоя до леглото ѝ и се взираше в бледото ѝ овално лице, което плуваше в ефирната ѝ коса.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кери се събуди в добро настроение. Болката намаляваше, синините и отоците изчезваха. Вече чиста, косата ѝ се бе разпиляла върху възглавницата. Слънцето блестеше в прозореца. Младата жена лежеше и се мъчеше да намери обяснение за лекотата, която от години не беше изпитвала. Изведнъж в съзнанието ѝ изплува лицето на Блеър Кинън, което я гледаше, докато тя се унасяше...

Поклати глава, за да прогони мисълта. Сигурно причината за приятното усещане беше предложението на Маги. С удоволствие щеше да приеме поканата. Още един месец милосърдие, преди да вземе решение.

Болницата се раздвижи. Дойдоха да я измият и да оправят леглото. После ѝ донесоха закуска. Тъкмо привършваше с яденето, когато Блеър се появи. Усмихна ѝ се и сърцето ѝ трепна. Защо ли присъствието на този мъж я вълнуваше толкова?

— Как сте тази сутрин? — попита я официално той.

— Добре.

Изтласка от съзнанието си гледката от предишната нощ. Сигурно си въобразяваше. Самотна жена, която се нуждаеше... От какво? Кери потрепери. Тя не се нуждаеше от никого.

— Хубаво — каза той, след като откачи табелата от леглото ѝ и я разгледа. — Тази сутрин ще пробваме с патериците.

— Чудесно — усмихна му се тя. — Колкото по-скоро се раздвижа, толкова по-добре. Макар че нямам причини да съм недоволна от грижите в болницата.

— Предпочитате обаче да сте си у дома — отвърна на усмивката ѝ той. — След изписването да ви уредим ли полета до Пърт?

Усмивката застина на лицето ѝ. Отново ѝ се стори, че Блеър има желание тя да си замине по-бързо.

— Няма да се отървете лесно от мен. Маги ме покани да отседна у тях, докато съм в състояние да шофирам.

— Трябваше да се сетя — кимна мрачно той и въздъхна.

— Какво искате да кажете? — Кери срещна очите му.

— Жената е с меко сърце.

— Сякаш не одобрявате постъпката ѝ.

— Не съм казал такова нещо — повдигна вежди Блеър.

— Достатъчно ясно е. — Момичето стисна зъби. — Не е нужно да го изричате на глас.

— Наистина. — Той я гледаше замислено. — А сега моля да ме извините...

Блеър излезе. На Кери ѝ се дощя да му се изплези зад гърба.

Маги не беше дежурна и на Кери ѝ липсваше веселото ѝ присъствие. Лиз Макинли изпълняваше длъжността ѝ. За разлика от Маги тя беше сериозна и експедитивна. Не допускаше в болницата да се водят приятелски разговори. Непрекъснато напомняше на сестрите, които се задържаха до леглото на Кери, че трябва да си гледат работата.

Лиз беше млада, привлекателна и преливаше от енергия. Кери лежеше и слушаше клюките. Не след дълго разбра, че амбициите на Лиз Макинли са насочени към Блеър Кинън.

Както си лежеше в леглото, Кери научи доста неща за болницата. Радиостанцията беше нервният център на здравното заведение. Представяше си я, макар и да не можеше да я вида. Чуваше гласовете на оператора и на пациентите.

Блеър или Род винаги бяха на разположение. Често се налагаше да посещават пациенти извън града.

Тази сутрин Кери разбра, че Блеър и една сестра заминават за някакво селище на около сто километра източно от Слейти Крийк. Едва ли дотам имаше път. Сигурно щяха да използват самолета.

След като тръгнаха, Род пое обслужването на пациентите. Ритъмът веднага стана по-нормален. Скоро в стаята на Кери се появи Лиз с още една сестра, която носеше патерици.

— Доктор Кинън настоява да се раздвижите — заяви Лиз и посочи към патериците.

Подкрепяна от сестрите, Кери стъпи на крака. Стаята се завъртя пред очите ѝ. Болката прониза краката и таза ѝ. Направи няколко крачки до вратата и обратно. Ако при нея беше Маги, едва ли щеше да се сдържи да не се разплаче. Но в никакъв случай не искаше да

допусне Лиз да види сълзите ѝ. Когато отново се настани в леглото, възглавницата ѝ се стори най-приятното нещо на света.

— Ще опитаме пак следобед — весело заяви Лиз.

След като двете сестри излязоха, Род надникна в стаята.

— Болкоуспокоително? — попита я със съчувствие в гласа той.

— Да, моля те. — Упоритостта на Кери беше сломена.

Болката тъкмо преминаваше, когато болницата отново се оживи. Някой се обади по радиостанцията и след десет минути Род напусна града с линейката.

— Какво има? — попита Кери санитарката, която ѝ донесе кафето.

— Един възрастен човек смята, че е получил инфаркт. Живее на трийсетина километра оттук. Жена му го кара насам, но доктор Даниълс ще я посрещне, понеже е притеснена. Не му се искаше да оставя болницата без лекар, но се налага. — Момичето се усмихна и продължи: — Нареди ми да предам на болните да не изпаднат в критично състояние.

„Много успокоително“ — помисли си Кери. Тук бяха нужни поне трима лекари. Какво щеше да стане, ако Род и Блеър едновременно се нуждаеха от отпуск?

Изпи си кафето. Болката преминаваше и Кери чакаше да я обхване познатата скука.

Изведнъж се чу шум от кола. Помисли, че е линейката, но беше твърде рано за нея. Изскърцаха спирачки, разтичаха се хора и после над шума се извиси гласът на Маги. Не звучеше като загрижена медицинска сестра, а като изплашена майка. Момичето се подпря на лакът в леглото си и се опита да надникне в сестринската стая. Вътре нямаше никой. Нещо ги беше накарало да я напуснат незабавно. Кери напрегна слух. Сред шумовете отвън различи остър свистящ звук, така характерен за борещи се за въздух бели дробове.

Кери лежеше, без да мърда. Сигурно е круп, помисли си. Но когато носилката премина покрай стаята ѝ, тя долови звука по-ясно. Не беше права, или чуждо тяло бе заседнало в гърлото на детето, или ставаше дума за възпаление на епиглотиса.

В болницата нямаше лекар. Отметна завивките. После се поколеба. Как да се намеси, след като не практикува?

Кери чу дрезгав глас на мъж, а после отчаяното хлипане на Маги. Свистенето беше спряло. Не ставаше въпрос за вземане на решение. Без нейната помощ детето, което Маги бе довела, щеше да умре. Успя някак си да се изправи. Този път не биваше да отстъпва пред болката. Вратата, откъдето се чуваше хлипането, изглеждаше безкрайно далече, но тя упорито повлече крака натам. Колко хубаво направи, че взе болкоуспокоително!

Бавно и мъчително стигна до манипулационната, от където идваха гласовете. На масата лежеше осем-девет годишно момченце. Лиз се бореше с кислородната маска. Маги и едър як мъж, който трябва да беше съпругът ѝ, наблюдаваха всяко движение на сестрата. Краят приближаваше. Детето лежеше отпуснато и изцъклено. Кери си пое дълбоко въздух, хвана здраво патериците и стигна до леглото. Докосна тялото на детето. Температурата му беше над четирийсет градуса. Едва тогава Лиз я забеляза.

— Излезте! — извика тя. Даде знак на другата сестра, която стоеше до вратата: — Изведете я оттук!

— Аз съм лекар — отвърна рязко Кери. — Дайте ми маската.

— Вървете в стаята си! — Лиз се втренчи удивено в нея.

— Моля ви, не ми пречете. Казвам истината. Аз съм квалифициран лекар с право на практика. — Погледна с надежда към Маги и едрият мъж до нея. — Синът ви има възпаление на епиглотиса. Ако не ми помогнете, детето ще се задуши.

— Не ви вярвам — рече Лиз, все още стъписана.

Но Маги ѝ повярва. Стана и взе маската от ръцете на Лиз.

— Можеш ли да направиш нещо? — отчаяно попита тя.

Кери остави патериците и се облегна на леглото. Без да обръща внимание на Лиз и на болката, тя пхна пръсти в устата на детето. Сестрата се помъчи да ѝ попречи, но мъжът на Маги, който видя надежда за спасението на детето си в крехкото момиче, я дръпна. Настъпи тишина. Както предполагаше Кери, в устата на детето нямаше нищо. Чуждото тяло не би предизвикало повишение на температурата. Но все пак беше длъжна да провери.

— Докарайте масичката с упойките. Бързо!

Двайсет секунди по-късно държеше ларингоскопа и тръбата, която щеше да вкара в трахеята. Дано само краката ѝ да издържат! Беше извършвала манипулацията преди. В нея нямаше нищо сложно,

стига да знаеш какво да направиш. Бавно и постепенно вкара тръбата в гърлото на детето. Най-накрая преодоля и последната съпротива.

— Разполагате ли е овлажнен кислород?

Лиз сякаш си беше глътнала езика, но Маги я чу. След минути бутилката се появи и животоспасяващият въздух потече по тръбичката.

Кери се отдръпна. Нищо повече не можеше да се направи. Дали не закъсна? Не откъсваше очи от лицето на детето. Много бавно ужасният син цвят взе да избледнява и по бузите на момченцето се появи лека розовина. Дишането му се задълбочи и се стабилизира.

Изведнъж в стаята стана непоносимо горещо. Топлината и болката заливаха Кери на вълни. Лицата на хората се размазаха и се сляха в едно. Посегна към патериците, но ръцете ѝ увиснаха във въздуха и тя се свлече на пода.

Когато се събуди, отново беше в леглото. Зад дребната изплашена сестра видя едър мъж — съпругът на Маги.

— Добре ли е детето? — попита с усилие тя.

— Да — усмихна ѝ се сестрата.

— Трябва да се назначи венозно хлорамфеникол — изрече Кери. Тазът ѝ гореше. — Тук ли е доктор Даниълс?

— Линейката се прибира в момента.

— Предайте му. Не успях да включа системата. — Когато момичето излезе, тя се обърна към мъжа: — Вие ли ме вдигнахте? Благодаря ви.

— Аз трябва да ви благодаря.

Човекът я стисна здраво за ръката. После погледна към вратата. Очевидно нямаше търпение да се върне при сина си.

— Момчето ще се оправи. Идете при него.

След петнайсет минути Род Даниълс влезе смутен и напрегнат в стаята ѝ. Очевидно не знаеше какво да каже.

— Страшно съм ти задължен — заяви накрая той.

— За мен беше удоволствие — отвърна с немощна усмивка Кери.

— Сигурно. Да си играеш на лекар със счупен таз... — Замълча и попита: — Наистина ли си завършила медицина?

Тя кимна.

— Даваш си сметка, че спаси живота му, нали? А на мен Блеър ще ми одере кожата. — Намръщи се и добави. — И то с пълно право.

— Защо? — Кери се мъчеше да забрави за болката.

— Тук винаги трябва да има лекар.

— Кой можеше да допусне, че ще се случи подобно нещо? А и беше длъжен да тръгнеш с линейката.

— И какво мислиш, че се оказа? — Род поклати глава. — Стомашно разстройство. Но дори да беше инфаркт, би следвало да се обадя на Блеър да се отбие или да оставя момчетата с линейката да се оправят. Както обикновено просто рискувах. Страшно си падам по силните усещания. Ако ти не беше тук...

— Но аз бях тук — тихо каза Кери. — Включи ли системата?

— Хлорамфеникол — кимна й Род. — След няколко часа оттокът ще спадне. Добавих и успокоително, за да не извади тръбичката, когато дойде на себе си.

— Род?

— Да... — Той все още се взираше замислено в пространството пред себе си.

— Би ли ми дал нещо и на мен?

— Какво? Болки ли имаш?

— Да, малко.

Блеър се върна късно следобед. Кери не беше мръднала от сутринта. По болката съдеше, че увреждането е тежко. Когато разбра, че си е дошъл, паниката й намаля. Чуваше гласовете на Род, Лиз и Маги в стаята на сестрите. Явно доктор Кинън предпочиташе да слуша. Най-накрая влезе в стаята й, застана до нея и дълго я гледа мълчаливо.

— Няма ли да ме попитате дали съм лекар? — започна тя.

— Не — Блеър се взираше в изпитото й лице. — А Род прегледа ли ви?

— Не — прошепна Кери.

— Маги ми каза, че сте паднали лошо. Смятате ли, че сте се увредили допълнително?

— Може би — прошепна тя.

— Хайде да проверим.

Усмихна ѝ се и Кери потъна в нежния му поглед. Втренчи се удивено в него. Сякаш нещо свързваше очите им и не им позволяваше да се откъснат, макар че и двамата не го искаха, не можеха да го приемат, нито пък да го разберат.

Кери изпадна в паника, извърна лице и го покри с ръка. Нека той си мисли, че болката е твърде силна... Чувстваше, че се влюбва в Блеър. Господи, колко не искаше всичко да започне отначало!

Мълчанието продължи безкрайно дълго. Кери не можеше да го наруши. Убедена бе, че напрежението идва от нея. Как иначе можеше да я възприема той, освен като пациентка, и то трудна?

— Добре. — Тонът му изведнъж стана рязък, а погледът — суров, почти отблъскващ. Отново бе надянал професионалната си маска. — Сега ще направим няколко рентгенови снимки.

ПЕТА ГЛАВА

Рентгеновите снимки на Кери показаха, че падането не е причинило сериозни увреждания. Блеър ѝ обясни, че болката се дължи на натиска, оказан върху незаздравелите още кости, а не на разместване. Когато я върнаха в стаята, ѝ олекна. Точно сега една операция на таза щеше да ѝ дойде твърде много. Раната на крака ѝ се беше отворила леко и кървеше, но нямаше да попречи на възстановяването ѝ.

— А сега ще лежите двацет и четири часа неподвижно и всичко ще е наред — обясни ѝ Блеър, докато наместваше превръзката. — Ще взема патериците, за да не ви хрумне още някоя глупава идея.

— Глупава ли? — попита с възмущение Кери.

— От гледна точка на лекаря, който се опитва да излекува счупения ви таз, наистина е така — отвърна той, като за миг забрави строго професионалния тон. — Но, що се отнася до Джейми, той положително е на друго мнение. Джейми Бромптън е един щастлив млад мъж.

— Едва ли в момента се чувства такъв.

— Не, разбира се. В момента не усеща нищо. Но гърлото му се подобрява.

— Хлорамфениколът наистина действа бързо — кимна Кери.

— Маги твърди, че сте дипломирана с право на практика — продължи Блеър. — Защо не работите?

— Може да съм загубила интерес към медицината. — Кери извърна лице и затвори очи.

Блеър дълго я гледа. Осъзнаваше присъствието му, но стискаше очи. Не желаше да ѝ задава въпроси.

— В такъв случай, лека нощ.

Той излезе и стъпките му заглъхнаха по коридора. Кери с изненада установи, че единственото ѝ желание в момента е Блеър да се върне. Нуждаеше се отчаяно от него.

След минута долови други стъпки, но този път по-леки. Влезе една от сестрите.

— Доктор Кинън каза, че ако искате, можете да вземете приспивателно.

— Донесете ми, моля ви.

Болката ту надвиваше, ту отстъпваше пред силното вълнение на младата жена. Може би Блеър беше прав — сънят бе единственото ѝ спасение.

На сутринта тя се чувстваше по-добре, а в края на седмицата почти се беше стабилизирала. Вече се движеше доста свободно с патериците.

Атмосферата в болницата неусетно се промени. След като призна, че е лекар, хората започнаха да се държат с нея малко по-различно.

Все по-рядко виждаше Блеър, понеже не се нуждаеше вече от специални грижи. Лекарят се отбиваше при нея само вечер и сутрин, да се увери, че е добре. Докато го слушаше да разговаря с другите пациенти, тя изпитваше ревност, но се опитваше да я потиска. Той правеше всичко възможно да се придържа стриктно към отношенията лекар — пациент. Кери ядосано си мислеше, че го е заслужила, след като се държа като глупачка.

Болничната обстановка започна да я потиска. Взимаше книги от не особено богатата библиотека, упражняваше се да ходи и дълги часове лежеше с поглед, впит в тавана.

Род я посещаваше редовно. Все си намираше някакъв повод да надникне в стаята ѝ.

— Къде си завършила? — попита я един ден той и подсвирна, когато Кери му отговори. — Е, никак не е зле.

— Може би очакваше, че съм учила медицина в университет, където се защитават докторати по кошничарство?

— Не съм казал подобно нещо — изсмя се Род.

— То се подразбра — сопна му се Кери.

В този момент влезе Блеър.

— Нашето момиче е получило образованието си в доста авторитетно учебно заведение — побърза да се похвали Род. — Веднага ще получи разрешение да работи тук.

— И защо да работя? — усмихна се Кери и вдигна очи към двамата мъже.

— За да ни помагаш. Какво ще кажеш, Блеър? — Думите на Род прозвучаха въодушевено.

— Скучно ли ви е, Кери? — Очите на Блеър бяха студени.

Младата жена се изчерви. Блеър Кинън недвусмислено показва какво е мнението му за доктор Елис. Дори след като научи за квалификацията ѝ, той сметна, че за нея професията ѝ е само спасение от скуката.

— Просто не практикувам — отвърна тя.

— Защо? — Въпросът на Блеър увисна в тишината на малката стая.

— Заради моята небрежност в Съединените щати почина едно дете — задъхано обясни Кери. — Вината ми е доказана. Записано е в протоколите на Калифорнийския съд. Да смятаме ли въпроса за приключен?

Род я гледаше слисано. Блеър също не сваляше очи от нея.

— Твърдите, че сте с право на практика. Истина ли е?

— Да. — Кери тъжно поклати глава.

— Не са ви забранили да упражнявате медицина, така ли?

— Хайде да не го обсъждаме. — Гласът ѝ потрепери. Щом възвърна самообладанието си, продължи предизвикателно: — Не е ваша работа. Вече не искам да имам нищо общо с медицината. Никога нямаше да разберете, че съм лекар, ако Джейми не беше толкова зле.

— Не бихте ли се съгласили да обслужвате радиостанцията?

Въпросът на Блеър беше толкова неочакван, че Род и Кери се сепнаха. Тя се втренчи в него, пое си дълбоко въздух и поклати глава.

— Не чухте ли? Казах, че не практикувам.

— Да, чух. — Блеър кимна. — Ако не бяхме толкова притеснени, нямаше да ви моля.

— В какъв смисъл притеснени?

— Вече повече от две седмици сте в болницата. Виждате колко е напрегнато. Случаят с Джейми е достатъчно показателен. Трябва да бъдем четирима лекари.

— Отказвам. — Кери отново поклати глава. — Повтарям, не искам да имам нищо общо с медицината.

— И ни обяснихте защо. — Блеър я гледаше неумолимо. — След като при тези условия сме готови да ви вземем...

— Не! — извика тя.

— Кери, дължите ни го.

— Моля? — Очите ѝ се разшириха от изненада, когато видя студения поглед на Блеър.

— Ако не беше Въздушната медицинска служба, щяхте да сте мъртва. Не искаме от вас да се посветите на медицината, а през следващите шест седмици, докато така и така ще сте в града, да поемете радиостанцията.

— Не е честно — промълви Кери.

— Знам — усмихна се Блеър и тя отново беше завладяна от промяната в лицето му. Когато Блеър Кинън ѝ се усмихнеше, сърцето на Кери се свиваше. Опита се да се овладее. — Ще използвам заплахи и ще ви изнудвам, за да се съгласите.

— Трябва да знаеш, че много го бива. — Род започна да имитира гласа на Блеър. — „При нас е страшно интересно, доктор Даниълс. Климатът е чудесен. През цялата година ще можете да плувате...“ Пропусна само да каже, че се плува в язовира на семейство Бромптън, а дотам се стига, като се пресекат триста метра засъхнала кал.

— Не мога. — Кери се усмихна.

— Можете. — Блеър дълго я гледа предизвикателно. — Предстоят ви шест седмици безделие. Като лекуващ лекар аз ви назначавам терапия, която да ангажира вниманието ви. Възнамерявам веднага да се обадя в Австралийската медицинска колегия, за да получа разрешение за назначението ви на работа.

— Не! — почти изкрещя Кери.

— Но защо?

— Защото... Защото...

— Длъжна сте да промените решението си, доктор Елис — усмихна се той и излезе от стаята.

Накрая Кери отстъпи. Не разбра как Блеър уреди назначението ѝ, но след три дни тя седеше пред огромната сложна радиостанция и слушаше инструкциите му. Двамата с Рекс, оператора, вече ѝ бяха обяснили механизма на чудовището пред нея. Главата ѝ се въртеше.

— Просто е. Всяка къща или ферма, която ползва нашата служба, притежава такава аптечка. — Той ѝ показа сандъка в ъгъла на стаята и ѝ подаде списък. — В него има над сто точки и човек може да намери всички необходими медикаменти.

— А пациентите как обясняват симптомите? — попита Кери, след като прегледа списъка.

Спомни си времето, когато работеше като интернист в интензивно отделение. Често пъти хората твърдяха, че ги боли коремът, това често означаваше от гърлото до слабините.

Блеър ѝ връчи схема на човешкото тяло, гледано отпред и отзад и разделено на части със съответните номера.

— Разполагат с копие от рисунката и уточняват мястото, където усещат болка. Просто трябва да се уверите дали не грешат. Не бива да забравяте да ги питате коя страна гледат.

— Все още помня, къде е ляво и къде — дясно. А ако трябва да бъдат прегледани на място?

Блеър посочи към мъжа, който стоеше зад тях.

— Рекс отдавна се занимава с радиостанцията. Ще му кажете какво искате и ако е наложително да се изпрати линейка, той ще се погрижи. Ако търпи отлагане за следващата седмица, Рекс е запознат с графика на прегледите по места. Познава повечето пациенти и е наясно дали сами се грижат за себе си, или могат да разчитат на някого. Отначало ще се постарая да съм на разположение.

Кери погледна към възрастния човек зад себе си. Разбра, че изцяло зависи от него.

— Нещо друго?

— Не. Всеки момент ще започнат да се обаждат.

— Добре — нервно отвърна Кери.

— Не говорете прекалено дълго. — Блеър ѝ се усмихна окуражително. — Някои от тези хора живеят доста изолирано и самотно. Склонни са да приказват много, а междувременно може би някой ще се мъчи да се свърже с нас. Понякога ще се наложи да бъдете по-лаконична. — Лицето му стана сериозно. — А сега трябва да вървя. Очаквам всеки момент да пристигне на преглед един пациент. Добре дошла отново в медицината, доктор Елис. Приятна работа.

Доктор Кинън си погледна часовника и излезе. Кери разбра, че той не желае да остане с нея нито минута повече от необходимото.

Втрени се в сивото чудовище пред себе си. Обхвана я паника. Ами ако не се справи?

След като включиха радиостанцията, Рекс я представи с няколко думи. Кери се почувства странно, като си помисли, че стои в помещението с апаратурата, а хората, които слушат, сигурно с изненада научават за новата лекарка в Слейти Крийк.

Обажданията бяха изпълнени с любопитство, а често и с колебание.

Както Блеър я бе успокоил, повечето случаи бяха леки — деца с висока температура и възпаление на ушите, стари жени с артрит, хора, грижещи се за хронично болни роднини, травми по време на работа на полето... Понякога имаше и по-сериозни оплаквания. Кери лесно се ориентираше.

Някакъв възрастен мъж с абсцес на левия крак се нуждаеше от преглед. Кери попита Рекс какво да правят. Човекът се грижеше за болната си съпруга, а се налагаше на него самия да се окаже помощ. Решиха самолетът да докара и двамата следобед в болницата.

Кери приключи с последното обаждане, свързано с консултация на някаква бременна жена, и погледна часовника. Двата часа пред радиостанцията бяха минали неусетно. Раздвижи се на стола и силна болка проряза таза ѝ. Беше забравила за него, докато работеше.

Работеше... Отпусна се в болничното легло с чувство на задоволство. За първи път от дванайсет месеца се занимаваше с професията, за която толкова дълго се беше готвила. Дали това нямаше още повече да я нарани? Затвори уморено очи и се замисли. Беше се заклела никога да не се връща към медицината. Едва сега си даде сметка колко много ѝ тежи, че не практикува. След шест седмици, когато си тръгнеше, пак нямаше да прави нищо.

Надяваше се Блеър да се отбие, за да поговорят. Но той очевидно я избягваше. Или може би се страхуваше да не се превърне отново в загрижен лекар.

Заспа потисната. Тялото ѝ все още беше слабо и се нуждаеше от продължителна почивка.

— Събуди се, сънливке — весело извика Маги. По дрехите ѝ разбра, че не е на работа, а е дошла да я види. — Щях да те оставя да спиш, ако довечера очакваше посетители. Подозирам обаче, че ще съм единствената.

Кери отвори очи и се усмихна. Стана ѝ приятно да види отново веселото ѝ лице. Изправи се в леглото.

Жената седна до нея, бръкна в огромната си чанта и извади кутия с ягоди.

— Ммм! — Кери лапна един от ароматните плодове. — Откъде ги взе?

— Отглеждам ги на задната веранда — заяви гордо Маги. — Казах на Джейми да изяде узрелите тази седмица, но той реши, че са за теб. Всъщност не всички, но повечето от тях.

— Как е момчето?

— Страшно е горд, понеже смята, че е единственото дете, което едва не умря. Дейвид ревнува ужасно.

— Инфекцията премина ли?

Маги кимна.

— Значи се връщаш на работа?

— Не още. И без това трябваше да изляза в отпуск. Реших да остана няколко седмици у дома, за да се грижа за Джейми. — Жената се усмихна. — Пък и къщата се нуждае от сериозно почистване. Всичко е потънало в прах, а очаквам гостенка. Кога пристигаш?

— Не съм сигурна — бавно отвърна Кери. — Все още ли ме искате?

— Разбира се. — Маги взе ръцете ѝ в своите. — Ти ни направи толкова специален подарък. Ще се радваме да постоиш при нас.

— Едва ли ще мога да си го позволя. — Кери ѝ разказа с какво се е захванала.

— Няма проблеми — успокои я Маги. — Ще останеш тук, докато си в състояние да караш кола. А после ще използваш моята, преди да тръгнеш на работа. Ще се настаниш у нас и ще идваш в болницата, когато си нужна.

— Звучи чудесно.

— Наистина е така. Значи се разбрахме. А сега...

Маги отново бръкна в чантата си и извади тоалетни принадлежности и няколко нощници.

— Моите вещи! — възкликна учудено Кери. — Как ги открихте?

— Автомобилът ти най-накрая пристигна и чака застрахователен агент. Джек вчера донесе куфара. Отворил се е и е пълен с червен прах. Успях да изпера само тези.

— Чудесно. Знаеш колко мразя болничните пижами. Друго не ми е необходимо.

— Какво ще кажеш за събота вечер?

— Защо?

— Тогава е балът на болницата в Слейти Крийк — обясни й Маги.

— Шегуваш се — възпротиви се Кери. — Как си представяш, че ще дойда?

— Имаш още шест дни, за да се възстановиш. Ще присъстват хора от цялата околия и всички изгарят от нетърпение да се запознаят с теб. Ще им дадеш възможност да те огледат. Иначе ще измислят всякакви причини, за да идват у нас. Особено мъжете.

— Но това е лудост! Не мога да танцувам. Едва издържам седнала няколко часа.

— Нищо повече не се иска от теб — заяви твърдо жената. — Говорих с Блеър. Той е съгласен. Двамата с Джок ще те вземем и ще те върнем. Не желая да се бъркам в личните ти проблеми...

— Ти вече го правиш.

— Не ме прекъсвай — погледна я строго Маги. — Прекалено затворена и нещастна си. А моята задача сега е да внеса малко радост в тъжното ти всекидневие. Няма да ти позволя да ми попречиш. Ясно ли е?

— Да, мадам.

— Значи идваш?

— Нима имам избор? — въздъхна Кери.

— Не.

— Тогава приемам с удоволствие любезната ти покана. — Момичето се усмихна и разпери безпомощно ръце.

— Великолепно! — засмя се Маги, затвори си чантата и се изправи. — Няма да съжаляваш. А ако се чудиш какво да облечеш, открий на дъното на куфара ти чудесна бяла рокля.

— Бялата рокля? — Кери трепна. — Не е ли прекалено официална?

— В Слейти Крийк всички се обличаме официално.

ШЕСТА ГЛАВА

В събота Кери вече беше захвърлила патериците и ходеше с тежък бастун. Чувстваше се като стогодишна старица, но не можеше да го избегне.

Маги ѝ донесе роклята. Меката коприна събуди в нея смесени чувства. Беше облечена с нея вечерта, когато се сгоди за Харви. Сложи я в куфара в последната минута за всеки случай... За какъв случай? Така и не намери отговор на собствения си въпрос.

През последните няколко седмици бе отслабнала. И преди роклята ѝ стоеше добре, но сега изглеждаше още по-ефирно на стройната ѝ фигура. Огромните ѝ очи приличаха на бистри езера на фона на бледата кожа.

Кери разчесва косата си, докато започна да блести, и я остави да пада свободно върху раменете. Според Харви, възрастта и положението ѝ налагаха да я сплита или да я свива на кок. Младата жена прибра къдрите си назад, взря се в отражението си в огледалото, но след кратък размисъл отново ги пусна. Кери, която беше сгодена за Харви, вече не съществуваше.

Маги и Джок дойдоха да я вземат. Почувства се странно, веднага щом прекрачи прага на болницата. Стана страшно нервна и безпомощна. Вече три седмици стаята беше нейно сигурно убежище. Беше ѝ трудно да я напусне. Нощта вече беше настъпила, но Кери успя да види част от града. Състоеше се от една-единствена дълга улица. От двете ѝ страни се намираха сгради и няколко дървета, които сякаш се бореха за оцеляването си.

Вечерята щеше да се състои в местната банкетна зала, само на неколкостотин метра от болницата, но разстоянието бе истинско предизвикателство за счупените кости на Кери. Джок закара момичетата с колата, за да ѝ спести допълнителната умора.

Тълпата се раздели и ги пусна да минат. Кери вървеше стеснително до Маги и усещаше, че е център на вниманието. Както твърдеше Маги, така наистина стана по-добре — на всички им се

удаде възможност да я огледат. Не беше чак толкова страшно, колкото очакваше. Хората ѝ помагаха с готовност.

Седнаха на една от масите за персонала на болницата. Наоколо имаше много познати лица. След триседмичния престой чувстваше повечето от тях като стари приятели.

Блеър и Лиз седяха на отсрещния край на масата. Когато се приближаваше към мястото си, Кери усети бързия преценяващ поглед на лекувания си лекар. После Блеър се обърна към Лиз и се засмя на нещо, което тя му каза.

Род беше близо до Кери.

— Как е възможно нито един от двамата да не е дежурен? — попита тя.

— Не се безпокой — успокои я Род. — До самата болница сме. — Посочи към портативния радиоприемник на края на масата. — За две минути съм там. Би трябвало да е достатъчно.

Кери се усмихна и се отпусна. Храната беше обикновена, но вкусна, а компанията — приятна. Щом се навечеряха, оркестърът засвири. На Кери страшно много ѝ се танцуваше, но беше принудена да седи и да гледа въртящите се двойки.

Въпреки всичко не ѝ липсваха кавалери. Макар и бастунът да показваше, че няма изгледи да им стане партньорка в танците, в областта мъжете надминаваха по брой жените и се надпреварваха да приказват с нея.

Закопнели за нови лица, жените също идваха да си побъбрят. Изучаваха роклята ѝ. Сигурна беше, че на следващия ден тя ще бъде предмет на разговорите им. Много хора бяха пътували цял ден, за да присъстват на бала. Някои дори пристигнаха с малките си самолети. Поглъщаха жадно и най-баналните клюки.

Род я изостави, още след като се нахраниха. Колкото и да му беше приятно с нея, си даваше сметка, че не може да му бъде партньорка. Непрекъснато танцуваше с различни красиви момичета.

Блеър танцуваше предимно с Лиз Макинли. Тя носеше великолепна червена сатенена рокля, която подчертаваше пищната ѝ фигура. Черният костюм на Блеър подхождаше идеално на тоалета ѝ. Докато Блеър я водеше умело по дансинга, тя се притискаше плътно до него, сякаш държеше непременно да покаже, че ѝ принадлежи. Бяха

красива двойка. Кери се мъчеше да потисне ревността, която се надигна у нея. Очевидно и останалите бяха съгласни с оценката ѝ.

— Май скоро сватбеният марш ще се чуе в Слейти Крийк — подхвърли една сестра.

— Съмнявам се — поклати глава Маги, след като жената се отдалечи.

— Защо? — любопитно попита Кери, въпреки че си даваше сметка колко невъзпитано постъпва.

— Не смятам, че нашият доктор Кинън си търси съпруга, колкото и да му се натиска сестра Макинли — отвърна тя и сви рамене.

— Защо не? — настояваше Кери.

— Вече се е женил. Практикувах в Мелбърн в болницата, където Блеър взе специалност. Съпругата му беше социален работник там и още тогава се носеха разни слухове.

— Какви слухове?

— Тъжна история. Всички знаеха какви ги върши Инез. — Маги се усмихна мрачно. — Чудехме се дали на Блеър му е известно за подвизите на жена му. Така и не разбрах защо се бе омъжила за него — не беше в стила ѝ. Говореше се, че семейството му е богато. Сключил брак съвсем млад, а тя беше удивително красива. Естеството на професията ѝ налагаше да се среща постоянно с красиви и влиятелни мъже. Докато бях там, Инез смени най-малко трима любовници.

— И са се развели?

— Да, след като напуснах болници, за да се омъжа за Джок. Сигурно най-накрая Кинън си е отворил очите. Знам само, че вече минаха десет години, а той въобще не възнамерява да си търси съпруга. — Маги хвърли поглед към Блеър, който се усмихваше на Лиз. — Забавлява се естествено, но винаги се захваща с издръжливи жени, които го преследват и не биха се почувствали наранени, ако се раздели с тях. Няма да преживее лесно нова изневяра.

Кери кимна замислено. Значи и той е бил наранен. Погледна го и за нейна изненада срещна очите му. Отново усети напрежението между двамата през препълнения дансинг. Изчерви се силно и се обърна.

Изведнъж се почувства изморена. Оркестърът свиреше валс и двойките се движеха бавно. Джок покани Маги да танцуват. Кери го попита:

— Би ли ме закарал в болницата след този танц?

— Разбира се. Може и още сега.

Изведнъж се появи Блеър. Кери видя, че Лиз танцува с някакъв друг мъж.

— Ще си тръгвате ли?

Усмихна ѝ се и сърцето ѝ трепна. Какво правеше? След раздялата с Харви се закле повече да не се обвързва с никого. А сега се държеше като влюбена ученичка.

— Уморена съм — тихо отвърна тя.

Хората го блъскаха и Блеър все повече се приближаваше към нея. Гледаше я в очите.

— Но този танц е мой — спокойни заяви той.

— Знаете, че не танцувам — рязко изрече Кери, взе бастуна и се изправи.

— Това вече е истинско предизвикателство — изсмя се Блеър. После се обърна към Джок: — Върви да танцуваш с жена си. Аз ще се погрижа за Кери.

Преди да разбере какво става, ръцете му я обгърнаха и тя се озова на дансинга. Неволно се опита да се отскубне.

Бутна го назад, но в отговор Блеър я хвана още по-здраво и я притисна към себе си.

— На ваше място не бих се съпротивлявал. — Той ѝ се усмихна. — Ако ви пусна, ще паднете.

Беше прав. Смутена, Кери се отказа да се бори.

— Така е по-добре. — Краката му започнаха да се движат в такт с музиката. — Отпуснете се. Аз ще поема тежестта ви.

Кери погледна учудено загорялото му лице и сведе очи. Не можеше да направи нищо. Зарови глава в широкото му рамо и се остави да я води.

Танцуваха като влюбени. Мъжът я притискаше силно към тялото си и тя бе принудена да следва движенията му. Отначало беше непохватна и неуверена, но музиката и силата на Блеър скоро я накараха да се отпусне. Изведнъж се сети за Лиз. Навярно не ѝ беше приятно да гледа как Блеър е обхванал плътно пациентката си. Но близостта с него и приятното ухание на одеколona му прогониха всички мисли от главата ѝ.

Движеха се по претъпкания дансинг, а краката ѝ едва докосваха пода. Стройното гъвкаво тяло на Блеър я крепеше и умело се промъкваше между останалите двойки. Кери имаше усещането, че за първи път танцува толкова добре — телата им бяха като безтегловни, движеха се в съвършен синхрон.

Тя потъваше в мъглата на желанието. Интересуваше се единствено от силните му ръце. Музиката сякаш заглъхна, хората се размазаха пред очите ѝ. Чувстваше само него. Когато оркестърът спря, Кери го погледна. Лицето ѝ издаваше смущението ѝ. Очите ѝ срещнаха неговите. В тях също прочете несигурност. Дълго стояха прегърнати. Никой не искаше да прекъсне прекрасния миг.

Започна следващото музикално изпълнение. Беше рок. Блеър не помръдна. Гледаше спокойно Кери и на лицето му бе изписан въпрос.

— Моля ви, заведете ме обратно на масата.

В гласа ѝ се долавяше неувереност. Двойките около тях се пуснаха и подеха ритъма на танца.

— Сигурна ли сте, че го искате? — усмихна ѝ се той.

Сърцето ѝ подскочи и тя не можа да отговори. Опита се да му се усмихне. Накрая събра сили и тихо каза:

— Ако си направите експеримент с този рок, и двамата ще се намерим на пода.

— Добре. — Блеър кимна неохотно. — Но да знаете, че ми дължите един танц, доктор Елис.

— Ще се наложи дълго да чакате — предупреди го Кери.

— Аз умея да чакам — отвърна той и я изгледа многозначително.

След един час Кери вече беше в леглото. Бялата рокля висеше зад вратата. Изглеждаше съвсем не на място в болничната обстановка.

В понеделник Джок възнамеряваше да докара малкия седан и ако беше в състояние да кара, Кери щеше да тръгне за дома на семейство Бромптън. Оставаше ѝ да прекара само още две нощи тук.

Танците бяха в разгара си. Чуваше се оркестърът, който наваксваше не особено доброто изпълнение със силата на звука. Сънят бягаше от очите ѝ. Краката я боляха. Каза си, че те са причината да не може да заспи. Знаеше обаче, че има и друго, по-сериозно основание.

Тялото и умът ѝ я предадоха. Блеър недвусмислено ѝ бе дал да разбере, че я смята за богато разглежено момиче. Въпреки всичко тази вечер се държа мило и я накара да се чувства привлекателна и желана. Навярно в момента правеше същото с Лиз Макинли. Любезността не беше достатъчно основание да се влюби до уши в него. А и той едва ли се нуждаеше от любовта ѝ.

Защото си самотна и нещастна, каза си тя. Пациентите винаги се влюбват в лекарите си. Обясниха ни го в университета. Това е един от рисковете на професията. Но всъщност беше уверена, че за първи път изпитва толкова силно чувство. Не беше обичала така дори мъжа, за когото бе сгодена.

Зарови глава във възглавницата и яростно изруга. Нощната сестра се появи на вратата на стаята.

— Добре ли сте, доктор Елис? Да ви донеса ли нещо?

— Не, благодаря. — Кери се обърна, въздъхна и покрити отрицателно глава. — Вече не взимам приспивателно.

— Ваша работа — кимна момичето. — Само не се правете на мъченица.

Сестрата си тръгна и Кери продължи да се вира в тъмнината. Очакваше, че клепачите ѝ най-сетне ще натежат от съня. След пет минути долови нечии гласове откъм паркинга под прозореца на стаята си. Беше сигурна, че са Блеър и Лиз.

Блеър живееше в един апартамент в задната част на болницата, а Лиз — извън града. Бе оставила колата си тук, за да е по-спокойна. Без да се пита дали това, което прави, е прилично, Кери стана от леглото и леко отмести пердето. Двете фигури стояха до колата. Лиз вдигна ръце към врата на Блеър. Известно време той я гледа, а после докосна устните си до нейните.

Кери пусна пердето и се върна в леглото с премаляло сърце, отвратена от себе си. Зави се през глава и започна тихо да проклина. Когато изрече думата за триста четирийсет и седми път, очите ѝ най-после се затвориха и тя заспа.

СЕДМА ГЛАВА

В понеделник Кери най-после събра оскъдните си вещи и напусна болницата. Странна лекота изпълваше цялото ѝ същество, докато караше към дома на своите домакини. Джок седеше до нея.

Ако не трябваше да се връща в Слейти Крийк, щеше да се чувства по-различно. Докато лежеше в болницата, се беше сприятелила с някои хора. Положително щяха да ѝ липсват, когато си заминеше.

Когато си заминеше... Изведнъж се учуди на мислите си. Сякаш отдалеченият пуст град, където не идваше почти никой, бе станал част от нея. Осигури ѝ убежище, където кошмарът от последните дванайсет месеца не можеше да я настигне. Като оставим настрана страданието, през което мина, престоят в болницата ѝ даде възможност да си поеме дъх от бягството. Катастрофата дойде като кулминация на ужаса.

Нямаше представа какво ще прави занапред. Джок ѝ действаше успокоително. Кери караше внимателно и потрепваше при всяко друсване на колата. Най-рано след месец щеше да е в състояние да шофира на по-голямо разстояние. Дотогава щеше да работи с радиостанцията, да живее при Маги и Джок и да се опита по някакъв начин да прогони Блеър Кинън от съзнанието си. Не биваше да си тръгва с разбито сърце. Не можеше да си позволи отново да се обвърже емоционално с който и да било мъж.

Изведнъж си спомни за Харви. За своя изненада не изпита познатата болка от разделята си с него. Блеър Кинън ѝ бе помогнал поне за това.

Стигнаха до място, където пътят се разделяше на две. Погледна въпросително Джок, който беше настоял да кара тя. Той ѝ даде знак да завие надясно.

— Нямаш представа колко дълбоко оценявам жеста на двама ви.

— И преди щеше да си добре дошла, но след като спаси малкия ни син, по-добре да не говорим за благодарности, понеже сме ти

страшно задължени. — Джок ѝ се усмихна лъчезарно. После посочи към къщата в далечината и каза просто: — Ето го и нашият дом.

Домът им се състоеше от няколко сгради, които стигаха до фермата. Къщата беше облицована с дъски и опасана с веранда. Изглеждаше като джудже до огромните цистерни с вода. Маги ги чакаше на стълбите, засенчила с ръка очите си. Щом спряха, тя тръгна с широки крачки към тях. Две възбудени момченца и няколко игриви кучета се затичаха към новодошлите и се скупчиха пред вратата на автомобила.

За миг настъпи страшна бъркотия. Маги напразно се опитваше да стигне до гостенката, а момчетата се надпреварваха да кажат на Кери всичко, което смятаха, че трябва да научи. Кери се смееше неудържимо.

— Нали те предупредих? — провикна се Маги.

Къщата на семейство Бромптън ѝ се стори като глътка свеж въздух след стерилната чистота и тишината в болницата. Преди вечеря децата я разведоха навсякъде. Показаха ѝ навесите и колите, как да работи с водната помпа. Очевидно тук с месеци не идваше никой и присъствието ѝ им достави огромна радост. Разочароваха се единствено от факта, че все още не може да язди.

— И не мисля, че скоро ще бъда в състояние да се крепя на седлото. — Кери потрепери при тази мисъл.

— Не се притеснявай — успокои я Джейми. — Когато се пооправиш, ще те закарам с джипа до фермата.

— Как така? — учуди се Кери.

— При нас децата рано се научават да шофират — усмихнато ѝ обясни Маги. — Понякога Джок е на километри от къщата и ако се наложи да отидат при него, момчетата използват джипа.

— Но не излизат на пътя, нали?

— Тук не съществуват строги ограничения — каза жената. — Пък и можеш да изминеш километри във всички посоки, без да срещнеш друго превозно средство.

Кери поклати глава. Огромните пространства в тази страна направо ѝ взимаха ума.

Младата жена наистина се почувства добре при тези приятни и мили хора. С удоволствие се настани в голямото легло. Стаята беше просторна, с огромни прозорци с мрежи, за да не влизат насекоми. Не бяха нужни пердета, понеже кучетата отдалече усещаха пришълците и започваха неистово да лаят.

Нощта настъпи и тишината бе омайващо дълбока. На тавана в стаята ѝ безшумно се въртеше вентилатор. Кери се сгуши доволно и заспа.

Тя свикна лесно с реда в къщата. Семейство Бромптън ставаха рано. Не след дълго разбра, че тук хората спят, докато е тъмно. Всички се събуждаха на зазоряване.

— Това е най-прохладната чест от деня — обясни ѝ Маги. — Ако свърша нещо, то е до девет часа. После е невъзможно.

Когато Маги приключеше с домакинската работа и с храненето на животните, момчетата вече сядаха пред радиото и започваха занятията си по програмата „Училище в ефир“. Кери се стараеше да потегли за Слейти Крийк преди девет, за да бъде там навреме.

Учудващо бързо се запозна с пациентите си. Кери се мъчеше да си представи как изглеждат. При всяко обаждане Рекс я осведомяваше накратко за ситуацията. Повечето хора страдаха от хронични заболявания, като например диабет и поддържаха постоянна връзка с болницата. Други бяха самотни старци и се нуждаеха от консултации.

— Нали няма много хора, които живеят сами в тези отдалечени райони? — Кери попита Блеър, докато преглеждаше информацията от ранните часове на деня.

— Повече, отколкото си мислите. Когато пораснат, децата заминават в големите градове. Тук за тях почти няма бъдеще. А старите са свързани с родните си места. Пък и се плашат от шума и дима. За тях дори Слейти Крийк е пренаселен.

Кери се виждаше рядко с Блеър. Когато пристигнеше, той вече беше зает с амбулаторните прегледи, а после довършваше останалите си задължения. Понякога смяташе, че Блеър я избягва. Налагаше ѝ се за много неща да пита Род.

Първата промяна във всекидневните ѝ занимания настъпи две седмици след като напусна болницата. Род беше заминал за едно

отдалечено селище. Навън се чу суматоха. Кери обсъждаше състоянието на разширените вени на една пациентка. Погледна въпросително Рекс. Мъжът излезе. След две минути се върна в стаята и каза:

— Доктор Кинън те вика. Аз ще поема работата тук.

— Но все още има хора... — възпротиви се Кери, след като приключи разговора по радиостанцията.

— Ще почакат. Нужна си там. Веднага.

Кери се намръщи и се изправи. Бастунът не ѝ трябваше, когато се придвижваше из болницата. В коридора сестрата ѝ посочи отделението за бърза помощ.

Когато Кери влезе, Блеър не вдигна очи. На кушетката лежеше дребен як мъж на около четирийсет години. Беше в безсъзнание. До него хлипаше уплашена жена на средна възраст. Санитарката я прегърна и я изведе от стаята. Ръцете на Блеър се движеха трескаво. С премаляло сърце Кери видя, че над леглото е закачена банка с кръвна плазма. Без видима външна травма...

— Руптура на аневризма на аортата — обясни ѝ Блеър. Сигурно я беше усетил, но вниманието му бе насочено изцяло към пациента. — Ще можете ли да дадете упойката?

— Да дам упойка ли? — Кери зададе въпроса по-скоро, за да се съвземе от шока, отколкото да се увери, че го е чула добре.

— Да. Ще го оперирам, ако сте достатъчно опитна, за да ми помогнете.

Думите му я накараха да затаи дъх. Поклати объркано глава. Руптура на аневризма на аортата... Спукване на главния кръвоносен съд... Дори и в големите университетски болници само петдесет процента от подобни операции са успешни.

— Познат ли ви е случаят? — Гласът на Блеър беше рязък и изискваше моментален отговор.

Кери поклати глава.

— Никога не съм участвала в подобна операция.

— Но сте виждали как се прави, нали?

Две години Кери практикува анестезиология, бори се да получи квалификация, от която вече не се нуждаеше. А тази операция...

— Да — кимна неохотно тя.

Беше виждала два опита да се отстрани руптура на аневризма на аортата в университетската болница, където специализира. И двамата пациенти починаха. Ако спукването беше леко, ако хирургът имаше достатъчно опит и операцията се извършеше навреме, болният можеше и да оживее. Но в тази малка затънтена болница дребният мъж едва ли имаше шанс.

— Знаете ли кръвната му група? — предпазливо попита Кери. После осъзна колко голям риск поема Блеър и продължи настойчиво с въпросите си: — Разполагате ли със запаси от кръв? Имате ли донори? Трябват ни най-малко десет банки!

Вече бяха включили едната и кръвта се вливаше във вената на пациента. Доктор Кинън най-после вдигна очи. Лицето му изразяваше решителност.

— Започнете да се миете, доктор Елис — рязко я подкани той. — Бързо!

— Но аз не...

— Какво? Слава Богу, Джо е един от редовните ни кръводарители. Не само че знаем кръвната му група, но и имаме една банка с негова кръв. Разполагаме с още три банки и няма да се налага да правим проба за съвместимост. Вече звънят на другите донори. — Беше дал знак на санитаря, който тръгваше с пациента на носилката към операционната. Блеър спря на вратата и заяви: — Сега не е време да си задавате въпроси. Размърдайте се, доктор Елис!

— Ама...

— Какво? Да не би да предлагате да стоим със скръстени ръце и да го наблюдаваме как умира?

Кери тръгна. Докато се приближаваше към операционната маса, въпросите продължаваха да се въртят в главата ѝ. Бяха нужни най-малко двама хирурзи.

— А персонал?

— Ще дойде Маги — отвърна троснато Блеър. — Две години е била операционна сестра в Пърт и Мелбърн. Не бих я заменил с никоя друга. — Погледна нетърпеливо часовника на стената. — Очаквам я всеки момент.

— Нуждаете се от още един лекар — прошепна Кери.

— Да, но нямам.

Вратата се отвори. Влезе Маги. По дишането ѝ личеше, че е тичала. Вече не чакаха никого.

Кери даде упойката почти машинално. Умът ѝ възстанови усвоените умения. Три от скъпоценните банки с кръв свършиха. Не беше сигурна, че след четвъртата ще има друга. Помъчи се да си даде кураж, че всичко ще е наред. Използва лека упойка, иначе мъжът едва ли би издържал. Даде знак на Блеър, който си пое дълбоко дъх и направи разреза.

За миг Кери отклони очи от апаратурата и погледна към болния. Веднага съжали, понеже разбра, че доктор Кинън се е заел с непосилна задача.

Обърна настрани глава. Състоянието на пациента бе критично. Тя обаче беше длъжна да изиграе ролята си докрай, независимо какъв щеше да бъде резултатът от усилията на Блеър. Кери трябваше да използва всичките си знания, за да даде възможност на човека да оживее.

Взря се в лицето на мъжа. Беше прекалено млад за подобно катастрофално увреждане. Опита се да прогони мисълта и си спомни думите на един професор: „В операционната няма място за емоции. Умът ти трябва да бъде бистър. Ако се задълбочиш върху личността, губиш пациента“.

Блеър тихо изруга. Кери бързо го погледна. По челото му беше избила пот. Търсеше отчаяно източника на течащата кръв.

Маги работеше уверено до него. Каквото и хаос да беше оставила у дома, в операционната тя влезе като човек, когото Кери не познаваше. Опитът ѝ не подлежеше на съмнение. Блеър ѝ нареждаше какво да върши и ръцете ѝ непрекъснато бяха заети. Използваше я вместо асистент, понеже операцията не беше по силите на един хирург. На другия край на масата втората сестра действаше не по-малко усърдно. Явно доктор Кинън разчиташе на най-добрия си персонал.

Всичко обаче щеше да бъде напразно, ако не получеха кръв. Кери непрекъснато надзърташе към вратата и очакваше появяването на сестрата с нови банки. Под пръстите на Блеър кръвта бликаше от спуканата аорта. Маги стискаше гумения маркуч, с който я изпомпваше.

В стаята влезе сестра и отвори уста да каже нещо, но Кери не ѝ даде възможност.

— Вземете това и го налейте в банка — заповяда тя на слисаното момиче, като посочи към съда, който Маги пълнеше.

— Ще я използвате отново? — Блеър я погледна сепнато, раздвоявайки за миг вниманието си.

— Защо не? — сериозно попита Кери. — Така ще избегнем пробите за съвместимост.

Никога досега не беше правила подобно нещо. Но при вида на толкова много кръв ѝ хрумна идеята, че би било възможно тя да се влее обратно във вените на болния. След малко закачиха нова банка на стойката.

— Дойдох да ви информирам, че след пет минути ще получим кръв — заяви сестрата и погледна със съмнение към операционната маса. — Започнаха да пристигат донори.

Кери кимна. Всъщност Джо губеше кръв толкова бързо, че веднага можеха да напълнят нова банка. Стига само Блеър да откриеше руптурата. Ако беше много високо...

Погледна към апаратурата и загуби надежда. Болният си отиваше.

— Блеър! — предупреди го рязко тя.

— По дяволите! — процеди през зъби той. После изведнъж извика: — Ето я!

Вратата на операционната се отвори. Влезе сестра с банка в ръка. Кери я пое с благодарност и я включи. Отново погледна показанията на апаратите. Кръвното налягане леко се повишаваше.

— Мисля, че можем...

След един час затвориха разреза. Направиха всичко възможно и Джо все още беше жив. Очакваха го сериозни проблеми, но вече имаше шанс. Независимо от милионите неизвестности, Кери изпита задоволство.

Маги придружи носилката до реанимацията. Блеър и Кери си свалиха престилките и бавно се измиха. И двамата бяха зашеметени от събитията през последните няколко часа.

Беше рано да се радват, но ако Блеър не го бе оперирал, фермерът вече щеше да бъде мъртъв. Всъщност може би му предоставиха само няколко часа живот или пък цели двайсет години.

Този лекар наистина притежаваше опит, на който биха завидели много хирурзи. Да оперира успешно тук...

— Поздравления, доктор Блеър! — не се сдържа тя.

Мъжът се усмихна вяло. Изпитанието беше изцедило силите му докрай. Кери си помисли, че едно силно питие би му се отразило добре. Едва се сдържа да не хване тъмнокосата му глава, да притисне лице към неговото и да изглади от лицето му бръчките на напрежение и умора.

Зад тях санитарите почистваха операционната. Блеър старателно си изсуши ръцете.

— Все още нищо не се знае — напомни ѝ той.

— Така е. Но му дадохте шанс.

— Поправка. — Блеър се усмихна и лицето му светна. — Ние му дадохме шанс. Показахте завиден опит, доктор Елис. Род беше прав, че сте добър специалист. Работили сте като анестезиолог, нали?

— Това беше моята специалност. — Кери се изчерви.

— Не беше трудно да се сетя. — Блеър ѝ кимна. — Голямото умение, което показахте, не се усвоява само по време на следването.

— А вие? Не знаех, че сте хирург.

— Много от пациентите ми не знаят. И не е нужно. За тях аз съм просто доктор Кинън. Специалностите едва ли значат нещо за тях.

— Прав сте.

— Ако не бях хирург, нямаше да мога да се справя в тази болница. Идеята ви беше страхотна! — погледна я топло той и ѝ се усмихна. — Никога не бях виждал да се използва повторно кръвта на пациента. Както я бяхте подкарвали, си помислих, че ще я прелеете най-малко четири пъти.

Кери поклати глава. Едва се държеше на крака и цялата трепереше. Погледна часовника на стената. От три часа беше в операционната.

Изведнъж Блеър стана сериозен и попита:

— Защо всъщност не практикувате?

— Вече ви обясних.

— Но не сте ми казали какво точно се е случило. — Замълча, а после продължи: — Смятам, че е крайно време да го направите.

Сърцето ѝ се сви от болка при спомена за случилото се. Може би Блеър Кинън щеше да ѝ повярва и да ѝ предложи работа.

Но дали всъщност искаше да работи? Това би означавало отново да се изложи на катастрофалните събития, които изцяло промениха живота ѝ. Ами ако и неговата реакция беше недоверие и презрение. Не би могла до го понесе. Само за да получи работа, която не желае... Не, нещата трябваше да останат такива, каквито са. Щеше да им помага при нужда, за да им се издължи. А после всичко щеше да свърши.

— Не.

Блеър дълго я гледа мълчаливо. После остави кърпата, обърна се и заяви:

— Отивам да поговоря с жената на Джо.

Кери остана в болницата още няколко часа, понеже се нуждаеха от нея. Имаше страшно много работа. След като погледна за пореден път пациента, който се възстановяваше, забеляза колата на Род на паркинга. Въздъхна облекчено. Вече можеше да си върви.

Тръгна по коридора. Спря пред кабинета на Блеър. Гласовете на Род и Блеър се чуваха съвсем ясно. Говореха за нея.

— Защо не ѝ предложим работа? — попита Род.

— Не можем. — В гласа на Блеър се долавяше умора.

— Защо? Погледни се, човече! — възкликна Род. — Толкова си изтощен. Снощи не си лягал, а на всичко отгоре и тази операция. На мен ми предстои визитация, а трябва да прегледам и пациентите ти от сутринта. В реанимацията е Джо, който, ако не се лъжа, ще ни създава доста работа през следващите няколко седмици.

— Щом се стабилизира, ще го закараме със самолета в Пърт. Тук няма да се справим, ако бъбреците му откажат.

— Добре, но остават още много други проблеми. — Род повиши тон. — За Бога, имаме опитен лекар, който е без работа. Защо се колебаеш?

— Не зная защо е без работа.

— Попитай я.

— Слушай, Род, тя призна, че небрежността ѝ е станала причина за смъртта на едно дете, и не сподели нищо повече. При това положение съм с вързани ръце.

— Но ти я сложи да обслужва радиостанцията.

— Двете неща нямат нищо общо. — Последва пауза и Кери си представи как Блеър уморено прокаква ръка през косата си. Вече беше свикнала с жеста му. — Рекс е винаги до нея. Наредил съм му да не я изпуска от очи. Известно ти е, че е почти подготвен да върши тази работа сам. Следи всяко нейно действие.

— А тази сутрин?

— Едва ли можеш да си несериозен, когато става дума за човешки живот — рязко каза Блеър. — Тази сутрин ми даде да разбере колко е компетентна. Но вината ѝ е доказана. Не знаем нищо повече и преди да сме разбрали истината, не бива да рискуваме.

Кери избяга.

Докато се прибираше, си мислеше за подслушания разговор. Болеше я, че Блеър не ѝ вярва, макар и с нежеланието си да разкрие истината, самата тя беше предизвикала недоверието му. Дори и да се беше държала искрено, не беше сигурна, че ще я разберат. Тогава мъката би била непоносима. Най-близките ѝ хора се отнесоха несправедливо и се усъмниха в откровеността ѝ.

Усети, че много скоро Слейти Крийк ще започне да я задушжава. Колкото по-рано си замине, толкова по-добре. Щеше да се отърве от Блеър Кинън...

Защо мнението му беше таткова важно за нея? Защо я заболя така силно, след като подслуша разговора между двамата си колеги?

Пет минути по-късно, когато спря колата пред къщата, Джок излезе на верандата, за да я посрещне. Маги все още беше в болницата и той с нетърпение очакваше новини.

— Джо Крадък ни е съсед. Добър човек е. Би било жалко, ако го загубим.

Кери кимна и с радост пое ръката на Джок, който ѝ помогна да се качи по стълбите. Цялото тяло я болеше.

— За теб обаче имам добри новини — продължи мъжът. — Сутринта се обадиха от застрахователната компания. Предлагат или да ти платят билета за самолета до Пърт, за да си вземеш новата кола, или да ти я докарат след десет дни.

Кери затвори облекчено очи. След десет дни щеше да се чувства достатъчно добре, за да замине. Никога повече нямаше да види Блеър Кинън и Слейти Крийк.

И къде щеше да отиде? Отговорът беше прекалено труден. Засега ѝ стигаше, че можеше скоро да тръгне.

ОСМА ГЛАВА

Кери спа лошо. Тялото я болеше от непривичното напрежение, а преживяното през деня непрекъснато изплуваше в ума ѝ.

На зазоряване потъна в неспокоен сън, но първите лъчи на слънцето и шума в къщата я събудиха. Лежеше, пъхнала ръце под главата си, и се взираше в тавана.

На вратата се почука. Влезе Маги с чаша чай и намазани с масло препечени филийки.

— Най-искрените ми поздравления за вчерашната операция. Идеята за тази закуска е на Джок и никак не е лоша. Сервира и на мен, само че малко по-рано.

— Сигурно си мисли, че сме се преуморили — усмихна се Кери.

— А нима не е така? — Жената седна на края на леглото и се взря в лицето на Кери. — Блеър беше прав. Прекалихме.

— Какво искаш да кажеш? — Кери се изправи и пое с благодарност чашата с димящо кафе.

— Да стоиш права три часа в операционната едва ли е подходящо лечение при счупен таз — уточни Маги. — Погледни се! Съвсем си се ококорила. Можеше да проявиш поне малко разум и да вземеш болкоуспокоително.

— Вече нямам нужда от него — заяви твърдо Кери и поклати глава.

— Според доктор Кинън тази сутрин болницата ще се справи и без теб. — Маги вдигна вежди и реши да не коментира упоритостта ѝ. — Предписа ти да се напиш. заслужи си продължителна почивка. — В гласа ѝ се долавяше искрено възхищение.

— Все още ли са толкова заети?

— Мисля, че да — призна Маги. — Не смея да се обадя, за да не ме повикат.

— Тогава аз отивам. — Кери отметна рязко завивките и бързо стана.

— Блеър ще ме убие. Кери, човекът е загрижен за теб и то напълно основателно.

— Джок ми съобщи, че новият ми автомобил ще пристигне след десет дни. — Кери погледна тревожното лице на жената и разпери прочувствено ръце. — Макар и да е загрижен за мен, Блеър ми каза, че съм задължена на Въздушната медицинска служба. Прав е. Остава ми малко време, трябва да наваксам пропуснатото.

— Сигурно смята, че вече си се издължила — промърмори Маги.

— Едва ли някога ще мога да му се издължа. — Кери поклати глава.

Когато пристигна в болницата, Блеър я срещна в коридора. Обикновено не ѝ обръщаше внимание, но сега спря.

— Поръчах на Маги да ви задържи вкъщи.

— Трябва да работя — троснато му отвърна Кери. — Използвайте ме, докато съм тук.

— Скоро ли ще ни напуснете?

— След десет дни.

Помъчи се да не обръща внимание на болката, която ѝ причиниха тези думи. Погледна го и се опита да разгадае изражението в очите му. Не разбра нищо.

— Утре заминавам за Арлинга — изведнъж заяви той. — Искате ли да дойдете с мен?

— В Арлинга ли?

— Селище на аборигени на двайсетина километра оттук, където извършвам профилактични прегледи. Там живеят не повече от двайсет и пет души. Няма да се забавим много.

Тонът му ѝ подежда като студен душ. Говореше любезно, но очите му подсказваха ясно, че не би трябвало да приеме. Поколеба се. Маги беше права, че е запозната само отчасти със задълженията на болницата.

— Няма ли да ви преча? — Тонът ѝ бе не по-малко официален от неговия.

— Ако мислех така, не бих ви поканил. — Блеър поклати глава. — Обикновено ходя със сестра, но и вие ще свършите работа.

Кери го погледна. Отново не успя да разгадае изражението му, но го познаваше достатъчно добре, за да разбере, че поне е искрен. Студените сиви очи не издаваха нищо. Сякаш я предизвикваше да се

съгласи, макар и двамата да знаеха, че би било по-добре да не го прави. Пое си дълбоко въздух и отвърна:

— Благодаря ви. С удоволствие ще дойда.

Както обикновено денят беше горещ и сух. Маги я предупреди да си облече мека свободна дреха и да обуе сандали. Посъветва я да не се гримира, защото излезе ли вятър, лицето ѝ ще се набие с прах.

Блеър я взе, след като приключи сутрешните си занимания с радиостанцията. Обядваха в кухнята на болницата. Преди да тръгнат, Кери му помогна да прегледа инструментите. Отношенията им продължаваха да бъдат строго официални. Сякаш и двамата се страхуваха да преминат бариерата.

След като Слейти Крийк остана зад тях, Блеър се отпусна малко и започна да ѝ описва местата, покрай които минаваха. Биваше го за екскурзовод. Кери стоеше притихнала до него в големия фургон и слушаше с интерес.

Скоро вдясно от тях се появиха следи от автомобилни гуми. Блеър зави и подкара по страничен път, който не бе отбелязан на картата. Сочеше ѝ разни неща, ако сметнеше, че е важно да ги знае. Кери поглъщаше жадно думите, очарована от любовта му към тази пуста земя.

— Харесвате работата си и обичате тези хора — заяви по едно време тя. Блеър кимна, без да откъсва очи от песъчливата местност. — Защо?

Последва дълго мълчание. На Кери ѝ се стори, че мъжът няма да ѝ отвърне. После бавно изрече, като подбираше внимателно думите си:

— И аз се мъча да намеря обяснение. — Блеър поклати глава. — Все още нямам отговори на много въпроси. Определено не съм част от нея. Роден съм и съм живял в голям град.

— В Мелбърн ли? — Кери вече знаеше, но искаше да го чуе от него. Блеър отново кимна. — Значи сте далеч от дома — отбеляза тя.

— Не чак толкова, колкото сте вие, доктор Елис. — Погледна я с любопитство.

Кери се изчерви. Дълго се вира в сключените на скута си пръсти. После отново насочи темата на разговора към Блеър.

— Защо решихте да дойдете на работа тук?

— Не знам. Преди години по редица причини се чудех какво да правя. Тогава един приятел на баща ми, крило беше лекар в Слейти Крийк, ни гостува на вечеря и обясни, че се е наложило да се прибере в Мелбърн поради влошаване на здравословното му състояние. Тревожеше се кой ще поеме задълженията му в болницата на градчето. Обещах да посетя Слейти Крийк, за да видя какво е положението. Дойдох тук и останах.

— Защо?

— Казах ви — не знам. — Ръцете му се вкопчиха във волана. — Разбирам само, че задоволявам някаква потребност. Тук медицината, която практикувам, е честна. Операциите ми стигат, за да се чувствам щастлив. А и установявам, че все още ми е приятно да лекувам хрема и кашлица. Специалността в голямата болница лишава лекаря от всички тези неща. Хората се нуждаят от мен, ценят ме. — Блеър сви рамене. — Не ми липсва нищо.

— И вие бягате.

— Маги се е разприказвала.

— Да — призна тихо Кери.

Известно време и двамата мълчаха.

— Ако смятате, че съм тук, понеже бягам от лични проблеми, може би сте права — подхвана Блеър. — Поне в началото те ме доведоха в Слейти Крийк. Но вие... Вие бягате от нещо по-страшно, нали доктор Елис?

— Какво имате предвид?

— Не можете вечно да бягате. Светът е малък. Рано или късно, където и да отидете, някой ще научи истината.

— Мислите, че се страхувам хората да не открият какво се е случило? — Кери се втренчи в него.

— А какво друго бих могъл да мисля?

Гледаше го безизразно. Отначало се ядоса, после изведнъж се почувства изтощена. Въобще не я интересуваше какво мисли този мъж. Блеър я наблюдаваше объркано.

— Кери?

— Да — отвърна с усилие тя.

— Греша ли?

— Вървете по дяволите!

Преди да си проговорят отново, разпръснатите колиби на Арлинга нарушиха еднообразието на пустинята. Кери впери облекчено поглед напред. Изпитваше нужда да излезе от превозното средство, да се отдалечи от Блеър.

Когато колата спря, напрежението се превърна в шок. Арлинга... Очакваше да види малко градче с къщи и други постройки, които да обслужват населението. Наоколо се виждаха само паянтови колиби, които освен сянка, не осигуряваха на хората почти нищо друго.

Очевидно Блеър беше известен и добре дошъл тук. След като фургонът спря, възрастен мъж се приближи и го поздрави. Това сякаш послужи като сигнал за децата, които моментално се струпаха около тях и започнаха да ги разглеждат с любопитство. Блеър отвори задната врата и опъна платнището, което щеше да ги пази от слънцето, докато работят. Извади маса и столове и импровизираният кабинет беше готов.

Прегледаха всички деца. Кери с удоволствие му помагаше.

— Трябва да внимавате с ушите — обясни ѝ Блеър, докато преглеждаше едно момченце на около четири години. — Възрастните страдат от глухота в резултат на неизлекувани инфекции. Този малчуган е здрав. — Той се усмихна на детето и разроши косата му. — А сега да видим братчето ти.

Детето се отдръпна назад, взря се в лекаря, изсмя се сърдечно и избяга.

Останалите прегледи преминаха гладко.

— Този път имахме късмет — отбеляза Блеър. — Невинаги е толкова лесно. Понякога попадаме на инфекция, която със седмици се е разпространявала, без да е лекувана.

— Не търсят ли помощ от болницата?

— Как? — Блеър поклати глава и посочи с ръка наоколо. — Когато се чувства зле, човек рядко е в състояние да измине разстоянието до града пеш.

— Не могат ли да намерят кола? Изглежда нямат и радио.

Вече караха по обратния път към Слейти Крийк.

— А според вас, трябва ли да имат?

— За Бога, живеем в двайсети век! Би следвало да разполагат с транспорт. Няма ли начин правителството да им осигури жилища?

Какво става с тях, когато завали?

— Щом правите подобни коментари, значи не познавате тези хора — безизразно отвърна Блеър.

— Какво искате да кажете?

— Те не се нуждаят от материални придобивки като къщи и коли. Биха зарязали всичко, след като вече не им е необходимо.

— Но това е налудничаво!

— Не и за тях. Не се обвързват с нищо. Живеят от хилядолетия по този начин и са свободни да се местят, за да търсят храна. Не е възможно да станат алчни.

— Алчни?

— Да, алчни. Чувството за собственост им е чуждо, ако предпочитате да го наречем така. Нашите деца от малки свикват с представата за това, което им принадлежи. При аборигените обаче тя не съществува.

— И не са им необходими къщи? — Кери удивено поклати глава.

— Ако е студено, вали дъжд или са болни, къщите им трябват. Но след като времето се оправи или оздравеят, те стават излишни и хората се местят там, където е храната.

— И ги оставят?

— А как иначе биха могли да постъпят? — Блеър вдигна въпросително вежди.

Кери потъна в мълчание. Опитваше се да осмисли думите на Блеър. За разлика от сутринта, сега не беше разстроена и не й се искаше да нарушава покоя. Все още не.

Изведнъж радиостанцията изпука и гласът на Рекс прозвуча в кабината на фургона.

— Докторе?

— Какво има, Рекс?

— Обади се Емили Спиърс. Трудно дишала и чувствала болки в сърдечната област. Ще се отбиете ли при нея?

— Вече е късно. Ще ни се наложи да се прибираме след здрач.

— Знам, но беше притеснена. Можеш да дойдеш да вземеш самолета, обаче ще бъдеш принуден да се приземиш през нощта.

— Какъв е проблемът? — попита Кери.

— Емили Спиърс живее на петнайсетина километра оттук, но пътят е ужасен. Ще трябва да пренощуваме навън.

— Нали нямаме друг избор?

— Ако се върнем в Слейти Крийк, ще взема самолета.

— Но ще закъснеете и ще бъдете принуден да се приземите през нощта — повтори Кери.

— А и при Емили няма подходящо място за кацане.

— Значи сме длъжни да отидем сега — заключи Кери.

— Да — мъжът кимна. — Но реших да поискам и вашето мнение.

Кери прехапа устни. Блеър показа още веднъж, че няма особено високо мнение за нея. Притесняваше се, че доктор Елис ще се оплаква, ако не успеят да се приберат навреме.

— Тогава да вървим — подкани го решително тя.

Сърцето ѝ се сви при мисълта, че ще прекара нощта на открито с Блеър Кинън, но нямаше избор.

Къщата беше стара, заобиколена от боклуци, трупани с години. Не се виждаха никакви дървета, а оградата на мястото, където някога са държали добитъка, беше паднала.

Когато колата се приближи, на верандата изскочи малко куче от неопределена порода и се разлая, опитвайки се да изглежда зло. Блеър слезе и щракна с пръсти. Кучето млъкна и хукна радостно да го посрещне.

Тръгнаха към къщата. Кери ги последва. Изведнъж Блеър се затича.

— Защо бързате толкова много? — попита Кери, като се помъчи да не изостава от него, но краката ѝ не издържаха.

— Емили би трябвало да ни е чула — отвърна Блеър, без да забавя крачка. — Чудя се защо не излезе.

Щом влязоха вътре, причината стана ясна. Емили се беше сгърчила на стола, а главата ѝ лежеше върху радиоапарата. Веднага разбраха, че е мъртва. Не можеше да се направи нищо. Блеър обясни на Кери, че старата жена страдала отдавна от сърце. Пренесоха я в спалнята, сложиха я на леглото, покриха я и затвориха вратата.

— Защо е живяла сама? Възрастна жена с болно сърце...

— Тя искаше така. Съпругът ѝ почина преди пет години. Дъщеря ѝ е в Пърт. Молеше я да се премести при нея. Но Емили повече се

страхуваше от големия град, отколкото от самотата. А и имаше Ръсти. — Той взе кученцето на ръце.

— А сега какво ще правим?

— Ще се обадя на момчетата в Слейти Крийк да дойдат утре да приберат тялото. — Блеър огледа стаята, за да се увери, че всички прозорци са затворени. — После ще позвъним на дъщеря й.

— А кучето? — Кери се взря в малкото същество, след това вдигна учудено очи към мъжа.

— Не сте особено безпристрастна, както изисква нашата професия, доктор Елис.

Кери се изчерви и не отговори. Блеър се втренчи в нещастното кученце в ръцете й. То сякаш усещаше, че бъдещето му зависи от него.

— Според мен, съдбата му е в ръцете на дъщерята на Емили — тихо каза доктор Кинън.

— А тази нощ? — Кери беше не по-малко разтревожена от кученцето.

— По всичко личи, че тази нощ ще се вози с нас до Слейти Крийк — сдържано отвърна той. Изведнъж протегна ръка и докосна леко Кери по бузата. — Каква двойка бездомници! — изсмя се той и си погледна часовника. — Ще успеем да изминем поне част от разстоянието. Вече пада здрач, а за да се приберем в града, ще ни трябват почти два часа.

— Не е възможно, така ли?

Блеър поклати глава.

— Само ако е абсолютно наложително. В противен случай би означавало да поемем същия риск като вас. Знаете до какво доведе той. Ако се обадят, че има спешен случай, веднага ще продължим за болницата.

— Искате да кажете, че ще останем да преспим тук?

Кери с ужас си представи нощта в пустата къща, където неотдавна бе настъпила смъртта. Блеър поклати отрицателно глава. По очите му личеше, че разбира напълно тревогата й.

— Ще пътуваме около час, преди съвсем да се стъмни. Разполагаме с оборудване за лагеруване. Когато се съмне, ще изминем останалото разстояние.

Кери кимна облекчено. Изтръпна при мисълта, че ще прекара нощта край пътя с Блеър. Но перспективата да остане тук беше хиляди

пъти по-страшна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Напуснаха фермата. Блеър се обади на Рекс и му обясни ситуацията.

Един час по-късно се стъмни. Спряха до някаква скала, която явно беше позната на доктор Кинън.

— Ще ни предпази поне малко от вятъра — обясни ѝ Блеър. После доближи фургона до скалата, извади голям газен фенер и опъна платнището. — Ето ни у дома — тържествено заяви той.

Кери огледа подозрително района.

— Не ми прилича много на дом. А какво ще стане, ако завали?

— Или ще се приберем във фургона, или ще се намокрим — отвърна безцеремонно Блеър. После вдигна очи към тъмното небе, което обещаваше безоблачна звездна нощ. — Засега шансовете за дъжд са минимални.

Кери кимна. Стоеше и го гледаше, докато приготвяше нещата за през нощта. Не знаеше как да му помогне и се чувстваше безполезна. Ръсти вяло душеше около краката ѝ, но теренът очевидно не му харесваше. Накрая Кери седна и взе в скута си смутеното животинче. То въздъхна дълбоко и се отпусна тъжно в прегръдката ѝ. Момичето се взираше в него със съчувствие. Изглеждаше не по-малко самотно от нея.

Кери призна пред себе си жалката истина. Тя също беше без корени, не знаеше какво я очаква на следващия ден. Но поне бъдещето ѝ донякъде беше в собствените ѝ ръце. А съдбата на кученцето, сгушено в скута ѝ, изцяло зависеше от милосърдието на странните човешки същества, които му отнеха Емили. Момичето притисна Ръсти до гърдите си и го погали по ухото.

— Вечерята е готова.

Кери вдигна учудено очи. Блеър беше коленичил пред примуса, изгребваше нещо от тенджерата и го сипваше в чинии. Момичето се приближи заинтригувано до него.

— Много сте бърз! — възкликна тя.

— Най-пъргавият готвач в света — съгласи се важно той.

— Печен зрял фасул?! — Кери пое чинията, която Блеър ѝ подаде, и избухна в смях.

— А вие какво очаквахте? — обидено попита мъжът. — Може би омари?

— Би било хубаво — ухили се Кери.

— Затвори си устата и яж, жено. — Блеър се престори, че я гледа свирепо, но не издържа и ѝ се усмихна.

Тя беше гладна и яденето ѝ хареса. Предложи на Ръсти, но той го подуши и не прояви интерес. Беше прекалено разстроен, за да има апетит. Светът му се бе преобърнал изцяло.

После пиха чай. Блеър го запари и го сипа в големи емайлирани чаши.

Кери мълчеше, смутена от усамотеното място и от мъжкото присъствие до себе си. С напредването на вечерта Блеър също се умълча. Сякаш въздухът наоколо беше зареден е нещо неуловимо. Стояха известно време, без да говорят. После мъжът стана и се приближи до фургона. Извади надуваеми дюшеци и спални чували.

— Какво още има вътре? — изсмя се Кери.

— Трябва да сме готови за всичко. Тук мотелите са рядкост.

Нагласиха дюшеците под платнището. Ръсти моментално се настани върху спалния чувал откъм краката на Кери. Тя не го отмести. Усещаше, че се нуждае от него толкова, колкото и той от нея.

Блеър започна да си сваля ризата и панталона. Кери предвидливо се обърна и бързо свлече широката си памучна рокля. Остана само по бикини и веднага се пхна в чувала, който ѝ осигуряваше известно убежище.

Мъжът лежеше прекалено близо до нея, за да се отпусне. Дюшеците се намираха на педя един от друг.

Нощта беше спокойна. Ръсти се размърда, изскимтя и се успокои. Наоколо цареше пълна тишина.

— Кери? — Гласът на Блеър долетя от тъмнината.

— Да?

— Ще ми кажеш ли какво се случи?

— Какво имаш предвид? — Кери се вцепени.

— Много добре знаеш — спокойно отвърна той. — Какво се случи в Щатите? Защо бягаш?

Последва дълго мълчание. Кери се въртеше нервно в чувала. Ръсти отново изскимтя недоволно в краката ѝ.

— Защо искаш да научиш? — най-сетне изрече тя. В гласа ѝ се долавяше горчивина и болка. — Няма нищо за казване. Не бягам. Пък и не е твоя работа. С какво право ме питаш?

Блеър се подпря на лакът и се взря в бледото ѝ, осветено от луната, лице.

— Трябва да разбере.

— Защо? — Тя извърна глава от очите му, които я изучаваха.

— Защото... — Блеър млъкна и се отпусна назад, смутен от чувствата, които вълнуваха и двамата.

— Не е справедливо да ме разпитваш — възропта ядосано тя. — Забрави ли, че и ти бягаш? Ако бракът ти беше щастлив, сега в никакъв случай нямаше да си тук и да се занимаваш с обща медицина.

— Нима смяташ, че това е причина да съм в Слейти Крийк?

— Боиш се от сериозна връзка. Тук винаги можеш да се откажеш. Не се обвързваш, за да не се нараниш отново.

Кери млъкна, ужасена от думите си. Защо си позволи да засегне Блеър Кинън? Просто искаше да прехвърли част от болката, която я измъчваше, върху някой друг човек. Искаше да накара Блеър да страда като нея.

Мълчанието се проточи безкрайно дълго. Кери се задъхваше от сериозните обвинения, които бе изрекла. Най-накрая Блеър изруга и седна. Обърна се, хвана я за раменете и притегли лицето ѝ към себе си.

Спалният чувал се плъзна надолу и тя остана гола до кръста. Опита се да се покрие, но мъжът я раздруса здраво.

— Какво, по дяволите, знаеш, Кери Елис? Точно ти ли ще ми говориш за страх? Напуснала си страната си, за да избегнеш хора и ситуации, от които се боиш, а виниш мен! — Кери се дърпаше назад, но ръцете му я стискаха безмилостно. Говореше ѝ грубо и жестоко. — Не знам какво си извършила, та толкова се срамуваш от него и се мъчиш да го запазиш в тайна. Докъде ще стигнеш така, както си я подкарала? Едва ли има по-малко градче от нашето. А ти не си се отказала да бягаш.

— Не бягам! — с болка в гласа извика тя.

Блеър продължаваше да стиска раменете ѝ. От допира с него цялото ѝ тяло гореше. На кръста ѝ лежеше забравеният спален чувал.

Стегнатите ѝ гърди се открояваха в мрака.

— Бягаш — дрезгаво отвърна той, а пръстите му се забиха в меката ѝ кожа. — И от какво? От медицината? Или от мен?

Най-послед го изрече. Думите му увиснаха като подигравателен упрек в тишината, която последва. Изведнъж Кери прошепна:

— Ти бягаш от сериозните връзки, а не аз — прошепна Кери. — Ти се боиш.

— А ти — не, така ли?

— Не. — Кери се задушаваше. С мъка си пое въздух и намери сили да повиши тон: — Защо да се страхувам от мъж, който не допуска до себе си жени, който толкова се страхува да не загуби независимостта си, че се държи с тях презрително? Защо да се боя от теб, Блеър Кинън?

— Млъкни! — изкрещя властно той.

— Защо да млъкна? Защо...

— Млъкни!

— Аз...

Потърси устата ѝ.

Целувката беше жестока. Искаше да я накаже. Впиваше брутално устните си в плътта ѝ. Слисана, Кери се дръпна, за да се освободи от него, но не ѝ стигнаха силите.

Започна да се бори като дива котка, удряше го с ръце по гърдите и се мъчеше да се изтръгне от прегръдката му, но той я стискаше здраво. Накрая съпротивата ѝ отслабна и тя се отказа. Някъде дълбоко в нея избухна огън, обхвана тялото ѝ и подпали мъжа, който я притискаше към себе си.

Изведнъж Блеър я пусна. Кери падна назад слисана. Докосна с пръсти разранените си устни. Не сваляше очи от него.

— Остави ме — изхлипа тя.

— Кери... — промълви учудено той. Държеше я на разстояние от себе си. — Кери?

Гледаше я втренчено на бледата лунна светлина и търсеше отговор на неизречения въпрос. В очите на Кери се отразяваше смущението и желанието му. Внезапно гневът им изчезна, сякаш се издигна към огряното от звездите небе. Блеър изстена, наведе се и срещна топлите ѝ устни.

Тялото ѝ вече не ѝ принадлежеше. Забрави за яда, самотата, недоверието. Отвътре я изгаряше огън. Избухна между бедрата ѝ, разтърси тялото ѝ и завладя разума ѝ.

Вдигна ръце и притегли към себе си лицето на Блеър. Пръстите ѝ напипаха небръснатите бузи. Когато ги докосна, изпита огромна наслада от мъжествеността му. Бавно отпусна надолу ръце по голите му гърди. Движеше ги внимателно и нежно. По стегнатото му тяло нямаше грам тлъстина.

Езикът на Блеър престана да се движи и Кери установи, че нейният вече докосва твърдите му властни устни.

И той забрави за гнева и болката. Прегръщаше я, галеше я, сякаш я обичаше.

Сякаш я обичаше...

Мисълта я накара да се отдръпне уплашено с широко отворени очи. Блеър усети съпротивата ѝ и я пусна. Тя седна и бързо заотстъпва назад.

— Какво има, Кери?

— Аз... Аз не го искам...

Изведнъж реши, че е отишла твърде далеч. Навярно щеше да се справи с факта, че се е влюбила безнадеждно в Блеър. Не можеше обаче да си позволи да повярва, че и той я обича. Ами ако всичко отново рухнеше...

Не би била в състояние да понесе обидата и унижението. Той сигурно смяташе, че е от издръжливите жени като Лиз, задоволяващи се с това, което получават.

— Не го искам — отчаяно повтори Кери.

— Искаш го. — Гласът му внезапно се изпълни със смях.

— Не! — прошепна Кери.

— Защо не? — Смахът му секна и бе заменен с нежност. Мъжът виждаше всичко. Беше съвсем наясно колко силно я привличаше. — Защо не? — повтори той. Докосна рамото ѝ, сетне придвижи пръсти надолу по гърдата ѝ. — Тялото ти казва тъкмо обратното. — Усмихна се, хвана ръката ѝ, сложи я на гърдите си и добави закачливо: — Макар и да имам сериозни задръжки, същото ми подсказва и моето.

— Не сме взели предпазни мерки... — отчаяно промълви тя.

— Ще го уредим някак си — Блеър ѝ се усмихна още по-нежно. После стана, отиде до кабината на фургона и когато се върна, заяви: —

Готово.

— Страшно удобно — язвително заяви Кери. — Носиш ги и когато си с Лиз, нали?

— Доктор Елис, макар и да си много умна, понякога адски изглупяваш.

— Не се ли любиш с нея? Нима не е същото? — Гласът ѝ беше пронизителен, но в момента нищо не я интересуваше. Не беше на себе си. — Задоволяваш потребността си с мен, понеже се страхуваш да се ожениш отново.

Очите му потъмняха от гняв. Отдръпна се назад и за миг Кери си помисли, че ще я удари. Отначало се уплаши, но после изведнъж страхът изчезна. Сигурно бе някаква защитна реакция. Гневът ѝ също се уталожил.

— Откакто се разведох със съпругата си, не съм спал с жена — безизразно отвърна Блеър. — Това ли искаше да чуеш, Кери? Или ме смяташ за противен развратник? Признавам, че второто е далеч по-удобно.

Кери го изгледа свирепо. Тъмните му очи не слизаха от лицето ѝ. После ядът ѝ бавно се стопи и отстъпи място на несигурността. Съпротивата ѝ отслабна пред този мъж, когото желаше от все сърце.

— Блеър? — Гласът ѝ прозвуча немошно в тишината. Мъжът я погледна въпросително. — Извинявай.

Той кимна и погали меките като коприна кичури на косата ѝ. Тялото ѝ потрепна от допира и от страстта, която се разпали в нея.

— Блеър? — Усмивката се върна на лицето му и стопли сърцето ѝ. — Люби ме — промълви тя.

Замълчаха. Блеър отвори спалния чувал и той се превърна в топло гнездо. Повдигна Кери и внимателно я постави върху меките му гънки. Оскъдното ѝ бельо моментално изчезна.

Блеър застана над нея. Наслаждаваше се на красивото ѝ тяло, застинало в очакване. Кери се пресегна, привлече го към себе си и той я взе в прегръдките си. В спокойствието на нощта, под звездното небе на пустинята те се сляха в едно.

Кери се събуди на зазоряване. Слънцето блестеше на хоризонта. Не беше разбрала кога Блеър е притеглил и другия чувал, за да им е по-топло. Ръцете му още я държаха — властни, ликуващи дори в съня си. Спомни си нощта и приятната вълна отново я заля.

Двамата с Харви се бяха любили, но Кери за първи път се чувстваше така. Харви като че ли винаги беше задоволен, но при нея нещо липсваше. Тази нощ тя го откри.

Размърда се щастливо. Блеър отвори очи и притисна голото ѝ тяло.

— Отиваш ли някъде? — промърмори сънено той. Махна косата от рамото ѝ и целуна нежната кожа зад ухото ѝ.

— Не трябва ли да тръгваме? — Кери се помъчи да освободи китката си. — Пет и половина е.

— Имаме достатъчно време. — Гласът му тежеше от желание.

— За какво? — Кери едва се сдържа да не се изсмее.

Блеър се подпря на лакът и я погледна така, сякаш разсъждаваше задълбочено.

— Чакай да помисля как да запълним времето. — Наведе се и я целуна по тила. После насочи вниманието си към стегнатите ѝ гърди. Погали ги и целуна настръхналите зърна. — Можем да останем още най-малко един час.

— Ще закусим — с обич и смях заяви Кери.

— Ммм — съгласи се той. Устата му бе стигнала до пъпа ѝ. Изследваше го с език. — Десет минути — изрече провлечено Блеър. — Остават петдесет. Друго предложение?

— Ще изведем кучето на разходка.

— Ръсти вече се е погрижил за разходката си. — Блеър се разсея за миг и отново наведе глава. — Нещо друго? — Кери се задъхваше от властното му докосване. Той я погледна и лукаво се засмя. — Май идеите ти свършиха, доктор Елис?

— Нямам думи — задъхано отвърна тя.

Отпусна се назад и приятните вълни отново започнаха да я заливат. Този мъж можеше да прави с нея каквото си поиска. Досега Кери не знаеше, че съществува толкова голямо удоволствие.

— О, Блеър...

— Кери?

Тя протегна ръце и го притисна силно към себе си. Топлината от допира побягна по телата им. Дълго лежаха неподвижно и се любиха с очи. Сдържаността на Блеър се стопи. Очите му говореха, че я обича. Желанието стана непреодолимо. Извика, повдигна я и положи върху

себе си. Кери почувства как проникна в нея. Небето отново се покри с безброй звезди.

Лежаха прекалено доволни, за да говорят. Думите бяха излишни. Кери се рееше във вихрушка от любов и желание. Дълбоко в себе си знаеше, че преживяването не можеше да трае дълго. Както и преди, щастието щеше да ѝ бъде отнето. Навярно ако стоеше неподвижно, радостта щеше да трае безкрайно...

— Време е да тръгваме. — Гласът на Блеър беше привлечен от блаженство. Ръката на Кери лежеше на гърдите му. Той я вдигна внимателно и се намръщи. — Успяхме да запълним доста добре петдесетте минути, доктор Елис. Следва закуска и Слейти Крийк.

— Не искам — отвърна сънено Кери.

Блеър стана и дълго я гледа. После я хвана за китките и я изправи до себе си.

— Бъдещето трябва да бъде посрещнато смело — заяви весело той и я целуна.

Пътуваха мълчаливо. Всичко беше прекалено ново, за да бъде изразено с думи. Кери държеше Ръсти в скута си и наблюдаваше огромната пясъчна равнина наоколо. Случилото се изглеждаше нереално, сякаш беше неясен и приятен сън, и всеки момент щеше да се събуди.

— А сега ще ми кажеш ли? — попита кротко Блеър.

Сънят свърши и Кери потрепери неволно.

— Защо бягам ли?

— Да.

Момичето мълчеше. Блеър я погледна, вдигна ръка от волана и нежно прокара пръст по бузата ѝ.

— Едва ли ще стане по-лошо.

Можеше да стане по-лошо. Кери трепна при мисълта, че трябва да му разкаже събитията от последните месеци.

Спомни си недоверието, изписано по любезните лица на съдията и на съдебните заседатели. Да сподели с Блеър... Да види, че се отдръпва от нея, както направи Харви.

Нека да продължи да вярва на първоначалната версия. Да му обясни би означавало отново да се изложи на съмненията и насмешките. Не би могла да го понесе.

— Няма нищо повече за казване. Небрежността ми стана причина за смъртта на едно дете. Осъдиха ме и аз съм тук. Край на историята!

— Моля те, искам да чуя подробностите. — Гласът му беше пресипнал и настойчив. Отекваше в малката кабина. — Хайде, слушам те.

— Добре, щом като е от толкова голямо значение за теб. — Кери преглътна с усилие. Думите с мъка излизаха от устата ѝ. — Докато подавах кислород на едно момиченце, не видях, че връзката е прекъсната. Когато ме смени, шефът забеляза, но вече беше твърде късно. След няколко дни детето почина.

Последва гробна тишина. Кери се втренчи в един възел в козината на Ръсти, за да изключи вниманието си от всичко останало. Блеър се взираше в пространството пред себе си.

— Не ти вярвам — изрече най-сетне той.

— Ти си единственият — остро отвърна Кери. — Всички повярваха — съдията, съдебните заседатели, ръководството на болницата. Ако можеш, докажи, че не са прави.

— Не си видяла... — Той се намръщи и се замисли. При подобно увреждане детето щеше да посинеет. Поколеба се, преди да продължи: — След като си проявила такава явна небрежност, защо не са те лишили от правото да практикуваш?

— Казах ти всичко, което трябва да знаеш. — Кери затвори очи. — Ако нямаш нищо против, въпросът е приключен.

— Кери...

— Моля те — изстена тя, — не ме питай повече. — Болката стана непоносима. — Остави ме на мира.

— Наистина ли го искаш?

— Да! — извика измъчено Кери. — Не желая да се задълбочавам. Не искам...

— Не искаш мен?

Кери обърна рязко глава и се втренчи в него. Какво каза Блеър? Изведнъж ѝ се стори, че лицето му е уязвимо, сякаш и той се страхуваше. Нямаше никакво значение. Независимо от радостта, която

изпита предишната нощ, в крайна сметка връзката им беше без бъдеще. Каквото и да ѝ предлагаше, тя нямаше право да го приеме. В противен случай би означавало да се обвърже с Блеър и с медицината и отново да се изложи на опасностите, от които бягаше.

— Не — безизразно заяви Кери. — Не те искам.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Следващите няколко дни Кери не беше на себе си. Избягваше Блеър. Мислеше си, че ако не го вижда, ще забрави за съществуването му. Беше луда, че му се отдаде. Не биваше да се вслушва в желанието на сърцето и в инстинктите на тялото си. Преди беше нещастна. Сега...

Единствената ѝ утеха беше малкото кученце. Заведе с безпокойство Ръсти във фермата на семейство Бромптън.

— Само докато дъщерята на Емили пристигне от Пърт.

— Глупости! — Маги избухна в смях. — Наистина ли смяташ, че ще се разстроя от още едно пале? — Тя погледна с обич към групичката от кучета, която се състезаваше за вниманието на новия член на домакинството. — Толкова е малко, че няма да се отрази и на храненето. Ако дъщерята на Емили не го иска, Ръсти е добре дошъл у нас.

Кери се усмихна облекчено. Каквото и да се случеше, Ръсти щеше да е на сигурно място. Паленцето се държеше предпазливо. Общуваше с другите кучета. Не пропусна да поздрави приятелски Маги, Джок и децата, но даде да се разбере, че е собственост на Кери.

През първата нощ тя го остави навън. Тъкмо се унасяше, когато чу тихо скимтене под прозореца си. Стана, дръпна мрежата и Ръсти подскочи от радост, че я е открил, и размаха опашка.

— Мислиш се за много умен — строго му каза тя.

Ръсти я лизна по лицето.

— Ох! — Кери се избърса и го сложи на земята. После твърдо заяви: — Мястото на кучетата е на двора. — Големи кафяви очи внимателно я следяха изпод рошавите уши. — Не обичам да ми се мотаят разни животинки в стаята. — Изражението на Ръсти се промени. Беше видимо засегнат. Кери се изсмя: — Добре, само че не в леглото ми.

Ръсти направи компромис и заспа на пода до главата ѝ. Кери опря ръка в козината му. Чудеше се кой кого успокоява.

Най-накрая си получи автомобила. Приличаше много на онзи, който разби. Джок я закара да си го вземе. На връщане Ръсти седеше гордо на предната седалка. Вече нищо не я задържаше в Слейти Крийк. Погледна към кученцето и тъжно прехапа устни.

— Не знам какво да правя с теб — промълви тъжно Кери. — Ще трябва да останеш у семейство Бромптън. — Дъщерята на Емили даде ясно да се разбере, че няма да се занимава с него. От наставленията ѝ за това как да постъпят с кученцето, на Кери едва не ѝ прилоша. Ръсти се сгуши в скута ѝ и я погледна. — Какво друго мога да сторя? Едва ли е възможно да те взема в Щатите.

Налагаше се да се прибере у дома. Вече имаше друга причина, за да бяга — да бъде колкото е възможно по-далеч от Блеър Кинън.

Събираше си багажа, а Маги стоеше при нея в стаята. Кери ѝ разказа за проблема с Ръсти и тя я успокои:

— Вземи го със себе си, докато пътуваш из Австралия. Когато заминаваш за Щатите, го качи на самолета и ни го изпрати.

— Дали ще стигне дотук?

— Компанията ще се отнесе към него с нужното внимание — увери я тя и кимна. После я погледна в очите. — Кери, защо бързаш? Тазът ти още не е добре. Двамата с Джок сме толкова щастливи, че ни правиш компания. Налага ли се да заминеш?

— Да. Повече не мога да остана. — Момичето прехапа устни и извърна очи.

— Заради Блеър Кинън ли?

— Аз... Откъде разбра? — Кери я погледна стреснато.

— Никак не е трудно, ако познаваш симптомите. — Маги ѝ се усмихна съчувствено. — Самата аз съм хлътнала.

— По Джок?

— А по кой друг? — разпалено отвърна Маги и Кери неволно се изсмя.

— Щастливка! — въздъхна тя. — И двамата можете да си го позволите.

— Защо си мислиш, че при вас с Блеър е по-различно? — попита я Маги.

— Защото Блеър е обичал съпругата си. Едва ли е способен да изпитва подобни чувства към друга жена.

— Глупости! — Маги щракна с пръсти. — Според мен от години жена му го преследва като призрак, който му пречи да си устрои живота. Блеър Кинън трябва да бъде хванат.

— Говориш така, сякаш е риба! — засмя се Кери.

— Е... — Маги се замисли, а после също се засмя, — сигурно не е така. — Лицето ѝ отново стана сериозно, след като видя следата от годежния ѝ пръстен. Момичето го бе носило дълги години. — А ти, Кери? Да не би да си омъжена? — Гласът на Маги прозвуча напрегнато.

— Бях сгодена, преди да напусна Щатите. — Кери поклати отрицателно глава.

— И все още не си го забравила?

— По-точно все още нося белезите — с горчивина поясни тя.

Свали очукания си куфар от гардероба и започна да го подрежда. Маги постоя още малко, докато се увери, че момичето няма желание да говори. После излезе от стаята.

На Кери ѝ оставаше да работи с радиостанцията още само един ден. Обикновено паркираше зад болницата и влизаше през кухнята. Така избягваше възможността да се срещне с Блеър, който по това време минаваше на визитация. Очевидно я бяха забелязали, понеже тази сутрин Род стоеше на една маса, пиеше кафе и очевидно я чакаше.

— Трябва да говоря с теб, Кери. Ще пиеш ли кафе?

Кери погледна часовника си. Имаше още половин час, преди да заеме мястото си пред радиостанцията.

Наблюдава известно време Род с любопитство. От обичайното му весело настроение нямаше и следа. Лицето му беше напрегнато. Седна и с изненада видя, че мъжът едва сдържа сълзите си, докато ѝ сипваше кафе.

— Случило ли се е нещо? — тихо попита тя, пресегна се и сложи ръката си върху неговата.

— Баща ми. — Ръцете му трепереха и думите трудно излизаха от устата му.

— Да не е починал?

Кери реши да го накара да се съвземе. Тактиката ѝ се оказа успешна. Род рязко вдигна очи и въздъхна дълбоко, преди да ѝ

отговори:

— Не — изрече най-сетне той. — Извинявай, Кери. — Току-що ми се обадиха. Признавам, че съм доста разстроен.

— И какво има?

— Получил е инсулт. Изглежда е сериозно. Нямам братя и сестри. Мама едва ли ще се оправи сама. Налага ми се да замина.

— Естествено. — Кери му кимна.

— Не мога да оставя Блеър. — В гласа му се долавяше отчаяние. — Сам е с вързани ръце. Как ще прави операции по спешност и прегледи извън болницата? А и ще трябва да обслужва радиостанцията. — Род затвори очи и продължи с равен тон: — Отсъствието ми би означавало смърт за някои пациенти. Никога не съм се вживявал прекалено в задълженията си, но съм поел ангажимент към Блеър да не го напускам, докато не ми изтече договорът. Длъжен съм да удържа на думата си.

— С две думи, искаш аз да остана. — Кери се досещаше какво ще бъде следващото му изречение.

— Можеш ли?

Гледаше я като Ръсти. Не беше в състояние да устои на молбата му.

— Дори и да се съглася, съмнявам се, че Блеър ще приеме.

— Ще приеме.

Гласът накара Кери да се обърне. Блеър се беше приближил незабелязано. Тя се изчерви, а после предизвикателно се втренчи в него.

— Забрави ли, че съм небрежен лекар? — попита с горчивина тя. — Едва ли би имал полза от мен.

— Налага се Род да замине — твърдо заяви той. — Ако си готова да работиш, ще те взема.

— А как ще ме контролираш, след като ще сме само двамата?

— Няма нужда. Вярвам ти. — Кери се изсмя. — Наистина — добави Блеър.

— Тогава защо Род стои непрекъснато до мен?

— Нямам представа.

— Не си го инструктирал да не ме изпуска от очи? — Кери повдигна въпросително вежди.

Последва тишина. Кери срещна очите на Блеър и извърна глава. Тишината се проточи безкрайно дълго.

Блеър изруга силно. Завъртя се рязко и тръгна към прозореца. Хвана се за перваза и се взря в прашното поле, което се простираше пред болницата.

— Кери, ти ми обясни, че небрежността ти е станала причина за смъртта на едно дете. Нима като лекар, отговорен за пациентите в този район, мога да подмина подобен факт?

— И все пак ще го направиш, защото нямаш избор?

— Да.

— Значи един небрежен лекар е по-добре, отколкото въобще да няма лекар — тихо изрече тя. — Е, вероятно с кариерата ми още не е свършено.

— Ще остана — заяви уморено Род и се изправи. — Не виждам друг изход.

— И аз — отвърна Кери. — Извинявай, Род — добави тя, обърна се и излезе от стаята.

Към обед, когато приключваше работата си с радиостанцията, мислите препускаха в главата ѝ. Молещите очи на Род продължаваха да я преследват. Беше сигурна, че ще бъде полезна на болницата, докато той отсъства. Оставаше само да намери кураж да се пребори с недоверието на Блеър и да преглътне факта, че ще се среща непрекъснато с него.

Сви решително рамене. Вече прекалено много неща ѝ тежаха на съвестта, за да прибави още едно. Измъчваше се. Не можеше да лиши Род от посещението при баща му. Стана от стола и тръгна да търси Блеър.

Намери го в манипулационната. Изчака да направи превръзката на крака на възрастния мъж, влезе и затвори вратата. Той вдигна очи.

— Как ще организираш нещата, ако остана? — попита го направо тя.

Блеър стана от стола, сложи ръце на раменете ѝ и се втренчи в нея.

— Кери, какво става?

— Не схващам какво имаш предвид — предизвикателно заяви тя, за да се предпази от укора, който щеше да последва.

— Крайно време е да схванеш — въздъхна Блеър. — Призна, че си допуснала непростима грешка, а не желаяш да ми обясниш какво точно се е случило. После се засягаш, понеже не съм склонен да ти поверя поемането на отговорността за пациентите си. — Кери мълчеше. — Хайде, кажи ми.

Тя поклати глава. Нима този мъж не разбира, че времето за обяснения свърши? Образът на съдията и на хората в залата изплува в ума ѝ, а после и на колегите от болницата. Независимо от това, че многократно им разказа истината, официалната версия беше неопровержима. Накрая се отказа да ги убеждава, че е невинна. Спомни си какво ѝ заяви административният директор: „Ако признаеш, че си сбъркала, можеш да започнеш отново, Кери. Но ако продължаваш да държиш на своето, ще те обвинят в лъжа и в некомпетентност“.

Не можеше да промени нищо. Огромната глоба, която плати с медицинската си осигуровка, сложи край на историята. Трябваше просто да се примири със срама и презрението на околните.

А Блеър Кинън? Той също смяташе, че е направила ужасен пропуск, който с времето ще бъде забравен и изживян... Ако се опиташе да му обясни... Но ако и той я нарече лъжкия, не би била в състояние да понесе унижението. Кери поклати категорично глава и изрече уморено:

— Казах всичко. Извърших нещо страшно и сега си плащам. Медицината вече не ми доставя радост. Но Род трябва да си иде у дома и аз съм склонна да го заместя. Би следвало обаче да приемеш, че съм си извадила съответната поука и няма да повторя ужасната грешка.

— Но как, по дяволите, е станало?

— Обясних ти — поради небрежност от моя страна. Сега ми отговори. Съгласен ли си при тези условия?

— Нямам избор — отвърна той и дълго я гледа.

— Същото се отнася и за мен.

Понечи да се обърне, но Блеър я стисна още по-силно за раменете и я принуди да срещне очите му.

— Кери, нашата връзка...

— Тя вече е минало — отсече тя. — Въобще не трябваше да започва. Постъпих глупаво.

— Понеже ме пожела?

— Понеже повярвах, че ще оправя живота си — продължи вяло тя. — Не искам да се обвързвам с никого. Ако си честен към себе си, ще признаеш, че няма да си щастлив, след като знаеш какво съм извършила. Ти си перфекционист. Великият Блеър Кинън е направил само една грешка и няма да допусне втора. — В гласа ѝ имаше горчивина.

— Кери, не е справедливо.

— Нима? — изсмя се тъжно тя. — Вероятно си прав. Отдавна съм загубила чувството си за справедливост. — Свали ръцете му и се отдръпна. — Остави ме на мира. Не те искам. Нямам нужда от никого.

— Грещиш — поклати глава Блеър. — Нуждаеш се от мен повече, отколкото аз от теб. — Отдръпна се назад и я погледна сериозно. — А що се отнася до мен, започвам да се убеждавам, че каквото и да си извършила, вече те чувствам като част от себе си.

— Не! Повече не желая да създавам връзки. Не бих понесла болката. Преживях страдания, които ми стигат за цял живот.

— Нима любовта ми ще ти причини болка?

— Да! — извика Кери.

Подигравателните презрителни лица на баща ѝ, на братята ѝ, на Харви отново изплуваха в съзнанието и. Това бяха хората, които обичаше, и вярваше, че среща взаимност. Повече не биваше да се доверява на никого...

— Забрави за мен, Блеър Кинън — изкрещя яростно тя. — Ще поработя тук още няколко седмици, но ако ми досаждаш, Бог ми е свидетел, че ще те оставя сам. Нямам избор.

Обърна се и бързо се отдалечи по коридора, без да погледне назад.

Постоя двайсетина минути в малката лекарска стая, за да се успокои, и тръгна да търси Род.

— Заминавай. Кога най-рано можеш да излетиш?

По изражението на лицето му разбра, че си е струвало да изтърпи мъката, която ѝ причини разговорът с Блеър.

— Следобед има самолет от Алис — възбудено отвърна Род. — Ще се обадя да кацнат тук, за да ме вземат, а после ще хвана директния полет от Пърт.

Кери се усмихна. Мъжът се зарадва, че тръгва веднага, за нея натоварването започваше още същия следобед.

— Сигурна ли си, че искаш да останеш? — притеснено попита Род.

— Вече говорих с Блеър — кимна тя. — Не се тревожи, ще се справим. Иди си у дома и се посвети на семейството си. Надявам се, че когато стигнеш, баща ти вече ще е добре, а ти ще съжаляваш за загубеното време.

— Дано си права — усмихна се тъжно Род. — Ако всичко е наред, ще се върна веднага.

— Не ставай глупак — скастри го Кери. — Ще бъда тука цял месец. Почини си и постой при родителите си.

И двамата не изказаха на глас опасенията си, че след като възрастният мъж е прекарал един инсулт, не беше изключено да последва втори.

— Благодаря ти — изрече простичко Род, наведе се и я целуна леко.

— Приятно ми е, че мога да ти бъда полезна.

Беше искрена. Радостта, изписана на лицето му, я накара да се почувства удовлетворена.

— Искаш ли да ти помогна с нещо, докато съм в Щатите? Имам много братовчеди в Калифорния. Често ни гостуват. Някакви поръчки? Кери поклати глава.

— Къде си работила?

— В Лос Анжелис. В болницата „Чандлър“.

Гласът ѝ беше напрегнат, но Род сякаш не забеляза.

— Това е една от най-големите частни болници — замислено рече мъжът. — Там работи мой братовчед. Хирург е. Ед Даниълс. Познаваш ли го?

— Не — отвърна с облекчение Кери.

— Мама ми писа преди няколко месеца — продължи Род. — Тъкмо беше постъпил там. Сигурно е било след като си напуснала. — Отвори журнала и посочи първия записан пациент за следобед. — Добре, доктор Елис, нека да те въведа в работата.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Следващите седмици бяха най-натоварените, които Кери беше преживяла. В Слейти Крийк имаше достатъчно работа за четирима лекари. Двамата с Блеър се справяха, но щом повдигнеш глава, вече я чакаше някакво друго задължение. Въпросът, свързан с доверието, мина на заден план. Бяха прекалено заети и не беше по силите на Блеър да я следи постоянно. След като се труди усилено няколко дни, Кери разбра, че вече никой не я наблюдава.

Изпита невероятно облекчение. Радваше се, че отново се занимава с медицина, че е ангажирана и полезна.

Не можеше да избегне срещите с Блеър. Работеха заедно и се виждаха десетки пъти на ден, за да оперират, да обсъждат състоянието на пациентите и да разпределят задълженията си.

От самото начало Блеър се отнасяше официално с нея и Кери му отвърщаше със същото. Стигнаха дотам, че започнаха да се обръщат един към друг с „доктор Кинън“ и „доктор Елис“. Кери се затрудняваше, но само по този начин успяваше да сдържа чувствата си.

Не знаеше дали и с Блеър е така и не се осмеляваше да го попита. Понякога очите му се задържаха върху нея, изпълнени със загриженост и съмнение. Не му обръщаше внимание, защото ако му повярваше, че наистина не му е безразлична, щеше да полудее.

В болницата имаше свободен апартамент, но Кери предпочете да остане при семейство Бромптън. Вече беше свикнала с тях. Имаше обаче и по-сериозна причина. Не желаше да спи на сто метра от Блеър. Изпитваше необходимост от време на време да се отдалечава от него. Пътуването я изтощаваше, но когато се отпускате в леглото с Ръсти, сгушен на пода до главата ѝ, не съжаляваше за решението си. Толкова беше изморена, че спеше добре. В болницата Блеър Кинън щеше да бъде твърде близо и дори умората нямаше да ѝ помогне.

Род се обади след няколко дни и поиска да разговаря с нея. Сякаш приказваше от телефонен автомат наблизо. Беше ѝ трудно да

повярва, че е в Америка. Гласът му отново звучеше весело и Кери с радост научи, че състоянието на баща му вече не е критично.

— Ако нямаш нищо против, Кери, ще остана един месец — виновно изрече Род.

— Разбира се, че нямам нищо против — твърдо заяви тя. — Би било ненормално да се върнеш веднага. С Блеър се справяме чудесно. — Кери се намръщи. В отделението за бърза помощ вкарваха пациент на носилка и сестрата ѝ даде знак, че им е нужна незабавно. — Род, трябва да вървя. Грижи се за себе си и за баща си.

— Добре. Кери?

— Да?

— Благодаря ти.

Кери се усмихна и затвори телефона. Помисли си колко е приятно, че отново е нужна някому.

После насочи вниманието си към носилката, върху която лежеше млад мъж. Беше в шок от загуба на кръв. Погледна го с любопитство и веднага установи причината. Палецът му беше откъснат.

Какви бяха възможностите? Включи системата, направи му инжекция с болкоуспокоително и попита преbledнялото момче, което беше придружило приятеля си до болницата, и не отделяше очи от него:

— Какво се е случило?

— Опитваше се да яхне необязден кон — немошно промълви момчето. — Животното го хвърли и Лари вероятно се е оплел в поводите. Пищеше, а аз дълго време не можех да спра коня и да го освободя.

— Благодаря ви, че сте го докарали. — Кери се взря съчувствено в изтерзаното му лице. — Ще се погрижим за него. — Даде знак на сестрата. — Заведете го в чакалнята да изпие чаша чай.

— Палецът му... Ще го загуби ли?

— Ще направим всичко възможно да го спасим. — Кери погледна момчето на носилката, което беше почти в безсъзнание. — Но все още е прекалено рано, за да ви отговоря със сигурност какъв ще е резултатът.

Всъщност не каза истината. След като морфинът подейства, тя успя да го прегледа добре и разбра, че пръстът не може да бъде спасен. След пет минути Блеър влезе и го потвърди.

— Тук нямаме необходимата техника — заяви категорично той.
— Ще го изпратим в Пърт.

— Защо? — учудено попита Кери. — След като при нас е невъзможно, какво ще направят лекарите в Пърт?

— Съществува начин. — Блеър поклати глава. — Напоследък се прилага все по-често. Изненадан съм, че не си чувала за него.

— Какъв е той?

— Извършва се трансплантация. Използва се големият пръст на крака. — Блеър се усмихна на изумлението в очите ѝ. — След лека козметична операция той вече прилича на палеца. Човек може да си служи добре с него. Виждал съм няколко случая. Ако не се взреш поотблизо, въобще няма да забележиш разликата.

— Но това означава две рани, вместо една.

— Да, но няма да отстранят веднага пръста на крака. Ще изчакат Лари да даде съгласието си. В Пърт хирурзите ще подготвят ръката за трансплантация, ако впоследствие момчето пожелае да се подложи на операцията.

— Предполагам... — Кери поклати със съмнение глава.

— Хората могат спокойно да минат без големия пръст на крака, но палецът им е нужен. Трудно се справят без него, особено ако е на дясната ръка, както в случая. Ще проверя дали случайно не е левичар, но според мен при всяко положение младежът ще предпочете трансплантацията. Без палец ще се чувства като инвалид.

Разговорът им беше прекъснат от появата на следващия пациент. Този път се оказа, че става дума за изкълчен крайник, но травмата беше тежка и им отне време, докато се убедят, че не е счупен. Очертаваше се следобедът и вечерта да са доста напрегнати. Напоследък отделението за бърза помощ ставаше все по-натоварено.

— Причината е, че приближава седмицата на конните надбягвания — обясни ѝ Блеър. Кери вдигна учудено вежди. — Те са събитието на годината. Всякаква друга дейност в областта спира, освен нашата. Тогава работим двойно повече. — Посочи към носилката, където момчето чакаше да бъде транспортирано в Пърт. — Лари се е опитал да язди най-дивия кон, който е успял да намери. В края на седмицата се провежда родео с голяма парична награда.

— Значи непрекъснато ще има порезни рани, изкълчвания и натъртвания? — изпъшка Кери.

— Лари е само върхът на айсберга.

Когато излязоха от отделението за бърза помощ, вече беше късно. Кери трябваше да се отбие при няколко пациенти.

— Хайде да вечеряме заедно — предложи Блеър.

— Маги ще ме чака.

— Сега е шест и половина. — Той погледна часовника си. — Имаш още един час работа тук и половин час път до фермата на семейство Бромптън. Защо, по дяволите, не се преместиш да живееш в болницата?

— На Ръсти ще му бъде мъчно за мен — побърза да отговори Кери и се обърна.

Блеър я хвана за ръката и я завъртя към себе си.

— Страхуваш се от мен и от това, което съществува между нас — тихо каза той. — Не съм ли прав, доктор Елис?

— Не разбирам за какво говориш — сърдито му отвърна Кери.

— Тогава ми докажи обратното.

— Какво имаш предвид?

Блеър се усмихна, а в очите му проблеснаха опасни пламъчета.

— При закриването на състезанията има бал. Каня те да дойдеш с мен, доктор Елис.

— Ако конните надбягвания наистина са такива, каквито ми ги описваш, едва ли ще ни е до бала.

— Така е — съгласи се мрачно той. — Но може би все пак ще успеем.

— Не желая да ходя на бал — заинати се Кери като непослушно дете.

— Боиш се, докторе? — Блеър я стисна по-силно и отново се усмихна.

— Не се боя от теб.

— Значи се разбрахме. — По лицето му се четеше видимо облекчение, сякаш току-що беше свършил с труден пациент. — Ще те взема от фермата в осем.

Тръгна и остави Кери безмълвно да се взира в гърба му.

— Балът в Слейти Крийк! — Кери седеше във всекидневната на семейство Бромптън, повдигнала уморените си крака на възглавниците

на дивана. — Сигурно съм се побъркала. Какво, по дяволите, ми стана?

— Аз се сезам — ухили се Маги. — Ако Блеър Кинън ми беше помахал с пръст, щях да забравя за някаква дреболия, каквото представлява например един счупен таз.

— Ей, внимавай какво говориш! — извика иззад стария вестник Джок и двете жени избухнаха в смях.

— Какво ще облечеш? — Маги продължаваше да се смее.

— Бялата рокля. — Кери сви рамене.

— Той вече я е виждал.

— Няма значение.

— Напротив. Да умра, ако те оставя да съсипеш прекрасната вечер с безразличието си! — Маги стана и се приближи до шкафа в ъгъла. — Стига си се надувала и прави каквото ти казвам.

— Така ще си спестиш куп неприятности — промърмори иззад вестника Джок. — Послушай ме, изпитал съм го много пъти на собствения си гръб.

Маги хвърли чехъла си по него, но не го улучи. Джок продължи да чете, сякаш нищо не се е случило.

— Няма да ти позволя да носиш бялата рокля — заяви категорично Маги.

— Добре, мамо.

Маги се усмихна одобрително. Рови дълго в кашона и накрая измъкна нещо.

— Как ти се вижда тази?

Беше от зелен сатен, с голямо деколте и ръкави от фина мрежа, набрана в талията, с волани от тюл и шифон. Макар и неупотребявана с години, в роклята имаше живот. Блестеше съблазнително. Очите на Кери светнаха радостно.

— Помня я. — Любопитството на Джок го беше накарало да остави вестника.

— Хубава работа! Нали бях с нея, когато поиска ръката ми.

— Та кой не би го направил? — Джок наблюдаваше съсредоточено роклята. — Тя е виновна за всичко.

Маги взе другия си чехъл. Засмя се и го размаха застрашително. Джок вдигна ръце в знак, че се предава, и се скри зад вестника.

— Не мога да приема — възпротиви се Кери. — Толкова е красива!

— И върши страшно много работа тук, в шкафа — сопна ѝ се Маги.

— Тогава защо си я запазила?

— Все си мисля, че някога ще отслабна. — Жената с обич се взря в меките дипли, които не биха побрали пищните ѝ форми. — Честно казано, надявах се да родя дъщеря. Но с Джейми и Бил въпросът се приключи. От теб зависи дали ще я избавиш от злочестата ѝ съдба. Вече е късно за проба. Утре след вечеря ще я облечеш.

Прилегна ѝ като ръкавица. Кери се погледна в огледалото в спалнята и не повярва на очите си. Лъскавият зелен цвят освежаваше лицето ѝ, подчертаваше очите и подсилваше леката руменина по бузите ѝ.

Маги реса косата ѝ с четка, докато започна да блести като платина, прибра я назад, завърза я и я остави да пада на стотици светли кичурчета върху лицето ѝ. Прическата беше проста, но прекрасна.

Кери се вира няколко минути в отражението си. Чудеше се какво прави. Не искаше да ходи на бала с Блеър. Той беше последният човек, на когото искаше да направи впечатление, а се нагласи точно така. Телефонът извъня и Маги тръгна забързано, за да отговори на обаждането.

— Твоята жаба е, Пепеляшке — усмихна ѝ се тя, след като се върна. — В болницата са закарали родилка, която се нуждае от цезарово сечение. Трябва веднага да отидеш.

— Май си забравила приказките — изсмя се Кери.

Съблече роклята. Чувстваше се като Пепеляшка, но ролите ѝ бяха повече. Бездомна пътешественичка, безработна и изпаднала в немилост медичка, преуморена лекарка във Въздушната медицинска служба и тази от огледалото...

Опипа смутено меките зелени гънки на роклята, въздъхна дълбоко и се върна към третата си роля. В момента доктор Елис беше необходима.

Момичето, което се нуждаеше от цезаровото сечение, беше от местните племена. Самолетът току-що я беше докарал. Беше раждала без медицинска помощ трийсет и шест часа и беше на края на силите си.

Кери отново получи възможност да потъне в работа. Съвместните им усилия с Блеър и добрият шанс доведоха до раждането на живо бебе, а майката щеше да се възстанови бързо.

Родилката се размърда. Вече излизаше от упойката. Блеър махна на Кери и я изведе от стаята. В коридора чакаха две по-възрастни жени, също аборигенки. Блеър поговори малко с тях и ги пусна да влязат. После хвана Кери за ръката и я отведе.

— Нека да постоят при нея. Момичето е преживяло ужасни моменти и може да изпадне в шок, когато се събуди и види, че обстановката е непозната. Тук е съвсем различно от всичко, с което е свикнала. Принадлежи към едно от номадските племена, които с месеци не се приближават до населено място.

— А никой ли не я е наблюдавал по време на бременността?

— Не.

— Как е възможно?

— Ако знаех, щях да намеря начин да я следя редовно. Имала е невероятен късмет, че са били близо до една ферма и жените са ѝ помогнали.

— Жените?

— Раждането на бебетата е работа на жените. Ще се наложи да я задържим, но отсега нататък е твоя пациентка, доктор Елис. Едва ли би понесла да я преглежда мъж. Да не говорим за останалото.

— Например?

— На първо място — храненето. Готов съм да се обзаложа, че никога не е вкувала овнешко или пилешко. В нейното племе не отглеждат зеленчуци. Ще получи храносмилателно смущение, ако веднага ѝ сервираме агнешки котлети с гарнитура, ябълков пай и сладолед. Все пак обаче ще трябва постепенно да се приспособи към менюто в болницата.

— Готвите ли специално за аборигените? — слисано попита Кери.

— Някои неща. Длъжни сме. Те са близо една четвърт от пациентите ни. Редовно получаваме месо от ему.

— Уф!

— Сигурно така би реагирала родилката на агнешките котлети — засмя се Блеър.

По коридора се приближаваше някаква сестра. Кери я позна отдалеч. Беше Лиз.

— Блеър, госпожа Финдли от трета стая се оплаква от болки. — Лиз се усмихна.

— До утре, доктор Елис — каза с официален тон той и бързо се отдалечи.

Кери остана насаме с Лиз. Понечи да тръгне, но сестрата я хвана за ръката:

— Разбрах, че ще ходите на бал с доктор Кинън — подхвана с удоволствие Лиз.

— Да. — Кери изгледа с любопитство сестрата и не се сети какво още може да добави.

— Желая ви весело прекарване, но от мен да знаете, че не си струва усилията. — Лиз отметна рязко косата от лицето си. — Предупреждавам ви, за да си знаете, че няма да стигнете доникъде. Аз реших да се откажа — довери ѝ тя. — Ще отида на бала с Рей Блейнли. Син е на най-големия земевладелец в района.

В гласа ѝ се появи ликуваща нотка, хвърли изпълнен със съжаление поглед на Кери и изчезна. Кери изгледа презрително гърба ѝ.

Докато караше бавно към дома на семейство Бромптън, тя разсъждаваше трескаво. Изглежда Блеър я беше излъгал, когато ѝ каза, че след раздялата със съпругата си не се е обвързвал сериозно с друга жена. И сега какво щеше да стане с него? Любил се с Кери, а тя го отблъсна и го изостави. Сега той бе в същото положение като нея. Кери гневно поклати глава. Блеър Кинън беше длъжен сам да се погрижи за себе си. Ако се тревожеше за емоционалното му състояние, щеше да полудее. Стигаше ѝ, че не можеше да се справи със собствените си проблеми.

Блеър се оказа прав в предвижданията си за седмицата на конните надбягвания. Предните десетина дни, докато младежите тренираха, също бяха достатъчно тежки. Когато състезанията

започнаха, Слейти Крийк се пренасели. Навсякъде имаше гости. Ресторантът щеше да се пръсне, а покрай реката се появиха палатки.

Към изкълчванията, порезните рани и натъртванията се добавиха и незначителните оплаквания на хората, които използваха пътуването си до града, за да се прегледат. Сутрин пациентите бяха три пъти повече от нормалното.

Не всички проблеми се разрешаваха лесно. Съществуваха заболявания, които не можеха да се обсъдят по радиостанцията, и хората изчакваха да пристигнат в Слейти Крийк, за да ги споделят с лекаря — артрит, болки в гърба. Идваха дори жени, които се оплакваха от алкохолизма на съпрузите си. За нито едно посещение не стигаха десетте минути, предвидени за преглед. Кери с нетърпение очакваше да се върне Род, но отпуската му свършваше два дни след приключването на състезанията.

Поне отношенията им с Блеър да не бяха напрегнати. Ако не му беше разрешила да се люби с нея... Уморяваше се не само от работата, натоварваща още нездравелия ѝ таз, а и от неспокойствието, което Блеър пораждаше в нея. При спешни случаи то сякаш намаляваше, но никога не изчезваше. Щом съзнанието ѝ се освободеше от преките ѝ задължения, започваше болезнено да усеща присъствието му.

Същото се отнасяше и за него. Колкото и официално да се отнасяше с нея, Кери знаеше, че привлича Блеър като жена. Виждаше го в очите му, които не се откъсваха от нея в редките моменти на затишие.

— Трябва да издържа още само една седмица — каза си на глас тя.

Вече беше започнала да си събира багажа и да го товари на автомобила. Щеше да тръгне веднага след завръщането на Род.

Рядко ѝ оставаше половин час свободно време, за да се занимава с подготовката за предстоящото пътуване. Вълнението на хората действаше заразително. Общността беше толкова малка, че не бе възможно човек да се изолира в болницата. А освен допълнителната работа, която им създаваше увеличеният брой на хората в града, беше наложително на надбягванията и на родеото да присъства лекар.

Обикновено Блеър пътуваше към прашния колодрум с линейката и изчакваше да окаже помощ, ако възникнеше инцидент. Понякога обаче се случваше да се редуват с Кери. Тя беше ужасена.

— Просто ме превържете, докторе. Ще се включа във втората обиколка.

Кери се взря в счупения пръст, който ѝ подаваше нетърпеливият младеж, и поклати глава.

— Ще се върнете отново там? — Тя посочи към шумната тълпа, към праха, палецото слънце и конете.

— Хайде, докторе! — Младежът раздражено размаха пръста си. — Има само още десет минути.

— Те са ненормални — каза тя на Блеър вечерта, когато се прибра.

— Не са — усмихна се той. — Това е най-важният период от годината. Повечето от момчетата наистина са живели мирно цели петдесет и две седмици и сега искат да се налудуват.

— Но те се опитват да се погубят! — възпротиви се Кери.

— Не по-малко от градските момчета, които се движат с трийсет километра в час над допустимата скорост — изрази несъгласието си Блеър. Погледна я изучаващо и Кери отново се притесни. — Във всеки случай, доктор Елис, ти си последният човек, който би следвало да осъжда хората, поемащи рискове.

— Аз не поемам рискове.

— Така ли?

— Извинявай, доктор Кинън, но е девет часа. — Кери се изчерви и си погледна часовника. — Ако тръгна сега, имам шанс да поспя осем часа.

Разговаряха, докато вървяха към предния вход на болницата.

— Ако останеш тук, ще имаш девет.

— А може и по-малко, ако зависи от теб — изсъска Кери и го стрелна с очи.

— Права си — заяви мрачно Блеър, хвана я за рамото и я обърна към себе си. — Кери, не разбирам какво става.

— Аз пък не разбирам какво искаш да кажеш — отвърна тихо тя и се дръпна.

— Кери, колкото и да се мъчиш да се правиш, че нищо не се е случило, ние се любихме. Не бяхме пияни. Бяхме напълно трезви и двамата го желаехме силно. — Блеър я стисна още по-здраво. — И аз го направих против волята си. Не разбирам какво става, но когато те погледна, чувствам привличането между нас.

— И мислиш, че трябва да спим заедно, докато ни мине? — ожесточено извика тя.

— Нещо такова — призна той. — Кери, искам те. Бог знае защо, но те искам.

— Макар че съм немарливо разглезено момиче. — Тя се изсмя нервно.

— Не ми даваш шанс.

— Не виждам причина да давам шанс на когото и да било — троснато продължи Кери. — Аз съм извън играта. Излъгах се веднъж и още ме боли. — Отвори вратата и добави: — Лека нощ, доктор Кинън.

Блеър стоеше на най-горното стъпало и я наблюдаваше как се отдалечава в посока към паркинга.

— Лека нощ, доктор Елис. И не поемай рискове по пътя към дома на семейство Бромптън.

— Няма — отсече тя.

— Кери?

— Да? — Беше стигнала до колата си.

— Не забравяй, че ще те взема утре вечер в осем часа.

— Ще се постарая.

— Обещанието си е обещание. Съгласи се да дойдеш с мен на бала. Възнамерявам да го направим както трябва.

— Но това е лудост! — опита се да го разубеди Кери.

— Лека нощ, доктор Елис.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Известно време изглеждаше така, сякаш молитвите на Кери бяха чути и тя нямаше да успее да отиде на бала. Последният ден от надбягванията беше същински ад. Вечерта работата намаля и накрая Кери остана свободна. Болницата работеше с увеличен персонал. Двамата лекари изпитаха облекчение, когато Маги прекрати отпуската си. Тя също приключи със задълженията си и тръгна да търси Кери.

— Доктор Елис, ако това е всичко, според мен ще е най-добре да тръгваме, за да се приготвим — подкани я настойчиво сестрата.

— И вие ли ще идвате? — изненада се приятно Кери.

— Никога не пропускаме бала — отвърна ѝ категорично Маги.
— Хайде, докторе. — Маги я хвана под ръка и я дръпна нетърпеливо.
— Ти ставаш красива, само като се пъхнеш в роклята, но на мен са ми нужни малко повече усилия!

Кери се усмихна и се остави да я водят. Откакто Маги се върна на работа, пътуваха заедно, винаги когато беше възможно.

Върнаха се във фермата. Кери се облече бавно и внимателно. За първи път от една година направи съзнателно опит да изглежда хубава. Докато довършваше грима си, правеше физиономии в огледалото. Сякаш в нея се бореха две личности. Едната не желаше да ходи на бала в Слейти Крийк. Но другата...

Нещо ѝ подсказваше, че никога повече няма да бъде с Блеър Кинън. Той щеше да продължи да живее на друг континент, далеч от бившата лекарка Кери Елис.

Намръщи се. Какво всъщност правеше?

Лаят на кучетата, известяващ за приближаващата се към къщата кола, я накара да трепне. Остави ружа и отстъпи няколко крачки назад, за да се погледне в огледалото. Маги влезе в стаята и само възкликна:

— Ау!

Кери се изучаваше критично. Роклята беше прекрасна. При всяко движение трептеше и проблясваше, отразявайки светлината в безброй нюанси на зеления цвят. Покриваше стегнатите ѝ гърди и ги

подчертаваше. Обвиваше плътно тънката ѝ талия, а после се разперваше примамливо около бедрата ѝ.

Маги ѝ беше направила косата. Получи се почти същата проста прическа, както през онази нощ, когато Кери за първи път пробва роклята.

— Ела да я видиш, Джок — извика Маги на съпруга си.

Маги се беше облякла в семпла, но прекрасна черна рокля с голямо деколте, която открояваше закръглената ѝ до съвършенство фигура. Джок влезе, погледна Кери и прегърна жена си.

— Втората по красота жена, която някога съм виждал — заяви с обич той.

— Я се разкарай! — Маги се изсмя, отдръпна се назад и му хвърли нежен поглед. — И ти не си за изхвърляне.

Лаят на кучетата стана неудържим, когато колата спря пред къщата.

— Нуждаем ли се от някого, който да се присъедини към нашето дружество за взаимно възхищение? — попита Джок. — Хайде да заключим вратата и още малко да се погледаме. Ами ако великият доктор Кинън не харесва зеления цвят, Кери?

— Това би означавало, че е сляп — сопна му се Маги и го бутна към вратата. — Хайде, Джок, иди да го посрещнеш.

Нямаше причини за безпокойство. Каквито и чувства да изпитваше Блеър Кинън към зеления цвят, беше съвсем очевидно, че щом Кери е облечена в него, високо ще го оцени.

Смееше се на някаква забележка на Джок, когато Кери се появи от спалнята. Видя я и замълча, а усмивката изчезна от лицето му.

Кери почувства, че се изчервява. Тази вечер щеше да се сбогува със Слейти Крийк, с този мъж. Не биваше да му позволи да я разстрои. Блеър изглеждаше удивително красив в безупречния си официален костюм. Избелелите от слънцето крайчета на тъмнокафявата му коса подчертаваха тена на лицето му. Сърцето ѝ подскочи от нежната му усмивка.

Очите им се срещнаха и Кери още повече се изчерви.

— Ще пийнем ли по нещо?

Джок се забавляваше и се мъчеше не особено успешно да скрие обзелото го веселие. Маги го погледна строго, но той ѝ се ухили, без да обръща внимание на усилията ѝ да го накара да се държи сериозно.

— Благодаря, Джок, но някой друг път — заяви твърдо Блеър. —
Имам други планове, свързани с Кери.

Маги повдигна вежди, а Джок се изсмя.

— Не казвай нищо повече — разпалено отвърна мъжът, отвори широко вратата и ги пусна да излязат. — И ние с Маги сме били млади.

— Извинявай! — предупредително се обади съпругата му.

— Усещам приближаващата буря — усмихна се Блеър. —
Тръгваме ли, Кери?

Кери нямаше избор. Блеър ѝ подаде ръка. Тя колебливо я пое. Подкрепяна внимателно от него, стигна до колата и се отпусна на предната седалка. Маги и Джок продължаваха да се смеят на верандата.

— Какви са тези планове? — попита Кери, след като минаха през портата на двора.

Блеър я погледна, а в очите му имаше опасен блясък.

— Бях решил да пийнем у семейство Бромптън, но когато те видях, се отказах — призна той.

Известно време Кери мълча. Трудно намираше думите. Най-сетне изрече:

— И сега какво?

— Няма смисъл да се плашиш, доктор Елис — засмя се Блеър. —
Не възнамерявам да те изнася.

— Е, сега вече съм спокойна — язвително изкоментира тя.

Изведнъж Блеър намали скоростта и зави по някакъв път, който водеше към ниския хълм в далечината.

— Разбрахме се да ме заведеш на бала — гневно запротестира Кери.

— Правилно — съгласи се той.

— И?

Колата се катереше по стръмен склон.

— За Бога, все още е съвсем светло! — Блеър посочи наоколо. —
Началото на бала е обявено официално в осем часа. Не знам при вас как е. Тук обаче в този час обикновено пристигат само организаторите и оркестърът. — Огледа я критично и продължи: — Но не и първата красавица на бала.

— Значи ще запълним времето? — Кери не обърна внимание на последната му забележка.

— Може да се каже и така. Пък и знам, че съществува деветдесет процента вероятност към края на тържеството да ме извикат в болницата.

— И какво общо има това с плановете ти? — Кери беше видимо притеснена.

— Доктор Елис.

— Да?

— Млъкни! — Блеър се пресегна и докосна леко с пръст устните й.

След десет минути стигнаха до върха на хълма. Блеър паркира колата встрани от пътя до няколко скали, скупчени една до друга. Слезе и се приближи до другата врата, за да помогне на Кери.

— Какво ще правим?

— Ще се изкачим горе, доктор Елис. — Блеър се усмихна, без да се чувства обезсърчен от нацупената й физиономия.

— Чак там? — Кери погледна нагоре с невярващи очи и отсече: — Не мога.

— Всъщност би трябвало да се изразя по друг начин — тихо отвърна мъжът и й кимна. После се пресегна и с едно плавно движение я вдигна на ръце. — Аз ще се изкача — поправи се той, — а ти ще лежиш спокойно и ще са наслаждаваш на приятната разходка.

Заизкачва се бавно по склона. Взираше се усмихнато в разяреното й лице. Кери се опита да го спре, но той я стискаше здраво.

— Ти си луд!

— Скалите са много твърди, Кери — отбеляза внимателно той. — Падането не би се отразило добре на таза ти. На твое място бих кротувал.

Кери не можеше да направи друго, освен да се подчини. Гледаше го гневно. Блеър наистина изглеждаше невероятно красив. Черният костюм, дълбоките сиви очи, които съсредоточено наблюдаваха неравния терен под краката му, разрошената от вятъра коса... Не беше честно. Сърцето й се свиваше само при мисълта за близостта с него.

Лежеше безмълвно в прегръдките му, а меките зелени дипли на роклята се спускаха надолу. Чувстваше се глупава и много млада.

Най-после стигнаха горе. Блеър внимателно я сложи на гладката повърхност на най-високата скала и седна до нея. Обгърна раменете й и й показа пътя, по който се бяха изкачили.

— Сега ще разбереш защо сме тук. Гледай.

Под тях голата земя се простираше до хоризонта. Слейти Крийк се виждаше в далечината и не правеше впечатление на фона на огромната равнина.

Местността беше мрачна и червена, осеяна с ниски дървета и храсти. Там, където земята се срещаше с небето, слънцето гореше като оранжев пламък и бързо се спускаше към хоризонта.

Цветовете на небето бяха невероятно красиви — оранжево, жълто, розово и яркочервено. Сякаш огромно огнено кълбо изгаряше хоризонта.

Кери затаи дъх изумена. Никога не беше виждала такъв залез. Блеър седеше до нея и гледаше онемял, без да помръдне. Мълчаха петнайсетина минути и наблюдаваха великолепната игра на слънцето, което се разделяше с деня.

Огненото кълбо изчезна и цветовете постепенно избледняха. Небето стана сиво-синьо, озарено от слаба светлина, която напомняше за това, което току-що се беше случило.

— Е, какво ще кажеш за вечерното ни забавление?

Кери сякаш беше онемяла от възхищение. Страхуваше се, че ако наруши тишината, с нея ще изчезне и магията и светът отново ще придобие обичайната си делничност.

— Великолепно е! — прошепна най-сетне младата жена.

— Често идвам тук, особено когато ми стане много тежко. — Блеър откъсна очи от хоризонта и ги насочи към момичето до себе си. — Когато загубя някой пациент или пък съм толкова дяволски уморен, че не виждам никаква перспектива. Гледката ми помага да се взема в ръце.

Кери кимна. Защо ѝ се доплака? Този мъж с красотата си, с гласа си, с усещанията си... Да бъдеш обичана от такъв човек...

— Кери?

— Да? — Тя го погледна учудено.

Безкрайно дълго търсеха очите си. После Блеър се наведе много бавно и докосна устните ѝ.

Беше първата им целувка на влюбени — нежна, неловка и чувствена. Не бързаха, не изгаряха от страст, а нежно и внимателно се питаха. Седяха, без да се докосват, две малки фигури в безкрайния пейзаж със слети завинаги устни. Кери загуби представа колко дълго

продължи това. Сладостта от нея я изпълни с буйна радост. Сякаш в главата ѝ пееха хиляди славеи и гласовете им се извисяваха в красиво кресчендо. Този мъж... Той беше всичко, което тя искаше.

Накрая устните им се разделиха. Очите им изразяваха това, което изпитваха. Кери с изненада видя радостта си, изписана в сивите му очи. Блеър протегна ръце, притисна я към себе си и погали златистата ѝ коса.

Усещаше ударите на сърцето му. Почувства се като изгубено дете, открило своя дом. Тук беше покоят, любовта. Мракът ги обгърна, но те стояха неподвижно, понеже не искаха да развалят магията. Топлият нощен въздух галеше кожата им и ги обвиваше в нежните си дипли. Кери се сгуши по-близо до Блеър, до любовта си.

Изведнъж той се размърда. Хвана я за раменете, целуна косата ѝ и я отдалечи от себе си.

— Кери?

— Ммм — отговорът ѝ дойде от далеч.

— Какво те измъчва? Защо не ми кажеш?

Сънят свърши. Кери го погледна и срещна загрижените му очи. Безмълвно поклати глава.

— Защо не? — Наведе се и я целуна леко по челото. — Кери... — Изведнъж гласът му стана неуверен. — Това, което съществува между нас, е нещо изключително. Прекалено специално е, за да го загубим. — Повдигна брадичката ѝ и задържа лицето ѝ, обърнато към себе си. — Когато напуснах съпругата си, тя беше сменила трима любовници за три месеца. Заклех се, че никога повече няма да обичам друга жена. А ето ме сега, разкривам се пред теб, вярвам ти. Длъжна си да направиш същото, Кери. Кажи ми.

Обхвана я паника. Чувството ѝ беше прекалено ценно, прекалено крехко, за да рискува. Не би понесла да види как любовта в очите му помръква. По-добре да остави нещата такива, каквито са...

— Не — прошепна тя.

— Защо?

— Защото няма да ми повярваш. — Тя се отдръпна от него и стана.

— Опитай.

— Прав си. — Кери се пресегна, хвана силните му ръце и се помъчи гласът ѝ да прозвучи спокойно. — Между нас наистина има

нещо... — Тя се запъна, но се насили да продължи: — Ще бъда тук само още два дни. Не искам да видя недоверие и несигурност в очите ти, преди да замина.

— Какво те кара да мислиш, че ще бъде така?

— Понеже е неизбежно. — Тя издърпа ръцете си. — Близко осемнайсет месеца всички ме наричат небрежен, некомпетентен лекар, както и лъжец. Мога да понеса, ако ме вземеш за небрежна и некомпетентна, но не и за лъжкиня.

— Защо си толкова сигурна, че няма да ти повярвам? — Блеър се намръщи и свъси вежди.

— Понеже никой не ми вярва. — Кери потърка очи. — Преди осемнайсет месеца имах семейство, което се гордееше с мен и с постиженията ми, и годеник, чиято любов смятах за искрена. Изслушаха ме и ме обвиниха подобно на всички в съда. — Погледна го безпомощно и тихо изрече: — Блеър, влюбена съм и не бих го преживяла. Предпочитам да замина.

— И бягаш, вместо да се възползваш от шанса?

— Не издържам. — Тя кимна. — Ако се повтори, съвсем ще се съсия.

— И повече няма да вярваш на никого?

— Как бих могла? — В гласа ѝ имаше отчаяние.

— А ако те помоля да се омъжиш за мен, без да съм запознат с подробностите от миналото?

— Не се шегувай, моля те! — Кери се задъха.

— Кой се шегува? — Той я стисна за ръката. — Обиждаш ме най-безцеремонно. Просто защото семейството ти не те е подкрепило, осъждаш всички, дори и мен. Не ми даваш никаква възможност. А Бог знае защо аз се влюбих така в теб. Искам те. Нуждая се от теб. Да върви по дяволите миналото ти. Аз искам тази Кери Елис, която държа в момента.

— Но... — Кери млъкна.

— Какво? — гневно я попита той. — Тревожи те фактът, че съм бил женен? Не можеш ли да оставиш настрана миналото? Подобно на годеника ти бившата ми съпруга повече не ме интересува. Важни са само чувствата ни в момента.

— А когато научиш истината?

— Е, след като не ми казваш, ще рискувам — мрачно заяви Блеър. — Забрави миналото, забрави бъдещето и се омъжи за мен.

— Това е лудост!

— Така ли? — Притисна я толкова силно, че ѝ причини болка. — Лудост е твоето недоверие. Аз ти вярвам, Кери, защото те обичам. А ти обичаш ли ме достатъчно, за да ми повярваш?

— Не! — измъчено извика тя. Откъсна се от него и се обърна. — Блеър, недей... Моля те!

— Кери...

— Не! — Бранеше се с ръце, за да не го допусне до себе си. — Не виждаш ли, че повече не мога да обичам? Не е честно да те въвличам в сложните си проблеми. Имах шанс да съм щастлива и го проиграх. Ти не ме искаш. Щом изчезна от погледа ти, ще се радваш, че си се избавил от мен. — Взря се надолу в далечината и съжали, че няма да успее да слезе сама. — Моля те, Блеър, заведи ме у дома! Уморих се.

Последва дълго мълчание. После Блеър се приближи до нея и отново я вдигна на ръце.

— Хайде тогава да отидем на бала — нежно каза той. — Щом не искаш да се ожениш за мен, поне да потанцуваме.

Когато пристигнаха, тържеството беше в разгара си. Кери все още се чувстваше слаба и объркана. Изпитваше нужда да се сгуши в леглото, да отпусне глава върху възглавницата и никога да не я махне оттам. Но Блеър не искаше и да чуе за подобно нещо.

— Обеща ми да дойдеш на бала с мен, доктор Елис. В договора не са включени клаузи, предвиждащи бягство поради незначителни недоразумения. — Опитваше се да бъде весел, но не му се удаваше особено добре.

Едва си проправяха път през тълпата. Жителите на Слейти Крийк се забавляваха. Събитието беше най-важното през годината.

Влязоха в залата и Кери веднага разбра, че Блеър е известна и обичана личност. Всички го поздравяваха мило. Тя също не можеше да се оплаче от липса на внимание. Местните млади мъже очевидно бяха доволни, че се е освободила от патериците. Бъдещите ѝ партньори в танците моментално я заобиколиха.

Блеър обаче нямаше намерения да я отстъпи на никого. Стискаше я собственически за ръката. Поне за вечерта Кери му принадлежеше. Танцуваха непрекъснато, разговаряха весело с другите двойки, но Блеър даваше да се разбере, че Кери е с него. Умело я включваше в разговорите, за да не усетят събеседниците им колко е смутена.

Към полунощ тя почувства болки в краката, които заглушиха временно страданието на сърцето ѝ. Блеър забеляза забавените ѝ стъпки.

— Умори ли се, любов моя?

Кери кимна безмълвно. Не искаше да спори.

Поведе я към масата и в този момент се обади по радиостанцията, че го викат в болницата. Намръщи се и каза тъжно:

— Нашата вечер свърши.

Беше дежурната сестра.

— Обади се госпожа Хъчинс, доктор Кинън. Преди пет минути покрай тях профучала кола, а после чули силен трясък. Боб отишъл да види какво се е случило, но съпругата му решила да ви предупреди.

— Идвам веднага. — Обърна се към Кери: — Може би ще се наложи да летя. Фермата на семейство Хъчинс е на около деветдесет километра оттук. Ще се прибера в болницата и ще изчакам Боб да се обади, но госпожа Хъчинс едва ли би ме потърсила, ако не е сигурна, че ще съм необходим. — Взря се замислело в изпитото лице на Кери и я попита: — А ти какво ще правиш?

— Ще имаш ли нужда от мен?

— Засега не. Ако докарам ранен, може би ще те повикам. — Погледна часовника си. — Предлагам да те заведа в моя апартамент. Ще се забавя поне два-три часа. Ще поспиш, за да си бодр, ако покъсно ми потрябваш.

— Блеър...

— Хайде!

Не обърна внимание на протеста ѝ, хвана я за ръката и я поведе през претъпканата зала.

Когато стигнаха в болницата, госпожа Хъчинс вече се беше обадила отново. Сестрата ги посрещна и се втренчи в сключените им пръсти. Блеър бе хванал Кери за ръката, за да ѝ помогне да слезе от

колата, и продължаваше да я държи. Кери се опита да я издърпа, но той я стисна здраво.

— Неприятна история — започна сестрата. — Госпожа Хъчинс е била на мястото. Съпругът ѝ я взел със себе си, за да отнесат одеяла и инструменти, с които да се опитат да извадят децата от колата.

— Децата ли?

— Четири момчета. Според Хъчинсънови две от тях са мъртви. Колата се е ударила в кенгуру. Госпожа Хъчинс твърди, че когато минали покрай тях, карали с около двеста километра в час.

— Обадохте ли се на Люк?

Люк беше пилотът на разположение за през нощта.

— Той вече е в хангара. Свързах се с него, преди да позвъня на вас.

Блеър кимна и подкани Кери:

— Хайде да вървим.

— Къде?

— Аз трябва да се преоблека, а ти да си легнеш — засмя се тъжно той. — Изглежда, ще работим през цялата нощ.

Когато стигнаха до апартамента, Блеър отвори вратата на спалнята.

— Лягай. — Докато ѝ говореше, се преобличаше в подходящи дрехи за пътуването. — Забрави за всичко и поспи. Ако не можеш да заспиш, няма да мърдаш отгук, докато не си дойда. Сестрата ще подготви операционната. Ако се наложи да оперираме, не желая да припаднеш на масата.

— Някога припадала ли съм? — предизвикателно го попита Кери.

— Мисля, че не — Блеър ѝ се усмихна. — А и преди краката ти бяха доста по-неустойчиви. И все пак нямам право да рискувам. Бързо в леглото, доктор Елис.

— Слушам, господине — кротко отвърна тя и се усмихна.

Блеър можеше да ѝ заповяда да легне, но не и да заспи. Гледаше лунните лъчи върху тавана. Леглото сякаш ѝ беше познато. Носеше неговата миризма и като че ли я обгръщаше, пазеше я и ѝ се радваше.

Събитията от вечерта се въртяха в умореното ѝ съзнание. Блеър Кинън ѝ предложи да се омъжи за него... Желаше го повече от всичко на света. Той беше най-подходящият мъж. Знаеше го със сигурност. Годежът ѝ с Харви се оказа грешка. Трябваше да е благодарна на събитията, че я освободиха от този ангажимент.

Обичаше Блеър и си го признаваше. Но беше категорична, че не бива да го забърква в живота си. Спомни си думите на баща си от последното посещение у дома: „Позорът ти ще съсипе всеки, с когото се свържеш. Очевидно не те бива за лекар, така че никога повече не се захващай с медицина. Стой далеч от нас. Не бих допуснал да се очернят невинните членове на семейството ми заради лъжите и некадърността ти“.

Всички бяха там — баща ѝ и братята ѝ я гледаха със сурови, безпристрастни лица, а майка ѝ плачеше тихо. Хората, за които смяташе, че я обичат, се отрекоха от нея при първия неуспех. Не би могла да понесе същото и от Блеър.

Зарови лице във възглавницата и се разплака. Сигурно е заспала, понеже се стресна, когато лампата светна. Над нея се беше надвесила дежурната сестра.

— Боя се, че трябва да станете — съчувствено ѝ съобщи тя. Все още не всички бяха свикнали в превръщането ѝ от пациент в лекар. — Викат ви. — Държеше дрехите, които Кери за всеки случай беше оставила в лекарската стая. Понякога се налагаше да се преоблече. — Реших, че може би ще ви потрябват.

— Какво се е случило? — попита Кери.

Сестрата вече крачеше забързано към вратата. Поколеба се за миг.

— В колата е имало четири момчета. Две са загинали на място. Едното е починало, докато са се опитвали да го извадят. Докараха четвъртото. Има масивен вътрешен кръвоизлив. Доктор Кинън вече е в операционната. — Сестрата поклати глава и изрече, преди да излезе от стаята: — Няма почти никаква надежда.

Когато го видя, Кери разбра, че шансовете са минимални. Все пак бяха длъжни да опитат. Погледна към изопнатото лице на Блеър. Чудеше се как са успели да докарат момчето живо до тук. Само по себе си и това беше огромно постижение. Уврежданията бяха сериозни. Имаше травма на главата, счупени кости, а червата, пикочният мехур и

далакът бяха разкъсани. Едва ли някой от вътрешните органи бе останал незасегнат. Можеха да се помъчат да ограничат кръвенето и да се надяват на чудо.

Но чудо не стана. След трийсет минути момчето издъхна. В операционната настъпи мълчание. Кери стрелна с очи Блеър и сърцето ѝ се сви. Беше смазан.

— Ще отида в апартамента да направя кафе и ще те чакам — тихо каза тя.

Той кимна. Измиха се мълчаливо.

Когато свършиха в операционната, първите съкрушени родители вече бяха пристигнали. Остави Блеър да говори с тях. Хората го познаваха държаха да чуят фактите от неговата уста.

Кери отиде в апартамента, сложи чайника и зачака. След един час той дойде. Лицето му беше още по-мрачно. Седна до масата. Кери не издържа и го прегърна. Дълго време стояха безмълвно. Чайникът свиреше на печката. Блеър я притискаше, сякаш топлината на тялото ѝ му придаваше силата, която беше загубил.

Накрая я пусна, свлече се на стола и хвана главата си с ръце. Кери сипа кафето, подаде му чашата и го наблюдава, докато го изпи.

— Добре ли си? — попита го тя, след като мъжът остави празната чаша.

— Не. — Блеър поклати глава. — Дълго няма да мога да го преживея. Децата и алкохолът. Всичките бяха мъртво пияни. Из цялата кола се търкаляха празни бутилки. Познавам ги, бяха четири прекрасни момчета, които щяха да станат страхотни фермери, идеални съпрузи, добри граждани. И всичко свърши, само защото са се напили и са решили, че могат да карат с бясна скорост. — Вдигна очи към Кери и продължи тъжно: — От мен се очакваше да направя чудо и да ги спася. Нямах шанс. Самите те не си дадоха шанс.

— Трябва да си вървя — тихо каза Кери.

— Как ще стигнеш до фермата? — Блеър я погледна въпросително.

— Ще взема колата на болницата. Маги ще я върне утре сутринта.

— Кери? — Мъжът се изправи и бутна леко стола назад по покрития с балатум под.

— Да?

— Моля те, не си отивай. — Той се пресегна и я завъртя към себе си.

Сгуши се в него. Тялото му сякаш беше създадено така, че дребната ѝ фигура да прилепне към него. Съпротивата ѝ рухваше пред този мъж.

— Само за тази нощ — тихо прошепна тя. — Но това не променя нищо. Щом искаш, ще остана.

Той не отговори. За трети път я вдигна и я отнесе към смачканите чаршафи на голямото двойно легло, което ги чакаше.

Кери се събуди на зазоряване. Духаше слаб вятър и щорите леко потрепваха. Гърбът ѝ се допираше плътно до тялото на Блеър, който и в съня си я притискаше здраво.

Така щеше да го запомни. По този начин щеше да изглежда любовта завинаги, ако съдбата не беше объркала живота ѝ. Щеше да лежи до него, щеше да се събужда всяка сутрин в прегръдките му...

Напомни си, че това беше единствената сутрин. На следващия ден Род се връщаше и тя можеше да замине.

— И ще замина — изрече на глас Кери.

Блеър се размърда неспокойно насън и я стисна още по-силно. Кери погледна часовника. Беше близо шест. Оставаха още два часа, преди напрежението на деня да започне отново.

Нямаше да им е лесно. Четирите смъртни случая бяха свързани с формалности, които щяха да отнемат голяма част от времето им.

Цели два часа тя лежа сгушена в него и се наслаждаваше на топлината му. Не можеше да иска нищо повече от тези часове абсолютен покой. Усети как Блеър отново я притегли към себе си и разбра, че и той е буден. Ръката му предпазливо се придвижи надолу по гладката ѝ кожа, проследявайки очертанията на тялото ѝ.

Обърна се, за да го погледне, и срещна очите му. Бяха сънливи, но докато го наблюдаваше с обич, те станаха по-дълбоки и накрая в тях се появи желание. Ръцете му я галеха нежно. Започваха от раменете, преминаваха по стегнатите ѝ гърди, по тесния ѝ гръб, после надолу към дългите ѝ бедра.

Потрепна неволно и се притисна към него, за да почувства с тялото си страстта му. С радост осъзна, че е настъпил краят на двата

часа покой.

После Блеър заспа. Кери не успя. Беше изпълнена с любов, тялото ѝ бе толкова задоволено, колкото може би никога нямаше да бъде. Лежеше, гледаше спокойното лице на Блеър и се мъчеше да запомни всеки сантиметър от него.

Накрая чу шума от оживлението в болницата. Погледна часовника. Всеки момент щяха да извикат Блеър.

През деня щеше да се вижда с него, докато работеха. Но още сега трябваше да си вземе сбогом. Наведе се и го целуна леко по устните. Той не помръдна.

— Довиждане, скъпи — тихо промълви Кери. — Довиждане, моя любов.

Стана безшумно от леглото, облече се и го остави да спи.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Два часа по-късно Кери вече беше изкъпана, преоблечена, закусила и готова отново за работа.

Маги и Джок не я попитаха къде е прекарала нощта. Когато пристигна във фермата, цялата област вече знаеше за трагедията. Посрещнаха Кери с кафе и със съчувствие.

— Роклята ти остана в болницата — извини се тя на Маги.

— Няма да я обличам тази сутрин — усмихна ѝ се жената. — Добре че си имала други дрехи там. Не би било удобно да разговаряш в подобно облекло с опечалените родители.

— Блеър свърши тази работа.

— Ти и Блеър? — предпазливо попита Маги. — Хареса ли ти балът?

— Мисля, че на Блеър му хареса.

Маги ѝ наля още една чаша кафе.

— Но не и на теб?

— Бях изморена — опита се да се защити Кери. — А и краката ме боляха.

— Значи не си се отказала да ни напуснеш? — упорстваше с въпросите си Маги.

— Не. Защо да се откажа? Тръгвам, веднага щом Род се върне. — Вдигна поглед и видя болката в очите на жената. Импулсивно се изправи и я прегърна сърдечно. — О, Маги, думите ми прозвучаха ужасно! Сякаш не ви обичам. Просто трябва да замина.

— Надявахме се, че симпатията ти към Блеър може би ще те накара да останеш — тихо изрече Маги.

Кери я наблюдава дълго. Тази мила жена изглежда схващаше всичко.

— Точно тя ме принуждава да го направя — отвърна най-сетне Кери.

Очите им се срещнаха. Мълчаха доста време. Маги само кимна и не попита нищо повече.

След петнайсет минути Кери спря на паркинга на болницата. Пред входа беше колата на Род. Учуди се, защото го чакаха на следващия ден.

Момичето се взря в малката кола. Не беше възможно да я сбърка — бяла спортна кола, съвсем не на място в този район. Една от сестрите, която излезе в отпуска, я беше закарала до Пърт.

Въздъхна дълбоко и облекчено. Вече беше свободна да си върви. Щеше да влезе в сградата, да предаде работата на Род и да напусне Слейти Крийк.

Чакалнята беше пълна и тя разпозна няколко лица от предишната нощ. Това бяха роднини на загиналите. Очакваха да докарат телата, за да ги разпознаят. Блеър беше при тях и сърцето на Кери се сви за него. Денят му щеше да е ужасно тежък. Проправи си път до кабинета на Род, който самата тя използваше в момента. Както подозираше, той беше вътре. Вдигна очи и ѝ даде знак да затвори вратата.

— За Бога, Кери, влизай по-бързо. Тук съм от трийсет минути и вече ме потърсиха трима души.

— Така е със знаменитостите — приближи се до него и го целуна по бузата. — Добре дошъл, Род. Защо се прибра по-рано?

— Мислех да остана в Пърт няколко дни — мъжът я прегърна силно. — Оказа се обаче, че се очакват силни дъждове. Реших, че с моята кола е по-добре да се добера до Слейти Крийк, преди да е започнало да вали.

— Дъждове ли? — Кери отиде до прозореца и се втренчи в безоблачното небе. — Смятах, че тук въобще не вали.

— Напротив, но човек трябва да види, за да повярва — увери я Род. — А колата ми не е приспособена за кални локви и порой.

— Дано се лъжеш. — Кери отново се взря с подозрение в небето. — Моят автомобил е доста по-солиден, но никак не ми се ще да пътувам в дъжда. — Сви рамене, за да се освободи от тревогата. Така или иначе не можеше да промени нищо. Знаеше единствено, че трябва незабавно да тръгне. — Как са нещата у дома?

— Дяволски по-добре, отколкото тук — мрачно отвърна той. — Устроили сте ми страхотно посрещане!

— Всичко ще се уталожии. Момчетата са мъртви, така че няма да ти създават главоболия.

— Хей, Кери, извинявай, не исках да прозвучи като оплакване.
— Род я стрелна с очи. — Сигурно с Блеър сте изкарали отвратителна нощ.

— Блеър — да. За мен не остана много работа. Сега също не мога да му бъда полезна. Тези хора не желаят да разговарят с лекар, когото не познават. Ще поема всекидневните задължения, а той ще свърши тежката задача. — Тя обходи с поглед разхвърляния кабинет.
— Ти се подготви. Аз ще мина на визитация, преди да тръгна.

— Преди да тръгнеш? — В гласа му прозвуча изненада.

— Разбрахме се да остана, докато се върнеш. — Кери кимна.

— Но не и да напуснеш толкова внезапно.

— Назначението ми изтече — отвърна безизразно тя. — Блеър ме взе, понеже се нуждаеше от още един лекар. Вече няма причини да остана.

— Толкова ли са зле нещата между вас?

Кери мълчеше.

— Каза ли му истината за прочутата си небрежност?

Очите ѝ се стрелнаха към лицето му.

— Моля?

— Знаеш какво имам предвид. — Род неочаквано сниши глас. — Блеър все още смята, че ти си причина за смъртта на детето, нали?

— Така беше. И ме осъдиха.

— И кой го потвърди? — Род се засмя.

— Не разбирам за какво говориш.

— Кери, ти си луда! Защо не се качиш на покрива и не изкрещиш, че си невинна, а поемаш отговорността заради някакъв възрастен некадърен анестезиолог, който отдавна е трябвало да престане да практикува?

Кери пребледня. Вторачи се в Род, а после се отпусна на един стол.

— Какво знаеш за случая?

Мъжът я погледна и поклати невярващо глава. После свали чантата от стола и седна до бюрото срещу нея.

— Братовчед ми, който е хирург в „Чандлър“, дойде да види баща ми — говореше бавно и наблюдаваше лицето ѝ. — Както ти споменах, много сме близки. Помолих го да разбере как точно стоят нещата.

— Не е твоя работа — прошепна Кери и очите ѝ гневно проблеснаха.

— Права си — съгласи се той. — Но обичам да си пъхам носа навсякъде. Както и да е, когато пътувах насам, се отбих при него. Това, което научих, не съвпада съвсем с твоята версия, Кери.

— Не съм изрекла нито една лъжа — разпалено възрази тя. — Нито една.

— Напротив — възрази твърдо Род. — Ти каза, че детето е починало заради небрежност, проявена от теб, нали? А истината е друга.

Тя стоеше безмълвно и се взираше в ръцете си.

— Според Ед шефът на анестезиолозите в „Чандлър“ отдавна е навършил възраст за пенсиониране. Ако беше случаен човек, никой не би го държал толкова дълго на работа. Но съпругата му е от семейство Чандлър, което предоставя голяма част от парите на болницата. — Кери мълчеше. Род я изучава известно време, преди да продължи: — Двамата са влиятелни и участват в управлението ѝ. Когато започнал да разпитва, Ед се срещнал с много хора, които се чувствали неудобно заради теб. Детето също е било от известно семейство, нали? — Кери кимна. — Докато си била в операционната, нямало проблеми. Шефът ти обаче решил да вземе участие в операцията. Накарал те да напуснеш. Чак тогава се разбрало, че връзката е прекъсната и детето умира. Според него повредата съществувала, преди той да се намеси. Опитала си да обясниш, че не е така, но не ти повярвали. На хирурга му предстояло повишение, което зависело от комисия, съставена предимно от членове на семейство Чандлър. Заплашили по-младите ти колеги, както и теб. Без свидетели версията ти се оказала недостоверна. Обвинили те в небрежност. В крайна сметка си предпочела да премълчиш, вместо да те сметнат за лъжкиня.

— Да — отвърна тя.

— Ти не си лъжкиня, Кери, нито пък небрежна. Но никой не може да оспорва решението на съда, макар че всички знаят какво се е случило. Само дето не могат да го докажат. Ето защо не са ти отнели лекарските права. Дори не си получила мъмрене от медицинската колегия.

— Не става въпрос само за болницата — отвърна Кери, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Годеникът ми ме напусна, а баща ми и

братята ми бяха толкова потресени, че се отрекоха от мен. Когато тръгнах за Австралия, баща ми ме предупреди никога повече да не се захващам с професията си. Каза ми... Всъщност няма значение. Беше толкова отдавна. Не желая да се връщам към спомените.

— Защо продължаваш да бягаш, Кери? — попита я мило Род се изправи до нея. — Остани тук, докато стъпиш на краката си и си възвърнеш самочувствието.

— И да ви разтоваря с Блеър. — Кери се усмихна през сълзи.

— Точно така — ухили се Род, без ни най-малко да се притесни.

— Не. — Кери поклати глава и също стана. Избърса сълзите с ръка и отново се усмихна. — Благодаря ти, че ми вярваш, Род, но не мога. Още не съм готова да се върна към медицината.

— А какво прави през последния месец?

— По-добре да не бях го правила.

— Не ти ли доставя удоволствие? — Род я гледаше втренчено. — Хайде, Кери, признай си. Медицината е като наркотик, превръща се в част от живота ти.

— Не съм в състояние да остана тук.

— Влюбена си в Блеър Кинън, нали?

— Не.

— Кери Елис, ти си една отвратителна лъжкиня. — Род я измери с очи. — Просто няма друго обяснение. Преди да замина, се чудех... Прав съм, нали?

Кери мълчеше.

— Значи не бягаш от медицината, а не желаяш да се обвързваш емоционално.

— Губиш си времето, като практикуваш обща медицина, Род. — Кери въздъхна дълбоко. — От теб би излязъл чудесен психиатър. А сега моля да ме извиниш. Имам да свърша много работа, преди да тръгна.

— Блеър обича ли те?

— Не е твоя работа.

— Защо не опиташ? — Род не сваляше погледа си от нея. — Ще му кажа какво се е случило...

— В никакъв случай! — изкрещя Кери. — Виж какво, Род, страшно съм объркана. Не бих могла да се справя с нова връзка. Не желая да замесвам друг човек.

— Според мен Блеър Кинън е в състояние да се погрижи за себе си — сухо отбеляза Род.

— Има достатъчно проблеми и без мен — отвърна с горчивина в гласа Кери. — Не искам да ме съжالياва. Няма да му казваш нищо, Род.

— Ти си луда!

— Да, луда съм — заяви решително тя. — Добави го към списъка на всички неща, които са характерни за мен. Разбери обаче, че Кери вече не е лекар в Слейти Крийк. Предстоят ми два часа визитация и край. Изплатих изцяло дълга си към Въздушната медицинска служба и заминавам.

Излезе от малкия кабинет и хлопна вратата. Мина визитация. Прегледа внимателно пациентите. Постара се да сложи нещата в ред и да остави колкото е възможно по-малко работа за Блеър и Род. За своите болни направи подробни бележки, понеже не искаше да рискува.

Сбогува се тъжно с всеки един от пациентите си. Когато свърши с последната табела и я закачи на леглото, се запита дали това е краят на медицинската ѝ кариера. Би трябвало да е.

Фойето на болницата все още беше пълно с хора. Блеър не се виждаше никъде.

Би било проява на малодушие, ако си тръгнеше, без да му се обади, но нямаше избор. Не беше възможно да влезе в кабинета му и да заяви пред опечалените близки на загиналите деца, че заминава. Качи се в колата и бавно подкара към фермата. Чувстваше болка от пропуснатия шанс.

— И кога тръгваш? — Маги я гледаше объркано с ръце на кръста.

— Утре призори. Искам да съм изминала по-големия участък от пътя, преди да се разположа за нощуване.

— Държиш се неразумно!

— Маги, не мога да остана тук вечно — опита се да се усмихне. — Най-накрая ще ви омръзна. По-добре да си замина, преди гостоприемството ви да се е изчерпило.

— Изчакай поне да премине дъждът.

Кери се взря в небето навън и се намръщи. Вече се бяха появили признаци, които доказваха, че прогнозата на Род е правилна. Притъмняваше. За първи път виждаше облаци в Слейти Крийк.

— Нали съм с автомобил — заяви тя, за да успокои Маги. — Ще се справя с лошото време. — Погледна към кученцето, което се търкаше в крака ѝ. — А имам и Ръсти.

Беше сигурна, че трябва да остави палето. Така би било най-разумно. Но когато Ръсти вдигна невинно очи към нея, Кери усети, че няма да има сили да се раздели и с него. Чудеше се какви имунизации и документи са необходими, за да го транспортира в Щатите. Вдигна го и го прегърна нежно. Той беше единствената ѝ връзка с градчето и нямаше да си прости, ако го зарежеше.

— Блеър знае ли, че заминаваш? — изведнъж попита Маги.

— Разбрахме се да остана, докато Род се върне — отвърна Кери.

— Но не си му казала, че тръгваш утре сутринта?

— Беше зает. Не можах да се добера до него. — Кери разпери безпомощно ръце. — Моля те, Маги, не ме карай да се чувствам още по-зле. Не искам да замина, но трябва. Толкова ли е трудно да приемеш този факт?

В този момент Джок влезе в кухнята. Погледна към кашона с провизиите, които Кери опаковаше, и се намръщи.

— Не си ли се отказала? — посочи към потъмняващото небе.

— Не. — Кери беше готова да се заплаче. — Моля те, Джок, наистина съм ви благодарна, но съм длъжна да се махна.

— Тръгването в този момент е истинско безразсъдство.

— Защо?

— Ами ако стане наводнение? Местностите навред са прорязани от коритата на пресъхнали потоци. Щом завали, те се превръщат в реки, широки близо километър.

— Все още не е заваляло. — Кери се втренчи в него. — Откъде знаеш, че ще има наводнение?

— Само ти казвам какво става тук обикновено.

— Кога за последен път е имало наводнение?

— Преди шест години — призна Джок.

— Тогава какво?

Кери грабна кашона с продукти и се отправи към колата. Кучето я следваше по петите.

Легна си рано, за да е готова да тръгне веднага щом съмне. Лежеше, вираше се в тавана и чакаше сънят да дойде. По шума в къщата разбра, че Джок и Маги също се приготвят за спане. Изведнъж телефонът иззвъня. Кери прехапа устни. Досещаше се кой може да бъде.

— Кери? — Маги стоеше пред вратата. — Кери, на телефона е Блеър.

Тя не отговори. Обърна се и зарови лице във възглавницата.

— Кери? — Жената повиши глас.

Последва тишина. Накрая се чува стъпките на Маги, която се отдалечаваше. Вдигна слушалката на телефона във фойето.

— Съжалявам, Блеър, но тя си легна рано. Не успях да я събудя.

Маги затвори телефона и отново се приближи до стаята на Кери.

— Дано все пак си даваш сметка какво правиш — тихо прошепна жената.

Кери се обърна и отново впери очи в тъмния таван. Поклати глава и призна безмълвно истината пред себе си. Това, което бе решила да направи, не решаваше проблема.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

На сутринта цялото семейство Бромптън беше на крак, за да изпрати Кери. Тя закуси леко и натовари последните си вещи в колата.

Сприятели се с тези хора и ѝ беше мъчно, че ги напуска. Стояха на верандата и в сумрака на утрото махаха, докато отражението им в огледалото на автомобила на Кери избледня.

Както предсказаха Джок и Род, беше започнало да вали. Дъждът се лееше като из ведро. Ръсти се намокри, докато Кери го вкара в колата. Сега козината му съхнеше и се изпаряваше. Кабината се изпълни с миризмата на мокро куче.

Момичето си помисли с благодарност, че в тази страна дъждът поне не водеше до застудяване. Мисълта за нестабилната палатка я накара да се намръщи.

Надяваше се, че ще има късмет и дъждът ще спре до вечерта. В противен случай щеше да остане в автомобила.

Докато преминаваше през Слейти Крийк, за да излезе на пътя, Кери намали скоростта. Когато приближи болницата, затаи дъх. Колата на Блеър беше паркирана до тротоара и той седеше зад волана.

В първия миг реши да натисне газта, но кракът ѝ не се подчини. Забави и спря. Седеше и чакаше.

Вратата на автомобила се отвори и Блеър се настани до нея. Едрата му фигура беше облечена в широк дъждобран, по който се стичаха струи вода и за секунди образуваха локва на пода. Ръсти се опита да протестира, че са го изместили, но Блеър го сложи на задната седалка.

— Нямам особено високо мнение за пазача ти, госпожице.

Кери се опита да се усмихне. Беше стъписана от вида му. Изглеждаше изтощен и отслабнал.

— Спал ли си?

— Почти не.

Кери мълчеше. Искеше ѝ се да го прегърне и да изглади бръчките на умората. Положи неимоверни усилия да запази

спокойствие и да не свали ръцете си от кормилото.

— Как разбра, че заминавам?

— Обадох се преди малко на Маги и тя ми каза.

Кери кимна.

— Не възнамеряваше да се сбогуваш с мен, нали? — с безизразен тон я попита Блеър.

— Вече го направих, докато спеше — побърза да се защити Кери.

— Напълно в твой стил — отбеляза мрачно той и кимна.

Момичето мълчеше.

— Къде отиваш? — Гласът му беше строг.

— В Пърт.

— Откъде ще минеш?

— Не е твоя работа.

— Моя е — уморено отвърна Блеър и въздъхна дълбоко. — Не се вслуша в съвета на никого и потегли по време на дъжд, какъвто не сме имали от години. Почвата на тази страна не поглъща водата. Образуват се езера и реки, дори там, където преди не са съществували.

— До довечера ще спре — настояваше Кери.

— Дано. Настоявам обаче да ми кажеш по кой път ще тръгнеш и през кое селище ще минеш най-напред.

— Не е нужно да ме проверяваш — сопна му се Кери.

— Така ли? — гневно я срязва мъжът. — А кой друг ще свърши тази работа?

— Никой. Обясних ти, че нямам нужда от никого.

Дълго се вира в нея, а очите му все още бяха изпълнени с гняв. После се пресегна към кутията, която лежеше на седалката до нея, и извади картата на областта.

— Покажи ми.

— Аз самата все още не знам. — Кери сви рамене.

— Тогава вземи решение веднага — заповяда ѝ той. — Иначе ще се обадя в полицията и ще ги помоля да те задържат. Тук е прието всеки да казва къде заминава и колко време ще пътува, за да се разбере дали е пристигнал благополучно. — Той посочи едно селище на югозапад.

— Ридж Барк. Там ли ще спреш?

— Предполагам — отвърна неуверено Кери.

— Добре, значи ще спреш в Ридж Барк — заключи Блеър. — Утре вечер се обади в местния полицейски участък.

— Но това е лудост!

— Би било лудост, ако не се обадиш. — Посочи възможните маршрути. — А сега искам да знам пътя, по който ще тръгнеш. — Пет минути по-късно сгъна картата и я прибра. Очите му все още бяха студени и гневни. — Хубаво, Кери.

— Благодаря ти за загрижеността.

Блеър се изсмя, обърна се в малката кабина и я хвана за раменете.

— Щеше да получиш още много други неща, освен загрижеността ми, ако ти стигаше куражът.

— Куражът ли?

— Да ми се довериш. Причината не е, че аз не ти вярвам, нали, Кери? Просто ти не си способна да ми се довериш.

Кери се взря в дълбоките му сиви очи, пълни с болка и гняв и огорчението ѝ се превърна в любов и желание.

— О, Блеър — прошепна тя, а сърцето ѝ се сви. — Защо не мога да върна времето назад и да стана такава, каквато бях?

— Искам те такава, каквато си. — Мъжът я раздруса. — Само че нямаш смелостта да ми разкажеш за миналото, да го погребеш и да започнеш живота си отначало.

— Съжалявам — премигна през сълзи Кери. — Страшно съжалявам.

— И аз съжалявам.

Той се втренчи в нея, а после изведнъж наведе глава и я целуна грубо. Когато я пусна, Кери усети соления вкус на кръвта върху устната си.

Кери никога не беше виждала такъв дъжд. Подхождаше на настроението ѝ. Не беше нужно да плаче. Небето го правеше вместо нея.

Според Блеър щеше да пътува два дни до Ридж Барк. Но тя беше убедена, че дотогава ще стигне до Пърт. Към обед вече се съмняваше, че ще се добере в определения срок до селцето.

Нямаше никакви изгледи времето да се оправи. Прашните пътища се покриха с кални локви. Колелата се плъзгаха, боксуваха и тя с мъка успяваше да удържи колата.

Ръсти се беше настанил до нея, положил доверчиво глава на скута ѝ.

— Поне ти си мислиш, че знам какво върша — промърмори Кери, пусна за малко волана и го потупа по главата.

Ръсти се размърда и отново се намести удобно.

Пренощуваха в колата. Кери не можеше да рискува да разпъне палатката и да намокри спалните чували. Събужда се няколко пъти. От неудобната поза я боляха старите травми.

На следващия ден продължи да вали. Ядоха с Ръсти бисквити и плодове и отново потеглиха. Кери умираше за чаша горещо кафе, но нямаше как да си стопли вода. Автомобилът пълзеше едва-едва и тя загрижено погледна картата. Беше изминала само половината от разстоянието до Ридж Барк.

Дали Блеър щеше да се сети, че лошото време я е забавило? Не желаше да го товари с грижите за нея. Беше му причинила достатъчно неприятности. Реши, че трябва да си наложи да не мисли за него.

Преди да катастрофира на път за Слейти Крийк, видя няколко пресъхнали потока, повечето от които бяха показани на картата. Същото беше и между Слейти Крийк и Ридж Барк, но потоците вече не бяха сухи. Успя да премине три, които бяха плитки, но водата се носеше бързо и влачеше тиня. Четвъртият обаче беше доста дълбок и тя се смути.

След десет минути стигна до следващото речно корито и разбра, че е настъпил крайт на пътуването ѝ. Това си беше вече река широка триста метра с множество водовъртежи.

Паркира на пет метра от брега. Единствената възможност беше да се върне и да тръгне по друг път. После си спомни, че едва изгази последния път, прехапа устни и потегли.

За десет минути водата се беше разляла във всички посоки. Кери отново спря. Слезе от колата, без да обръща внимание на леките си маратонки и джинсите. След малко нагази до колене във водата. Не можеше да пресече потока.

Върна се обратно. Ръсти изскимтя. Кери го погледна мрачно и каза:

— Знам какво си мислиш. — Прокара леко ръка по козината му, сякаш търсеше успокоение. — Глупачка съм. Трябва да заобиколим потока и да потърсим място, където да го пресечем.

Оказа се обаче, че отвсякъде са заобиколени с вода. Спря автомобила на най-високата част. Ръсти въздъхна дълбоко и сложи глава в скута ѝ.

— Да, ужасно е. Някакви предложения? — Прегъна кученцето. — Може би да изчакаме водата да се оттече. Поне няма да закъсаме за вода за пиене.

Когато Кери се събуди, валеше още по-силно. Прекараха втора нощ в автомобила. Отново спа лошо. Потърка невярващо очи, когато видя, че отвсякъде я заобикаля вода.

Предидшната нощ сухата земя край автомобила беше около два километра, а сега — не повече от триста метра.

За първи път усети, че я обзема паника. Разтърси Ръсти, който все още дремеше сладко в скута ѝ. Кучето я погледна въпросително.

— Закъсахме, момчето ми. — Ръсти наостри уши. — Хайде да се поразходим.

С облекчение се измъкна от колата. След две минути подгизнала до кости, Кери стигна до реката и се втренчи ужасено в нея. Отсрещният бряг не се виждаше. Сигурно не беше дълбока, но не се знаеше къде е коритото на потока. Беше твърде рисковано да се опитва да я преплува. Наблюдава неподвижно петнайсетина минути как нивото на водата постоянно се покачва.

— Още вчера трябваше да изоставим пътя и да прекосим потока, докато беше възможно — промълви едва доловимо Кери.

Преди да падне нощта, малкият остров, където стоеше колата, щеше да изчезне. А заедно с него щяха да изчезнат и те. Не си правеше никакви илюзии, че ще оцелеят, ако пороят понесе автомобила. Потрепери и взе кучето на ръце.

— Хайде, Ръсти, време е за закуска.

Най-неприятно от всичко беше, че нямаше с какво да се занимава. Хапна вяло и нахрани своя спътник. После се облегна назад на седалката и зачака дъждът да спре. Сякаш някой изведнъж се беше сетил, че бесплодната земя не е напоявана с години, и бе решил да

навакса пропуснатото в разстояние на няколко дни. Кери гледаше как водата бавно залива височината и започна да приема неизбежното.

Можеше да мисли единствено за Блеър. Сериозните мотиви, поради които се отказа от него, сега ѝ се сториха глупави, абсолютно налудничави.

Какво всъщност направи? Избяга напълно съзнателно. Прие факта, че го губи, също толкова решително, колкото и раздялата си с медицината. Вече осъзна, че го е загубила завинаги, и мисълта ѝ се стори непоносима. Призна си с ужасяваща яснота, че Блеър е бил прав. Тя наистина се беше изплашила. Безропотно бе пратила професията си по дяволите и не се възползва от шанса да бъде щастлива с него.

Свалиха я от сигурния ѝ пиедестал и тя не намери смелост да мръдне от основата му, от страх да не се озове отново долу. Струваше ѝ се, че сега тази основа ѝ е била отнета.

— О, Блеър — прошепна Кери. — Съжалявам. — Погледна Ръсти. — Съжалявам и за теб.

Изведнъж мисълта, че кученцето ще се удави, ѝ се видя страшна. Зарови лице в козината му и се разплака.

Ръсти първи го чу. Беше опрял глава в рамото ѝ. Изправи се, наостри уши и изскимтя. Отдръпна се и бутна с лапи вратата. Беше откrehната и той я отвори широко. Скочи на земята и вдигна очи нагоре.

Кери също се втренчи в облаците. Слезе и ясно долови шума. Това беше самолет, който летеше ниско.

Много скоро той се показа от облака. Сребристото му тяло се откри на сивото небе и Кери видя емблемата на Въздушната медицинска служба.

Беше Блеър. Там, горе, беше Блеър. Кери затвори очи, а сълзите продължаваха да се стичат по бузите ѝ. Сигурно се беше обадил в Ридж Барк и бе разбрал, че не е пристигнала.

Блеър. Стоеше неподвижно, докато самолетът се спусна надолу. Прелетя два пъти над главата ѝ, докато тя дойде на себе си. Осъзна какво се опитваше да направи пилотът. Мъчеше се да прецени дали теренът е стабилен за кацане.

Кери се съвзе и се качи в колата. Ръсти я последва. Измина цялото разстояние, което не беше залято от водата, а после се върна обратно. Почувства, че земята е достатъчно твърда. Ако човекът я

наблюдаваше отгоре, щеше да схване маневрата ѝ. Изтегли встрани колата, спря и зачака. Дали мястото беше достатъчно, за да се приземи?

Самолетът се приближи. За миг Кери заатаи дъх, понеже ѝ се стори, че се готви да кацне, но той просто прелетя ниско, издигна се към небето, рязко се наклони и отново се спусна надолу.

Кери затвори очи. Когато ги отвори, самолетът се беше приземил.

Момичето стоеше неподвижно. Не можеше да се помръдне. Вратата на кабината се отвори и Блеър слезе. Разстоянието между тях сякаш изчезна и Кери се озова в прегръдките му. Смееше се, хлипаше и го държеше така, сякаш никога нямаше да го пусне.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Докато пътуваха, почти нямаше време за разговори. Кери седеше в кабината до Блеър и правеше усилия да осмисли случилото се, а той внимателно следеше курса на полета.

Тръгнаха бързо. Блеър едва успя да кацне върху малката площ. Завъртя самолета в посоката, откъдето беше дошъл. Кери сграбчи най-ценните си вещи и се качи. Понесоха се напред. Не вярваха, че ще излетят от късата писта.

Момичето си пое дъх и си даде сметка, че животът отново е пред нея. Погледна към мъжа до себе си. Беше мрачен и съсредоточен.

— Не знаех, че караш самолет — предпазливо подхвърли тя.

— Имам разрешително — рязко ѝ отвърна той. — Обикновено пилотира Люк, но сега не исках да рискувам живота му.

Кери млъкна. Стискаше Ръсти. Радиостанцията изпука. Момичето позна разтревожения глас на Люк.

— Блеър?

Блеър му отговори и му обясни накратко ситуацията.

— Свързах се с Ридж Барк и разбрах, че там е още по-лошо. Но и тук пистата е разкаляна.

— Едва ли е по-страшно от това, през което преминахме — усмихна се уморено на Кери. — Стискай палци, Люк. Прибираме се.

Слейти Крийк беше почти изцяло забулен в облаци. Добре че районът не бе планински, иначе трудно щяха да се ориентират.

— Ако дъждът не спре скоро, ще бъдете откъснати от света с месеци — промърмори Кери, но Блеър поклати глава.

— Езерата от години са пресъхнали. Ще се напълнят и в града отново ще се върнат водните птици.

— Иска ми се да видя как ще стане — отвърна със съмнение тя.

— Надявам се, ще ти се отдаде възможност. — Изведнъж вниманието му беше привлечено от бледите очертания на пистата. — Дръж се здраво, Кери. Спускаме се.

Докато не кацнаха, Кери не си бе дала сметка за рисковете на този полет. Колелата докоснаха земята и тя въздъхна облекчено. В този момент самолетът поднесе в подгизналия пясък и се завъртя. Не се разби. Като по чудо остана прав и спря по средата на пистата, обърнат в посоката, откъдето беше дошъл. Блеър загаси двигателя и затвори очи.

Кери видя разтревожените лица на Люк и на хората, които се бяха събрали на летището. Ако земята можеше да се разтвори, с радост би потънала в нея.

Джок също беше там. Взе Ръсти, който вече изглеждаше съвсем спокоен, от ръцете ѝ, преди да я притисне в мечешката си прегръдка.

— Следващия път да слушаш какво ти казват тези, които разбират повече от теб — заяви ѝ той весело. — Трябваше да те заключа в стаята, а после да глътна ключа. — Той се ухили. — Само не ме карай да се обаждам на застрахователната компания за автомобила.

Очевидно всички бяха чули разговора между Блеър и Люк. Кери ококори учудено очи и несигурно попита:

— Няма ли да го открият там, след като водата спадне?

— Нивото продължава да се покачва, а когато пороят се оттече, колата едва ли ще бъде на същото място. Ще те карам ли у дома?

Блеър прекъсна разговора си с Люк и се намеси:

— Кери идва с мен. — Усмихна се и добави: — Ще ти бъда благодарен обаче, ако вземеш животното.

— Съгласна ли си, Кери? — Джок вдигна вежди.

— Аз... — Кери си пое въздух, погледна изтощеното лице на мъжа, когото обичаше, и тихо отвърна: — Да.

След десет минути бяха пред входа на болницата. Блеър отвори вратата на колата и помогна на Кери да слезе.

— Преди всичко горещ душ — нареди той.

Кери вдигна очи. Блеър все още я обичаше, независимо от всичко, което направи, за да разруши вярата му в нея. Разбра го от начина, по който я гледаше. По бузите ѝ потекоха сълзи. Докосна го по подгизналото рамо.

— Блеър...

— Блеър! — някой викаше откъм сградата. Под навеса на входа стоеше Род. — Съжалявам. Трябва да оперирам по спешност пациент с апандисит. Можеш ли да ми помогнеш?

Блеър въздъхна и тръгна, но Кери го хвана за ръката.

— Аз ще отида. Ти си изморен. Хайде, иди да си вземеш душ. В онзи проклет автомобил не бях в състояние да правя нищо друго, освен да спя. А ти си работил, тревожил си се и си пилотирал самолет при тежки атмосферни условия. — Стигнаха до Род. Кери се втренчи в него и попита умолително: — С кого искаш да оперираш — с изтощен хирург или с красива, млада, свежа, ентузиазизирана и компетентна анестезиоложка?

— Как бих могъл да отговоря на подобен въпрос? — Род разпери ръце.

— Компетентна анестезиоложка ли? — немощно се усмихна Блеър.

— Да, компетентна анестезиоложка — твърдо заяви Кери.

Блеър кимна и ѝ обясни:

— Когато замина, Род реши, че вече няма смисъл да спазва обещанието си, и ми разказа всичко. Адски си глупава.

— Знам, знам. Глупачка съм във всяко едно отношение.

Последва дълго мълчание. Род се взираше ту в единия, ту в другия. Накрая се прокашля.

— Имам и едно дете, което трябва да бъде приспано. — В гласа му се долавяше закачливост. — Кой от вас ще свърши тази работа? Вероятно двамата, хванати за ръце?

Кери се засмя. Звукът я изненада — беше като на съвсем младо момиче. Младо и напълно свободно.

— Върви. — Тя отново подкани Блеър. — Пъхни се веднага под душа. Аз ще се справя. Ще дойда, щом свърша.

— И няма да избягаш?

Кери вдигна очи към небето и се усмихна:

— Както виждаш, доктор Кинън, хваната съм в капан от обстоятелствата. — Сърцето ѝ подскочи от усмивката му. Обърна се към Род: — Хайде да се отървем от апандисита.

Оказа се, че операцията не е от най-леките. След повече от час Кери излезе от операционната и тръгна към апартамента на Блеър. Почука на вратата. Не получи отговор, отвори и тихо влезе.

Блеър спеше. Беше се изкъпал, полегнал, за да я чака, и задрямал. Кери погледна любимото лице. Бръчките му бяха се изгладили в съня. Изглеждаше млад и уязвим.

Дълго се къпа и излезе порозовяла от банята. Среса косата си, пъхна се под завивката и прегърна Блеър. Мъжът се размърда леко, но не се събуди. Известно време Кери лежа будна, наслаждавайки се на удоволствието да го чувства до себе си. После сънят я обори.

Когато се събудиха, мрак обгръщаше стаята. Блеър се обърна и Кери отвори очи.

— Откога си тук? — Гласът му беше сънен.

— От сто часа — подразни го тя.

— Как мина операцията? — Той погледна часовника.

— Нормално, доктор Кинън.

— Не бих очаквал друго от компетентния си персонал — отвърна доволно мъжът.

— Отново ли съм назначена?

— Доколкото си спомням, доктор Елис, аз те спасих два пъти от опасни ситуации. — Той докосна носа ѝ. — Цели два пъти.

— И? — предпазливо попита тя.

— Отново си длъжница на Въздушната медицинска служба. Сега обаче ще те накарам да се издължиш напълно.

— Като ме назначиш на работа ли? — В очите ѝ имаше обич.

Той кимна.

— Ще прекарваш в болницата от тъмно до тъмно — обеща ѝ Блеър. — А за нощите имам други планове.

— Които са?

— Неописуеми — заяви спокойно той. — Ще трябва да ти ги покажа.

Дълго се гледаха. Изведнъж Блеър отдръпна меката памучна завивка и я привлече до себе си.

Лежаха тихи, затоплени от любов, но все още не бяха готови да спят. Блеър стискаше силно Кери, сякаш не искаше да ѝ позволи да се

отмести и на сантиметър от него.

— Ще се омъжиш за мен, Кери.

— Това предложение ли е или заповед? — Кери се усмихна и го целуна по устните.

— И двете. Просто кажи: „Да, господине“.

Кери се престори, че размишлява. Накрая попита:

— Ръсти включен ли е в договора?

Блеър изпъшка, но очите му бяха пълни със смях.

— Предлагаш ми неизгодна сделка, скъпа моя. Заради теб обаче ще пусна проскубаното псе в къщата си. Не можеш да отречеш, че изцяло се посвещавам на теб. А сега, доктор Елис, ако клаузите ти в споразумението се изчерпаха, затвори очи и просто изречи: „Да, господине“.

Кери затвори очи. Въздъхна безкрайно доволно и промълви:

— Да, господине. Блеър?

— Да, скъпа?

— Люби ме.

Той я дръпна и тя падна на гърдите му. Погали гладката кожа на гърба ѝ и прокара леко пръсти по извивката на гръбнака ѝ. Тялото ѝ неволно потръпна от възбуда.

Потърси лицето ѝ, целуна я нежно, а после страстно. Отдръпна се и погледна изпълнените ѝ с обич очи.

— Каза ли „Люби ме“? — промърмори той.

— Да — прошепна Кери.

— Колко дълго?

— Колко можеш да издържиш?

Обхвана с ръце лицето ѝ. Тялото му потрепери от нетърпение да я притежава изцяло.

— Не съм сигурен — отвърна Блеър, когато се сляха във величието на любовта, вярата и желанието. — Колко дълго е завинаги?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.